

Læsning for Børn.

Efter

Bacharias Copelius

ved

Nordahl Rolffen.

Credie Samling.

Med 11 Illustrationer.

Læsning for Børn.

Efter

Bacharias Copelius

ved

Nordahl Rolfsen.

Credie Samling.

Med 11 Illustrationer.

Kristiania.

P. T. Mallings Boghandels Forlag.

1880.

Læsning for Børn.

Efter

Bacharias Copelius

ved

Nordahl Rolfsen.

Credie Samling.

Autoriseret Oversættelse for Norge og Danmark.

Kristiania.

P. T. Mallings Boghandels Forlag.

1880.

Learning for
1888

Business

Journal

Journal

Journal

Det Mallingske Bogtrykkeri

Indhold.

	Side.
Fjærholmerne.....	1
Prinsesse Vindeguld.....	11
Revenut.....	39
Lystig-Pers Børn.....	55
Fattig-Manden i Lochtea.....	64
Georgs Kongeriger.....	75
Laske Ilden.....	92
Lille Genius.....	102
Stjernevie.....	114
Siffu.....	128
D Blad.....	138

Fjærholmerne.

angt ude i den botteniske Bugt og næsten midt imellem Sverige og Finland ligger nogle smaa, grønne Der, som kaldes Fjærholmerne, de lyse Drommes Land. Der er vakkert der. En skulde aldrig have troet, at der ude paa det vilde Hav, hvor Volgerne er høie som Huse, og hvor Skibene gaar under om Høstnætterne, en skulde aldrig have troet, at der fandtes slige friske, yndige, grønne Der, som kunde aabne sin venlige Havn for den trætte Seiler. Der blæser der ingen Storm, der kommer ingen vældig Brækfjø styrrende ind over Skibet, der løfter ingen ens-

lig Maage sit ensformige Strig over de skummende Brændinger. Alt aander her en vederkvægende Ro. Vinden hviler, Bølgen sover, Fuglene synger sagte, sagte, og Maaneskinnet leger med guldgul Glands over de duftende Blomster og over Træerne, som drifter den klare Dug i den svale Kveld.

Alt, for den, som i sin lille Baad brydes med Bølgerne paa Livets Hav, er det deiligt at faa hvile paa en saa yndig og munter Strand som Fjærholmernes.

Men mange søger den forgjæves; de kastes frem og tilbage af Bølgerne Nat og Dag og finder aldrig Fjærholmene. Hvor mangen en vilde ikke give Guld og grønne Skove for at finde disse lykkelige Der, men de synker bestandig for ham, dybt, dybt i Havet.

Thi der er noget eget og hemmelighedsfuldt ved disse Fjærholmer. Ingen Styremand, om han er aldrig saa kjendt paa Havet, og om han saa har seilet Verden rundt, kan finde Fjærholmene midt paa lyse Dagen, naar Solen skinner og Menneker og Dyr arbeider med sin fulde Kraft. Men er han træt af at arbeide og vaage, beder han fromt sin Bøn, lægger han sig stille ned i sin Baad og lader den sagte Strøm føre sig, hvorhen den vil, da kommer han saa sikkert did, som om han styrede efter Kompas og Sjøkort. Thi til Fjærholmene kommer man gennem tre uudgrundelige Farvande, som ikke er affatte paa noget Sjøkort, og de hedder Arbeidets Kanal, Sundhedens friske Fjord og den gode Samvittigheds rolige Havn.

Det hænder ogsaa, at en kan komme til Fjærholmene bare gennem den Led, jeg sidst nævnte. Thi mange syge og bedrøvede kommer did, naar de har en god Samvittighed.

Dg da glemmer de alle Smerter, da hælder de sig lykkelige som snille Børn mod sin Moders Fang.

Sligt kan vel synes meget forunderligt, og du indbilder dig kanske, at disse Holmer aldeles ikke er til. Men de er til, saa vist, som Solen hver Aften gaar ned og hver Morgen gaar op over gode og onde. Spørg alle snille Børn; de kiender nok Fjærholmerne. Det er umuligt at affætte paa Kortet, hvor Fjærholmerne ligger, for det er med dem, som man siger det har været med Den Gottland i gamle Dage: hver Morgen, naar Hanen galer, synker de med al sin Herlighed ned i Havets Dyb, og hver Aften, naar Stjernerne bliver lange og Stjernerne begynder at tindre paa Himlen, stiger disse Havets Hemmeligheder atter grønne og blomstrende op af Dybet. Da svømmer de, lette som Dun og Fjær, paa den blanke Havflade, og deraf har de rimeligvis faaet sit Navn, — hvis de ikke har faaet det af noget andet.

Paa disse delige Holmer og midt i den dybeste Skog, hvor alt er stille, helligt og hemmelighedsfuldt, findes der en Grotte, bygget af Muslinger og smykket med al Jordens Pragt, al Aftenhimlens Herlighed og alle Havets Rigdomme; der blinker de klareste Stjerner, der lyser de ædleste Stene. Paa Trapper af kostelige Koraller stiger Vandrerens ned til Sale af Perlemor, hvor Bægge af det klareste Guld speiler sig i Gulve af skinnende Sølv og Tag af straalende Krystal. Tusen Gange tusen ægte Perler sidder som utallige smaa Bindusruder indfattede i Bæggene, og funklende Diamanter hænger som flammende Lys ned fra Taget. Alle de fjære Sommerblomster spreder den lifligste Bellugt i disse Sale. Dienlaagene luffer sig og en stille Fred sænker sig over den

som indaander disse Blomsters Duft; men sterkest af alle dufter Balmuen, som ellers ingen bryder sig om. Den staar ikke her, som den ellers staar mellem Blomsterne, prægtig og enfoldig, med et skjønt Legeme og en dum Sjæl: her spreder der sig fra den mørkerøde og mørkeviolette Blomsterkrone en fin, behagelig, men bedøvende Duft, sødere end den sødeste Honning, langt ud over Fjærholmerne.

Mange hundrede, ja utallige Sale findes i denne skønne Grotte. De er alle høie, straalende lyse, men deres Lys er ikke Dagens hvide Skin; det ligner Stjernelyset og Maaneskinnet over de vakre Søer. Derfor, naar man træder ind i dem fra det blændende Solskin, er det først, som om man traadte ind i Skyggernes og Skumringens underbare Verden. Men snart merker man, hvorledes alle Ting lyser i et eget forunderligt Skjær uden nogensinde at blænde. Og i dette milde Lys skjælnes man tydelig alle elskede Træk, man gjenfjender alle kjære og gode gamle Bekjendte.

Der kommer dine bedste Venner imod dig, aldeles som om de havde hjemme her, og tager dig i Fang og beder dig være hjertelig Velkommen. Ja, om de saa er langt borte ved Verdens Ende, om de alt længe har hvilet i evig Fred, og om du har grædt tusen Taarer paa deres grønne Grav, saa møder de dig her i disse skønne Grotter saa blomstrende af Sundhed og Ungdom, saa glade, saa lykkelige, som om Sorgen og Døden aldrig nogensinde havde skilt eder ad. Du tager dem i Haanden, du kysser deres røde Kinder, og du synes, at alt er som før. Da leger I de gamle Lege om igjen. Den prægtige Bold, som du fik, da du var liden, og som har været saa længe borte, — Gud ved, hvor! den finder du igjen, den flyver som før, og ingen Bold i Ver-

den flyver som den. Og den gamle, fjære Duffen, som for længefiden har mistet baade Hoved og Arme; og den malede Træhesten, som du engang fik i Guleklap og som brækkede alle fire Ben; og den vakre Billedbogen, som din lille Søster rev itu, dengang du var borte; og Kjælken med Fern under Meierne, som agede forbi alle andre Kjælker, og som du sørgede saa over, da den blev bortstjaalen, alle, alle finder du igjen, nye, vakre, aldeles som før. Volden er uden Flek; Duffen er hel og ren og pen i sin første Klædning, Hesten har sine fire ordentlige Ben; Billedbogen er uskadt, den har ikke engang Velsører, og Kjælken er færdig til hvad Dieblif, det skal være, at sætte ud over en Bakke. Ja, hvem skulde tro paa en saadan Lykke! Men slig er det, og det er prægtigt!

Nu vil du lege. Men det gaar ikke rigtig saaledes til som ved andre Lege. Et Stykke Legetøi forsvinder af dine Hænder, du ved ikke, hvorledes; straks holder du et andet Stykke i Haanden, og du har ikke taget det, det har selv lagt sig der. Dine Venner kommer og gaar paa samme forunderlige Vis. Du selv er snart her, snart der, men har du det meget travlt, saa bliver du aldrig færdig og kommer ikke af Flekken. Ellers reiser du ligesom i Luften. Net som du leger i dit gamle Hjem, hvor alt er saa vel bekjendt, er du i samme Minut færdig med dine Leksjer paa Stolen og ved ikke, hvorledes du er kommen did. Og just som du sidder i din Baad paa Sjøen og ror flere Mil i et Aaretag, har du i samme Dieblif klavret op paa et høit Bjerg. Men dette forundrer dig ikke det allermindste. Den Hund, som gjøvede paa dig igaar, er med engang bleven den samme Hund, som for mange Aar siden sprang i Vandet efter din

Stof. Læreren i Skolen er bleven en liden Gut, som for lang Tid siden gif og gjætede Kreaturerne, og du selv er paa samme Tid saa liden, at du ikke kan knytte dit Skobaand, og saa gammel og stor, at du har mange smaa Børn, som du maa smøre Smørrebød til. Det gaar aldeles naturligt til, at et Hus bliver en Kat, og en Hest bliver et Træ, og din Bog bliver en Beberkage. Du synes, at det er aldeles, som det skal være. Du vilde ikke forundre dig, om du med engang blev syv Mile lang og tusen Aar gammel.

Det er utrolig fornøieligt og vidunderlig deiligt paa Fjærholmerne. Men ikke langt derifra ligger Tidsløerne. Derhen styrer mangan en, som holder gal Kurs her i Berden og plages af Dovenskab og en daarlig Samvittighed. Der findes ogsaa en Grotte, som ved Indgangen ligner Fjærholmernes, og dette gjør, at mange tager feil. Det faar de tidsnok merke. Til Tidsløernes Grotte fører en slibrig Gang i det haarde, bratte Fjeld med de mange skarpe Stene. De fugtige Bægge er bedækkede med Muggel og Tagene er bedækkede med Spindelvæv. Fjærholmernes Senge af Roser er her ombyttede med Nelder, Bækkenes Rislen er forvandlet til Fossedur og Fuglenes Rvidder til Kragesfria. Der er et høit Taarn, fra hvilket man bestandig synes at falde ned, og en dyb Myr, hvorfra en ikke kan arbeide sig op. Man ser bestandig underlige og stygge Skikkelser, der gaar paa Hovedet, og i den mørke Nat tegner en hvid Engel med gloende Kul de ulydige, falske, misundelige og trættekjære Vandrerers onde Gjerninger.

Nei, vi vil vist ikke reise til Tidsløerne og til Fru Mare, som bor der. Vi reiser heller til Fjærholmerne, thi der bor en god Ven. Der sidder en gammel, gammel Mand

ved Grottens Indgang; ja, saa gammel er han, at da Adam første Gang sovne under et Træ i Paradiset, stod allerede den gamle Nuffu Matti ved hans Side og bredte over ham et Teppe af Roser. Et langt, hvidt Skjæg flyder ned fra den ærværdige Gubbes Hage; om Livet bærer han et rødt Floils Belte; hans lange, hvide Frakke, hans blaa Strømper og hans gule Sko er alle vævede af det blødeste Dun. Naar han rækker dig sin Haand, er denne Haand saa blod som den fineste Bomuld, og naar han sagte rører ved dine Dienlaag, bliver de straks saa deilig tunge. Intet kan være saa blødt og kjælent som hans Stemme, naar han under Lovets sagte Susen eller Humlernes Surren synger smaa Børn isøvn, og saa milde er hans Dine, at de ræddeste Smaapiger gjerne klynger sig til ham og bøier sit loffede Hoved mod hans venlige Fang.

Ja, disse vakre Dine! Om du vidste, hvor Guds Kjærlighed og Barmhjertighed lyser i dem, saa vilde du elske ham dobbelt saa meget. Thi da den barmhjertige Gud saa ned paa det første Paradis, sendte han en god Engel, for at han skulde skjænke Menneskene Hvile og Glemsel. Og denne gode Engel var Nuffu Matti, Dødens ældre Broder; derfor lyser der i hans vakre Dine en Straale fra Ewighedens Dyb. Og alle Folk kjender ham, elsker ham og giver ham forskjellige Navne; men Børnene elsker ham dog allermeest, thi dem tager han sig allervarmest af. Mens de er saa smaa, saa smaa, at de ikke kjender sin egen Moder, kjender de allerede ham, og han sidder ved deres Bugge Dag og Nat. Og naar de bliver større, tager han dem i sit Fang og fører de snille Børn til Fjærholmerne, og han vil saa gjerne ogsaa føre de onde og uskikkelige Børn did, men

de vil det ikke selv. Da græder Nuffu Matti over, at de har det saa ondt paa Tidsejerne, og han hører bestandig efter, om de ikke maaske skulde angre, saa at han med Glæde kunde tage imod dem igjen paa Rosensjengene.

Da han holder saa meget af Børn, driver han ofte Spilopper med dem. Det er ham, som om Aftenen strør Sand i deres Dine og maler Fjærholmernes Roser paa deres Kinder. Det er ham, som narrer Gutterne til at strække sig paa Skolen og Smaapigerne til at gispe, naar de spiller Skalaer paa Pianoet. Ja, det hænder vel ogsaa, at han kommer ubuden til høie Herrer's Raadslagninger eller til lærde Profesjorers Foredrag og til Studenterne, som skal pugge Grammatik, og straks føler alle disse Herrer en ubegrænselig Længsel efter en Middagslur. De gamle Koner i Kirken er ofte ude for Nuffu Matti. De nikker og nikker, og det suser for deres Ører, naar Præsten præker. Det er nu lidt skøieragtig gjort af Nuffu Matti, men han vil prøve dem, om der er Alvor i deres Kirkegang. Hvor god han forresten er, det føler den bedst, som engang har været paa Fjærholmene. Han forstaar saa vel at lægge sine Gæster tilfjæns der, hvor det bedst passer for dem: den trætte Arbejder i halvdunde Sale med Stjernelys og den unge Pige, som er kommen træt hjem fra Dansen, i rosenfarvede Maanefkinskamre. Der strør han hvide Hæggeblomster over dem og lader sine yndigste Drømme slagre omkring dem.

Kjender du Drømmene? Na, hvem kjender ikke dem? Ja, det kommer an paa. Ved du vel, at de er Mattens smaa Gutter og Piger, som af Nuffu Matti faar Lov at flyve ned fra Stjernerne paa Astenhimmels Hvelv, og det hænder vel stundom, at de rømmer ud gennem Skyerne

ogfaa om Dagen. De er fine Bæfener, vævede af Lys og Skygge; derfor kan de i et Nu forvandle sig og antage hvilket som helst Udfeende. De klæder sig ud i alle mulige og umulige Skikkelser og efteraber Menneftets Liv, ligesom Speilet efterligner Menneftets Billede. De bærer dig i et Dieblif hundrede Mil herfra og fører dig straks tilbage igjen. De lover dig alt, hvad du synes bedst om, og du er faa glad, faa glad, men et Dieblif efter har du glemt det altfammen. De leger Blindebuk med dig, men du faar dem aldrig fat. Ja, de giver sig undertiden af med at spaa om det, som skal hænde i Fremtiden, og hænder det, faa hænder det, men hænder det ikke, faa hænder det ikke; Drømme er fom Strømme.

Paa Tidseføerne bor bare onde Drømme. Staffels den, som kommer ud for deres Stjelmsthykker! De lader ham falde i Søen og han falder ikke, men han synes, han falder. De lader ham gaa paa en mørk Bei og møde en Røver, eller de hidser paa ham en fint Hund og en olm Dkse. Røveren gjør ham ikke Fortræd, Hunden bider ikke, Dksen stanger ikke; det ser bare faaledes ud. Det er altfor galt! Reis ikke til Tidseføerne!

Der lyser mange Indskrifter paa de gyldne Bægge i Fjærholmernes Grotte, og den, som har Tid at læse dem, lider vist aldrig Mangel paa vakre Historier. Skade, at man faa sjelden faar Tid til det, thi de tjenstfærdige Drømme er altid parate til at støve Bæggene af med deres bløde Støvefoste, og da seies de skinnende Indskrifter væk.

Jeg kjendte engang en liden Gut, han var hver Avelde hos Ruffu Matti paa Fjærholmernes og forstod den merkværdige Kunst at fange Drømme. Han lærte sig af en

Edderkop paa Rosenbusken at binde Net af Aftenrøde og
 Maanefkin. Nettetene lagde han ud mellem Solens Nedgang
 og Dødgang, og Drømmene viklede sig ind i Nettetene. Saa
 fangede han Mattens skøieragtige Børn og stængte dem inde
 i Bur af Valmuestilker. Nu havde han Tid til at læse de
 gyldne Indskrifter, og naar han havde læst dem, slap han Drøm-
 mene ud af Valmueburet. Ruffu Matti lo og sendte næste
 Nat hundrede og femten overgivne Drømme, som dansede
 omkring Gutten. Men Gutten havde nu engang læst Histo-
 rierne og fortæller dem gjerne til alle, som vil høre. Et Par
 af dem kan du finde i denne Bog, nemlig „Lasse liden“ og
 „Prinsesse Lindeguld“, men der findes nok mange, mange flere.

Illustration of a woman in a long, flowing dress, possibly a historical or literary figure, standing in a landscape.

Prinzeſſe Lindeguld.

Prinsesse Lindeguld.

u skal vi paa Vindens Vinger ile til de tusen Eventyrs Land, Rosernes og Tulspanernes Hjem, hvor skønne Feer bygger sine Slotte i Morgenrøden og sorte Gnomer flyver omkring i Midnattens Mørke; hvor Solen luer som Ild over de blaa Bjerger i Ginnistan, og hvor Vandliljerne stille speiler sig i de dybe Søer; hvor Tigrenes Dine funkler mellem Rørene ved Flodbredderne, og hvor de solbrændte, mørktoiede Mennesker gløder af Had og brænder af Kjærlighed. Vi iler til Persien.

Der var engang en Konge i Persien ved Navn Shah Nadir, og han var umaadelig rig. Han herskede over store, skjønne Lande og mange Millioner Mennesker; han havde høie Sale, fyldte med Guld og Edelstene; hans Skibe seilede med Indiens Krydderier viden om paa alle Have. Naar han viste sig i sin Hovedstad Ispahan, stod der rundt om ham en Livvagt paa hundrede tusen Mand i Søkrustninger, der straaledede i Solen som Ild, og femti tusen Ryttere paa de skjønneste Heste, med Bidserne af Guld og Sadlerne skinnende af Juveler, stod færdige til paa hans mindste Vink at ile afsted for at erobre Verden.

Men den mægtige Shah Nadir var gammel og følte ikke længer nogen Lyst til Krig og Erobringer. Han havde vundet mange Seire; mange fiendtlige Byer havde maattet føle hans Brede og gaa op i Røg, og mange talrige Hære havde maattet bide i Græsset for hans mægtige Sverd, da hans Arm endnu var ung og uimodstaelig. Nu var han gammel og træt og syntes bedst om at hvile paa de bløde Purpurdivaner i sit prægtige Slot. Kun en og anden Gang, naar de guldrandede Skyer om Vaaren styggede for Persiens brændende Sol og en behagelig Kjølighed strømmede ned fra Zagrosch-Bjergene, satte den gamle Shah Nadir sig paa en guldsmykket Bærestol, der bares af otte sorte Slaver, klædte i sølvgraa Dragt, og lod sig bære ud for at monstre sin Hær eller se paa Dyrekampene. Shah Nadir havde mange Sønner, thi han havde ogsaa mange Hustruer, som Stik og Brug er i Østerlandene. Men Sønnen var ham kun til liben Glæde; de var ærgjerrige og utaknemmelige, de syntes, at deres Fader levede for længe, de tragtede efter hans Liv og Krone. Derfor sendte Kongen dem alle bort fra sit

Hof til affides Provinser, som de fik styre som Statholdere. Men hjemme hos sig beholdt han kun sin eneste, kjære Datter, Prinsesse Lindeguld, thi hende elskede han over alt andet paa Jorden, ja mere end alle sine Skatte og hele sit Rige.

Det forstaar sig: et saadant Navn som Lindeguld var ikke før hørt i Persien, og Perjerne kunde heller ikke udtale det ret. Men Prinsessens Moder stammede fra det høie Norden, man vidste ikke rigtig hvorfra. Hun var i sin Ungdom bleven fanget af afrikanske Sørovere og blev omsider, paa Grund af sin overordentlige Skjønhed, fulgt til Kongen af Persien, der ophøiede hende til sin Gemalinde og elskede hende mere end alle sine andre Hustruer. Denne skjøne Sultaninde, der nu var død, havde kaldt sin eneste Datter Lindeguld, hvormed hun vilde sige, at Prinsessen var saa skjøn og ren som Solguldet, naar Straalerne om Baaren leger mellem de vakre Linde i Norden.

Og det er sandt, at et skjønnere og renere Væsen fandtes ikke i denne Stovets urene Verden end Prinsesse Lindeguld. Hun havde sin Faders høibaarne og kongelige Holdning, men Skikkelsen og Hjertet var hendes Moders; hun havde en Hud saa hvid som Nordens Sne og Dine saa milde som Himlens Stjerner en Augustkveld, naar ingen Maane lyser. Hjertet var ædelt, varmt og godt, og derfor fandtes der i hele Shah Nadirs store Rige ingen, der ikke elskede Prinsesse Lindeguld; thi Rygtet om hendes Skjønhed og Godhed fløi viden om, over hele Persien.

Det vidste den gamle Konge meget godt, og hans stolte Hjerter blev blødt som Bøks, hvergang han saa paa sit elskelige Barn. Hun var hans Dines Lyst, hans Dages Glæde, hans Nætters Drøm. Et Ord af hende kunde afvæbne hans

høieste Brede; der fandtes ikke den Bon, som han havde kunnet afflaa, naar hun bad for en ulykkelig Fange. Ja, han havde endog, idet han tænkte paa sine Sønners vilde Sind, besluttet at vælge en ædel Husbond til sin Datter og skjænke hele sit Rige til dem og deres Efterkommere.

Men den reneeste Følelse i et Menneſkes Bryſt kan blive en Feil og en Synd, og ſaaledes gif det med Shah Nadirs Faderkjærlighed. Han elskede ſin Datter ſaa høit, at hun var ham kjærere end alle hans Millioner Underſaatter, og allerede dette var urigtigt, thi i en Fyrſtes Hjerter bør ikke hans Folk indtage den anden Plads, efter hans Børn. Men han elskede hende ogſaa mere end Allah, ſin Gud; han tilbad hende ſaaledes, ſom man ikke bør tilbede et dødeligt Menneſke, og det var denne ſyndige Afguds-kjærlighed, ſom kaldte Allahs Straffedom over ham.

Man kunde ikke bo ſjønnere og behageligere end Prinſeſſe Lindeguld. I den ſvale Have, under de høie Palmers Skygge, omſuſt af de ſagte plaskende Vandſpring, ombølget af tuſen Blomſters Duft ſtod Prinſeſſens vakre Marmorſlot. I dets høie Kamre brødes Solens Straaler gjennem Vinduer af ſlebne Bjergkryſtaller. Paa de blødeſte Silkepuder hvilte Prinſeſſen om Natten, og naar Morgenen brød frem, førtes hun af ſine Terner til det ſjønne Baſſin af Elfenben og Perlemor, hvor Vandet riſlede frem fra Dybet og ſagte ſkulpede omkring hendes fine Skikkelse. Men om Dagen virkede hun med ſine Terner ſnutte Tøier eller littede til Fuglenes Sang og Citherens Lyd og ſpadſerede i Haven, hvor hun legte ſom et Barn med guldgule Sommerfugle og mørke-røde Roſer.

Thi Prinsesse Lindeguld var ikke mere end tolv Aar; men tolv Aar i Østerlandene er som seksten i Norden.

Det er ikke godt bestandig at leve i Overflod og se sine Ønfter opfyldte ved det mindste Vink. En kan saa let blive stolt og lunet; men det blev nu ikke Prinsesse Lindeguld. Hun begyndte bare at kjede sig. Hun vidste ikke, hvoraf det kom, men Sommerfuglenes Leg og Blomsternes Duft og Kilderernes Rislen og Citherens Klang, alt dette morede hende ikke mere, hun følte sig ofte tom i Hjertet og merkede med Forundring, at hun havde Lyft til at græde. Dette kunde hun ikke forstaa, og hendes Terner endnu mindre; hun vidste ikke, den lille Lindeguld, at intet Billede paa Jorden er virkelig skjønt og lyst, naar ikke Modgang og Sorg staar som en Ramme omkring det og faar alle de glade Dage til at skinne desto sterkere. Saaledes var det med hendes Lykke. Hun maatte erfare, hvad Sorgen er, for ret at kunne nyde Glæden.

Endelig mente Prinsessen, at hun havde fundet Grunden, hvorfor hun følte en saa forunderlig Længsel. Det maatte være, fordi hun boede saa indestængt i sit Palads. Hun vilde engang glæde sig over Menneskevrimslen i det store Is-pahan, og da hendes Fader næste Gang besøgte hende, bad hun ham om at faa Lov til at se den store Dyrekamp, som fort efter skulde holdes til Ære for Kongens sekstiende Fødselsdag. Og da Shah Nadir ikke kunde nægte sin Datter noget, svarede han ja, skjønt han for første Gang følte, at han gjorde det ugjerne.

Shah Nadir var en mægtig Konge, som var frygtet af det halve Asien, og slige Herskere har mange Fiender. Dem agtede han ringe, thi han havde besejret dem med sit Sverd,

men en af dem havde han foragtet saa dybt, at han havde ladet sig nøie med at lade hans Skjæg rage af, og derpaa havde han sluppet ham løs. Det var Kongen i Turan, det store, vilde Land med Bjerge og Ørkener norden for Persien, og Kongen hed Bom-Bali. Denne Bom-Bali havde paa sine Streiftog i det høie Nord fanget en lappist Trolldmand ved Navn Hirmu, som kunde omkabe sig til alleslags Dyr og siden igjen antage sin rette Skikkelse. Da nu Bom-Bali gjennem sine Speidere havde faaet at vide, at en stor Dyrekamp skulde holdes i Ispahan, lod han Hirmu kalde og sagde til ham:

„Hund, vil du leve?“

Hirmu svarede: „Herre, maatte din Skygge aldrig formindstes! Du ved, at din Hund gjerne vil leve.“

Bom-Bali sagde: „Den første Dag i Maanedens Mo-harrem er der en Dyrekamp i Ispahan. Shah Nadir har sendt Dyrefangere til vore Bjerge: klæd dig i Tigerham, lad dig fange og røv saa Prinsesse Lindeguld til mig; hun er Shahens og hele Persiens Stolthed.“

„Din Hund skal lyde sin Herres Befaling“, sagde den lappiste Trolldmand.

Og Persiens Dyrefangere kom til Turan og fangede i Bjergørkenene alle de vilde Dyr, som de kunde faa fat i, stængte dem i Bur og førte dem levende tilbage til Ispahan.

Den første Dag i Maanedens Mo-harrem var nu kommen, og Tilberedelserne var færdige i Persiens Hovedstad. Mange af de grumme Rovdyr fra Indien, Arabien, Turan, ja lige fra Ørkenen Sahara holdtes i Beredskab i de Sidedamre, der stødte op til den store cirkelrunde Bane, som var opført ene og alene til denne Kamp; mere end seksti tusen Tilskuere

kunde faa Plads paa de lange Gallerier rundt omkring. For Sikkerheds Skyld havde man mellem Gallerierne og Kamppladsen reist et sterkt Jernstakit.

Tidlig om Morgenen var hele Byen i Bevægelse. Prinsesse Lindeguld var glad som et Barn; hun skulde faa flyve ud af sit Bur som en Fugl, hun skulde faa se et Skuespil, hvor Skuespillerne var virkelige Løver, virkelige Tigre, ikke saadanne, som bag Kulisjerne sætter paa sig et Skjæg for at se frygtelige ud, og som siden tager det af sig, naar de forsvinder fra Skuepladsen.

Tilfuerne var samlede, og man ventede blot paa Kongen. Endelig kom han, fulgt af sin glimrende Livvagt, og ikke blot han, men ogsaa hans Datter, den vidunderlig deilige Prinsesse Lindeguld. Efter Østerlændernes Skik var hun tilfløret; man kunde blot beundre hendes smidige Bekst og kongelige Holdning, da hun, ledsaget af sine Terner, kom ridende paa en prægtig liden plettet Zebra, der brystede sig af Stolthed over at bære en saadan Byrde. Og skjønt Folket ikke kunde se hendes Ansigt, kjendte dog alle gjennem Rygtet den skønne Prinsesses Skjønhed og Godhed; alle vidste, at hun ved sine Bønner havde reddet mange ulykkelige Fangers Liv og at hun hver Dag havde sendt ud sine Terner med Lægemedler og Brød til de fattige i Ispahan. Da hun derfor nu for første Gang viste sig for Folket, brød alle de mange tusen Stemmer ud i et Jubelraab, hvis Mage ikke havde været hørt i Persiens Hovedstad ligesiden den Dag, da Shah Nadir holdt sit Triumftog med tyve fangne Konger i sit Følge.

Det er muligt, at Prinsessen rødmede, men ingen saa det. Hun satte sig, ved Siden af sin Fader, paa de rigt

broderede Purpurhynder, der laa paa det kongelige Galleris kostbare Matte, og nu begyndte Dyrekampen.

Først hidseades Haner imod hinanden. De plukkede Fjærene af hinanden under Tilskuernes Jubel og Latter; mange syntes, dette var meget fornøieligt, men Prinsesse Lindeguld fandt det aldeles ikke morsomt.

Saa fik man se den forunderlige Kamp mellem en Bildkat og en Havørn, hvis ene Vinge man havde klippet, for at den ikke skulde kunne flyve. Begge satte sine hvasse Klør i hverandre, Ornen huggede sit Neb i Kattens Side, og Katten søgte at faa Ornens Hals mellem sine Tænder. Tilslut mistede Ornen begge Vinene; saa var det forbi med den, og den haardt saarede Kat hilstes som Seiervinder.

Nu kom der frem to uhyre Krokodiller i lange, lange Kar, der var fyldte med Vand, og en død Gris blev kastet hen til dem. Krokodillerne havde ikke faaet Mad paa en hel Maaned og var frygtelig sultne, men de var tillige saa søvnige, at de blev liggende stille og soled sig i Karrene. Da sprang en liden djerv Gut frem og kildrede den ene Krokodil paa Næsen med en lang, tynd Stok. Krokodillen sperrede sit forfærdelige Gab op og begyndte med stort Besvær at klavre op af Karret for at sluge Gutten, men Gutten holdt sig kjæft undaf, og Krokodillen var just ikke snar i Bendingen. Da Gutten vel havde faaet sin Fiende vaa-gen, vækkede han paa samme Maade Udhyret i det andet Kar og reddede sig derpaa, let som en Gazel, gjennem en liden Port i Stakittet. Nu fik Krokodillerne se den døde Gris, styrte de begge frem for at sluge den, men kom i Strid om Byttet. Begge tumlede over hverandre i en forfærdelig Kamp, men, hvor hvasse Tænderne end var, kunde de dog ikke bide

gjennem det stenhaarde Panser; endelig faldt den ene paa Ryggen, Seierherren rev dens Bryst op og beholdt Grisen.

Ku fulgte en Strid mellem seks store arabiske Hunde og ligesaa mange Schakaler fra Turans Ørkener. Schakaleren er, ligesom Ulven, en nær Slægtning af Hunden, men meget feigere. De seks Schakaler vilde paa Sæt og Bis lufte sig væk, men blev tvungne til at vende tilbage og forsvare sig. Det blev en blodig Strid. Fem Hunde laa allerede paa Pladsen og blot en Schakal var falden. Da hørtes fra Galleriet en hvislende Lyd. Det var den unge, tapre arabiske Prins Abderraman, som opmuntrede sin Yndlingshund, Valladivau. Hunden kjendte Lyden og fattede Mod, Schakalerne faldt, den ene efter den anden for dens Bid og snart hiljedes Valladivau med høie Raab som Seierherre.

Efter at man til en Afveksling havde seet en Strid mellem Hæner og Ulve, førtes en Leopard og en Panther frem, og der kastedes et Stykke ferskt Kjød hen til dem; straks for begge løs paa Kjødstykket og sloges om det, men Pantheren, som var sterkere og behændigere, vandt Seier, efter at den dødelig havde saaret sin Modstander.

Derpaa fremsførtes en stor indisk Elefant med et lidet Taarn paa Ryggen, og i Taarnet sad fire Bueskytter. Elefantens Modstander var en plettet Kongetiger af usædvanlig Størrelse og Skjønhed, som man havde kaldt Ahriman, efter Mørkets Fyrste. Bueskytterne sendte den Pil efter Pil for at tirre den; men Tigeren sad sammenkrøbet med gnistrende Dine og viftende Hale; den syntes at have besluttet ikke at flaaes. Da blev den truffen i Næsen af en Pil; man hørte et forfærdeligt Brøl, Ahriman piffede et Dieblit Sandet med sin Hale, derpaa kastede den sig i et eneste

Sprang over Elefantens Snabel. Nu brølede Elefanten af Smerte, krummede Snabelen, løstede Tigreren iveiret og slungede den med saadan Kraft mod Jorden, at man troede, den var død. Dette var alligevel ikke saa. Et Minut efter reiste Ahriman sig igjen, fløi med et vældigt Sprang op paa Elefantens Nakke og huggede sine Tænder dybt i dens Hals. Ude af sig selv af Smerte søgte Elefanten at blive sin Fiende kvit, men forgjæves; den blev mattere og mattere og sank langsomt til Jorden, Taarnet knustes, Skytterne skædede, og Tigreren fraadsede i sin Fiendes Blod.

Da Ahriman havde hvilet nogle Dieblitte, førtes en stor Løve frem, der var bleven kaldt Drmuz efter Lysets Fyrste, og man skulde netop til at kaste et levende Lam frem for de to Dyr. Dette var formeget for Prinsesse Lindeguld, som allerede havde nok af det blodige Skuespil. Hun vindkede: det bævende lille Lam blev reddet, og i dets Sted kastedes en af de døde Hunde for Røddhyrene. Løven var sulsten og styrtede strax løs paa sit Rov; Tigreren var mæt, thi den havde druffet Elefantens Blod, men misundelig af Naturen for ogsaa den frem for at fravrifte Løven dens Bytte. Der opstod nu en forfærdelig Strid mellem Drmuz og Ahriman, Lysets og Mørkets Fyrster. Langt udover Byen kunde man høre deres uhyggelige Brøl, Sandet reves op af deres Labber og farvedes rødt af deres Blod; de tumlede over hinanden, de sfiltes, de for atter mod hinanden; det var en frygtelig Fornøielse at se paa, alle Tilskuere skald. Længe var Striden uafgjort, men endelig bukkede Tigreren under, Løven rev dens Bryst op, og Ahriman var død. I Triumf førtes Drmuz fra Kamppladsen.

Nu skulde de blodige Lege sluttet med en Masseskamp

mellem hele Starer af de vildeste indiske og afrikanske Rovdyr, men, da Solen brændte sterkt, lod man en Stund gaa hen uden Kamp, for at Tilskuerne kunde faa en kjølig Læskedrik. Mange gik da ned paa Banen for at betragte de døde Rovdyr, som laa der. Ogsaa Prinsesse Lindeguld blev nysgjerrig efter at se Dyrene paa nærmere Hold; hun, som hidtil kun havde seet Blomster og Sangfugle, havde ingen Anelse om disse forfærdelige Rovdyrs Udseende. Hun gik altsaa, fulgt af Terner og Bagt, ned paa Banen, og Slaver bredte guldbroderede Matter ud for hendes Fødder, for at disse fine Fødder ikke skulde besudles af det blodige Sand.

Hvad havde hun at frygte? Alle de levende Rovdyr var indestængte i sitre Bure, og det forfærdeligste af dem alle, den store Tiger Ahriman laa død paa Banen. Prinsessen gik frem til den døde Ahriman, beundrede dens Skønhed, især dens prægtige, plettede Hud, og besluttede at bede sin Fader om at faa denne Tigerhud til Matte i Marmorflottet.

Da reiste pludselig den døde Tiger sig paa Bagbenene, satte i et Sprang ind paa Prinsessen, tog hende i sit forfærdelige Gab og ilede bort.

Et høit Rædselsffrig høretes fra de mange tusen Tilskueres Rækker, men ingen havde Mod til at fravrifte Tigeren dens Bytte. Da kastede den tapre Prins Abderraman sig med Vindens Hurtighed iveien for Tigeren, greb den i den blodige Bringe og kjæmpede med den om Byttet. Den uhykkelige Prins! Tigeren bed hans høire Arm af, og, før man kunde komme ham til Hjælp, laa Prinsen blødende paa Sandet; men Tigeren Ahriman havde hoppet over Skranterne og var forsvunden med Prinsesse Lindeguld i sit Gab.

Den gamle Shah Nadirs Sammer var stor, og stor var Sorgen i Ispahan, ja i hele Persien. Kongens Garde, de femti tusen Ryttere med Guldbidslerne, ilede straks afsted for at søge efter Prinsessen. De gennemstreifede hver Bust, hver Kløft i Turan, hvor man havde fanget den frygtelige Tiger. Mange hundrede Tigre og andre Rovdyr faldt for deres Lanjer; men alt var forgjæves. Da man havde gennemført ikke alene Turan, men det halve Asien, maatte Gardens tilslut vende hjem til Ispahan med det sorgelige Budskab, at man intet havde fundet.

Shah Nadir sønderrev sit graa Haar og forbandede sin sekstiende Fødselsdag, der havde kostet ham det, han havde kjærest paa Jorden, hans Lindeguld. Han befalede, at hele hans Folk skulde klæde sig i Sorg som efter en Sultanindes Død, og at man i alle Moskeer skulde bede for Prinsesse Lindegulds Hjemkomst, og Kongen lod kundgjøre, at den, som kunde bringe hans Datter levende hjem til ham, skulde faa Prinsessens Haand og Persiens Krone i Arv; men den, som bragte hende død hjem, skulde til Belønning faa seksti Uæbler, belæsfede med Guld og Kostbarheder.

Haabet om en saa rig Belønning loffede mange ædle Prinser og Fyrster til at begive sig ud paa Eventyr for at søge den forsvundne Kongedatter. Men efter kortere eller længere Tids Forløb kom de alle tilbage uden at have fundet noget, — alle undtagen en, og det var Prins Abderraman; han havde gjort det hellige Løfte, at han vilde søge efter Prinsessen i femten Aar, befri hende med sin venstre Arm og finde hende eller dø.

Var nu Prinsessen bleven bortført af den virkelige Tiger Ahriman, saa var vist vor Historie færdig med det samme.

thi for en Kongetiger er ingen Ting helligt, ikke engang den allerdeiligste Prinsesse paa Jorden. Men nu var det ikke saa. Troldmanden havde benyttet sig af Dyrekampen, forvandet sig til Tiger og udført sin Herres Befaling for egen Regning. Han havde byttet Hjerte med Tigeren, og saalænge hans Hjerte levede, kunde han ikke dræbes. Men en saadan Skat som Prinsessen vilde han hellere beholde selv, og istedenfor at føre sin Fange til Kong Bom-Bali i Turan, førte han hende i flyvende Fart til sit eget Hjem langt borte i Lappland.

Det var nu Høst og Mørke i Lappland. Lappekonen Pimpedora sad og kogte Grød ved Ilden i Teltet og hendes Søn Pimpepanturi, som ventede paa Grøden, sad og betragtede sine Keskindsstøvler. Pimpepanturi var en stikkelig Gut, men lidt dum og desuden ikke saa lidt lad. Hans Fader Hirmu havde gjerne lært ham op til Troldmand, men det vilde slet ikke gaa; Pimpepanturi syntes bedre om at sove og spise end lære sig noget nyttigt. Nu vendte Lappekonen sig til Gutten og sagde: „Hører du ikke noget?“

„Jeg hører det sprake paa Barmen, og jeg hører Grøden smaaftoge i Gryden“, svarede Pimpepanturi og gabede forfærdelig.

„Hører du ikke ligesom et Brøl derude i Belgmørket?“ spurgte Lappekonen igjen.

„Jo“, sagde Pimpepanturi. „Det er Ulven, som tager en af vore Kener“.

„Nei“, sagde Lappekonen. Det er Far, som kommer tilbage. Han har nu været borte i fire Vintre; men jeg hører ham snøfte ligesom et vildt Dyr; han skynder sig vel hjem nu, kan jeg tænke“.

I det samme kom Hiermu i en Tigers Sikkelse med Prinsesse Vindeguld i Gabet, lagde hende ned paa Mossen i Teltet, tog straks sit Hjerte igjen og gav sig sin rette Skikkelse, idet han raabte: „Mor, hvad har du til Mad? Jeg har sprunget en lang Vej.“

Tigeren faldt død ned paa Mossen i Teltet; Lappekonon var nær falden i Gryden af bare Forstrækkelse. Men hun kjendte sin Mand og lovede ham et godt Aftensmaaltid, hvis han vilde fortælle hende, hvor han havde været i fire Vintre, og hvad det var for en vakker Duffe, som han nu havde med sig.

„Det er for langt at fortælle“, mente Manden. „Tag dig af den fine Duffen vor, og giv hende varm Kendsdyrmælk, saa der kommer Liv i hende. Hun er en fin Frøken fra Persien; hun skal bringe os Lykke.“

Prinsesse Vindeguld var ikke død, ja ikke engang jaaret; hun var blot daanet af Forstrækkelse. Da hun vaagnede, laa hun i sin rige, sølvgraa, med Perler besatte Dragt paa en Kendsdyrhud, der var bredt ud paa Mossen i Lappeteltet. Det var mørkt og koldt; Skindet fra Ilden ophlyste Teltets trange Bægge og Lappekonon, som gav hende Kendsdyrmælk. Hun troede, at hun var i de dødes Boliger under Jorden og græd over, at hun saa ung skulde rykkes bort fra Persiens Sol og Ispahans deilige Roser.

Troldmanden havde imidlertid lagt en listig Plan til at vinde Persiens Skatte og sagde til Vindeguld: „Græd ikke, skønne Prinsesse; du er ikke død, du er blot bleven bortrøvet af en fæl Tiger, og min Søn, den tapre Ridder Morus Pandorus von Pikkulukulibuckulu har reddet dig med største Fare for sit eget kostbare Liv. Vi skal være

dine Slaver og tjene dig med største Trostaa og Iver, indtil det bliver os muligt at føre dig tilbage til Persien."

"Nu lyver du jo, Mand!" sagde den ærlige Lappekone paa sit Sprog til Trolldmanden.

Trolldmanden sagde til Prinsessen: "Min Hustru siger, at hvis du vil tage vor Søn, den uforlignelig skønne og tapre Ridder Morus Pandorus von Pikkulufulibuckulu til din Gemal, saa skal vi straks føre dig tilbage til Persien."

Pimpepanturi forstod ikke persisk, men gjorde store Dine, da hans Fader skjød ham hen til Prinsessen og med begge Hænderne trykkede hans stive Ryg ned, saa at det kunde forestille et Bui.

Lindeguld maatte ikke have været en Prinsesse og Datter af den stolte Shah Nadir, hvis hun ikke havde følt sig fornærmet over en saadan Uforsømmethed. Hun saa paa Trolldmanden, hun saa paa hans tølperagtige Søn med saadanne Dine, — nei, hun saa ikke, hun lynte, thi i Persien kan man lyne med Dinene, — at baade Fader og Søn blev mørkrædte.

"Nei, det gaar ikke", sagde Trolldmanden; "hun maa nok først gøres tam."

Nu havde Trolldmanden i Teltet, et affperret Rum, tre Allen langt og to Allen bredt. Der inde stængte han Lindeguld og gav hende til Mad en halv Kenoist om Dagen og en Dse smeltet Snevand. Og Dag og Nat var det mørkt, thi det blev snart Vinter i Lappland, og Nordlyset skinnede ind gennem en Sprække i Teltet.

Den skakkels uskyldige lille Lindeguld, hun havde lyntet engang, — thi hvorledes kunde hun andet? — Men i Torvenveir er det ikke længe mellem Lyn og Regn, og længe

varede det heller ikke, før Taarerne kom. Vindeguld græd, ja, hun græd, som en kun kan græde, naar en er tolv Aar gammel og har været Prinsesse i Persien og boet i Rosenhaver og Marmorstot og er bleven opvartet af de vakreste Terner, og saa pludselig befinder sig midt i Lapplands Vinter, alene, sulten og skjælvende af Kulde. Ja, hun græd, som man græder over Ungdom, Sundhed og Skjønhed, hun græd, som man græder over et forspildt Liv, hun græd, som Duggen begræder en skøn, sluttet Dag i Ispahans Haver. Og da hun havde grædt, sovne de hun. Men se, da stod ved hendes Side den gamle, venlige Mand, som Finnerne kalder Nutku Matti, som Svenskerne kalder John Blund, og som Danske og Nordmænd kalder Ole Lukøie, — jeg ved ikke, hvad han kaldes i Persien, — og tog hende i sine Arme, førte hende til Fjærholmernes skønne Grotter og lagde hende her paa en Seng af duftende Roser. Alt var her saa fredeligt og godt. Det milde Maaneskin lyste over Dadelpalmer og Myrtheskoge, aldeles som i Persien, i den fagreste Vaar; de smaa, luftige Drømme dansede henimod hende paa Silkesko over Fløielsmætter og ledsagede hende tilbage til hendes Hjem, til hendes Fader, den gamle Shah Nadir, til alle vakre Terner og alle kjære Steder fra hendes Barndom, — og saaledes gik den lange Vinternat. Og saaledes gik Uger og Maanedes, Nat efter Nat, i Drømmenes Rige, thi det var jo Nat bestandig, og Vindeguld var taalmodig og græd ikke mere; Drømmene havde sagt til hende: „Vent, din Befrier kommer!“

Hvem skulde befri hende? Hvem skulde finde Bei der langt inde i Snemarkerne, hvor ingen Bei fandtes? Ja, Lappetonen tænkte paa at befri Vindeguld, men hun turde

ikke for sin Mand. Og Pimpepanturi tænkte ogsaa paa at besfri Lindeguld, men dertil var han for lad.

Saa gik Vinteren, Solen begyndte at skinne, Sneen smeltede, Myggene dansede. Da tænkte Troldmanden: „Nu er hun tam!“ Saa gik han til Lindeguld og spurgte, om hun nu vilde rejse tilbage til Persien. Hun behøvede blot at tage den heltemodige og fortræffelige Ridder Morus Pandorus von Pitulukulibukululu til sin Gemal, saa skulde Rejerne straks staa forspændte og kjøre mod Syd.

Lindeguld lynte ikke mere; hun tænkte blot paa den unge Prins Abderraman, som engang havde blødt for hende paa Ispahans Sand, og bedækkede sit Ansigt, men svarede ikke.

Nu blev Troldmanden meget vred. Der var et høit Fjeld, og i Fjeldet var der en dyb Grotte. Troldmanden indestængte Lindeguld i den dybe Grotte og sagde til hende: „Snart bliver Muldebærerne modne. Regn nu med hver Dag, du ikke vil svare mig. Den første Dag faar du tredive Muldebær at spise og tredive Dugdraaber at drikke, næste Dag 29 Muldebær og 29 Dugdraaber, og siden for hver Dag et Bær og en Draabe mindre. Den sidste Dag vil jeg høre, hvad du har besluttet“.

Ja, Lindeguld sad der tredive Dage indestængt i Grotten, og nu var det øde Lappland lyst baade Dag og Nat, men Grotten var mørk. Og Muldebærerne og Dugdraaberne blev bestandig færre og færre, men Lindegulds Kinder blev ikke blegere, hendes stille Taalmod var ligesaa stort som før. Thi hvad hun maatte undvære om Dagen, det erstattede Nukku Matti og Drømmene hver Nat. De løstede med sin usynlige Kraft Grottens Klippehvælv af, hun fik se den glødende Midnatsjøl, hun fik høre den brusende Fos, naar den

fastede sig ud over det bratte Fjeld, og der regnede ind i Grotten en deilig Honningdug, som for den hungrige Prinsesse var bedre end Mad og Drikke. Lindeguld tænkte paa Prins Abderraman og sang Østerlandenes Viser, og det morede hende at høre, hvorledes hundrede Ekkoer svarede fra Fjeldvæggene med sine klare Stemmer.

Den tredivte Dag hentede Trolldanden det sidste Multebær og den sidste Dugdraabe til hende, indsvøbte i Blade af en lappisk Dverg-Birk. „Nu vel“, spurgte han, „har du fattet din Beslutning?“ Lindeguld bedækkede atter sit sagre Ansigt og svarede intet.

„Du faar endnu en Dags Betænkningstid“, sagde Trolldanden, „og jeg vil nu give dig et talrigt Selstøb“.

Med disse Ord aabnede han Grottens Dør, og straks strømmede der ligesom en Sky ind igjennem Døren. Men det var en Sky af Lapplands sultne Myg, tusen og atter tusen og atter tusen, indtil de fyldte hele Grotten som en tyk Røg. „Jeg ønsker dig megen Fornøielse af dine nye Befjendtskaber“, sagde den ondskabsfulde Trolldand og stængte Døren.

Lindeguld forstod ikke hans Mening; hun kjendte hverken Lapplands Myg eller Persiens Ildfluer, thi Nat og Dag havde en Terne staaet ved hendes Side og vistet hende med en lang Paaafuglefljær for at beskytte hende mod Lustens glubste Dyr. Og hun forstaaedes ogsaa fra at forstaa Menneskenes Ondskab, thi i samme Dieblig Døren stængtes, faldt der omkring hende et tæt Flor af den fineste Bævd, som Drømmene bragte hende fra Alfernes Bævestole. Dette Flor kunde Myggene ikke gjennemtrænge. De fik ikke smage kongeligt Blod den Dagen og den Natten. De bed af alle

Kræfter i Fjeldets haarde Granit, men fandt Stenen for mager og leirede sig tilslut, skuffede i sin Forventning, som en graa Spindelbøve rundt alle Kevner og Kanter i Fjeldvæggen.

Ved Midnatstid aabnedes jagte Grottens Dør og ind traadte Lappekonon Pimpedora med en Krukke i Haanden og bagefter hende Pimpeanturi med en brændende Furstikke. „Stakkels Varn“, sagde den stikkelige Lappekonon, „det er Synd i dig, men jeg tør ikke slippe dig ud, thi da vilde min Mand forvandle mig til et Lemend. Se her har jeg Begolje i min Krukke; smør dig med den over hele Kroppen; det er det bedste Middel, du kan bruge, for ikke at blive opspist af Myg“.

„Og se her har jeg et røget Kendshyrlaar, saa at du ikke sulter ihjel“, sagde Pimpeanturi godmodig. „Det er lidt afsnaget, for jeg blev saa sulten paa Beien, men der er endnu Kjød paa Benene. Og jeg har stjaalet Nøglen til Grotten, mens Far sov, men jeg tør ikke slippe dig ud, thi da vilde Far forvandle mig til en Ferv. Du behøver ikke derfor at tage mig til Mand; jeg vædder paa, at du ikke engang kan tage mig en ordentlig Blodpølse“.

„Nei det kan jeg vist ikke“, svarede Prinsesse Lindeguld og takkede begge for deres Velvilje, men søiede til, at hun hverken var sulten eller mygbidt.

„Ja, ja, men behold alligevel Begoljen for Sikkerheds Skyld“, sagde Lappekonon.

„Og behold Kendshyrlaaret ogsaa“, sagde Pimpeanturi.

„Tusen Tak“, sagde Lindeguld.

Og saa stængtes Døren og Matten gif. Næste Morgen kom Troldmanden og var nu ganske sikker paa at finde sin

Fange saa tam som man kan være, naar man er halvdød af Mygstick. Men da han saa Lindeguld lige blomstrende som før og saa hende igjen bedække sit Ansigt uden at svare, kjendte hans Brede ingen Grænser.

„Kom ud!“ sagde han.

Lindeguld traadte ud i det klare Dagslys, saa sin og let som en Alf i Maanestien. Da hun slog sit Slør tilbage for at se Dagen, skinnede Solen saa varmt ind i hendes straalende Dine, som denne samme Sol skinner om Baaren paa de blaa Bjerger i Ginnistan.

Troldmanden sagde: „Jeg kunde vel føre dig til Kong Bom-Bali i Turan; han vilde belønne seks Uesler med Guld for at faa eie dig blot en eneste Dag. Men hør, hvad jeg har besluttet! Du skal blive en Lyngblomst her paa Lapplands vilde Hei og leve saa længe, som en Lyngblomst lever. Giv Agt paa Solen: den staar nu lavt paa Himlen. Om to Uger og en Dag kommer den første Polarfrost, og da dør Lyngblomsterne. Jeg vil for sidste Gang spørge dig Dagen før“.

Derpaa tiede han, som om han allerede nu ventede det Svar, han ønskede, men da Lindeguld igjen bedækkede sit Ansigt i Tausshed, raabte Troldmanden med en Stemme, som dirrede af Brede: „Adama donai marrabata esjan!“ Det betyder i Natursproget: Menneskeliv! Svind ind til en Blomst! Troldmanden havde lært disse Ord en Høstkveld, da Søndenvinden kom fra Afrikas Ørkener og lagde sig til Hvile paa Lapplands Fjelde. Vinden kan alle Ord, thi den hører dem alle og bærer dem med sig.

Bed disse frygtelige Ord forekom det Lindeguld, som om alle Blomster paa Heien voksede til Træer og overfhyg-

gede hende, men det var hende selv, som sank ind i Jorden. I næste Dieblit kunde intet fremmed Die skille hende fra de tusen og atter tusen blegrode Lyngblomster, som levede og døde paa Lapplands Bildmark.

„Idag om to Uger!“ mumlede Troldmanden og vendte med mørke Blikke tilbage til Lappeteltet.

Mens dette tildrog sig, vankede Prins Abderraman Berden rundt med Sabelen ved Siden og Staven i sin venstre Haand. Der fandtes intet Bjerg i Asien, ingen Orken i Afrika, ingen Skog eller Mark, Landsby eller Stad i det sydlige og mellemste Europa, som han ikke forgjæves havde gennemstrefset. Men hvad havde han at haabe i Europa? Der fandtes ingen andre Tigre end dem, Dyretæmmerne foreviste for den skuelystne Hob i Byerne, og heller ikke blandt dem fandt han nogen Ahriman. Bedrøvet red Prinsen tilbage paa Veien til Persien, og hans tro Hund Balledivau fulgte ham; da hændte det en Dag at Hunden jagede efter en Wildand mellem Sivene i en Sjø, fangede Anden og bragte den levende til sin Herre. Idet denne vilde dræbe den, snaddrede Anden: „Skjænt mig Livet, saa skal jeg sige dig noget!“

„Jeg skjænter dig Livet, underlige Fugl!“ udbrod Prinsen forbausset. „Hvad har du at sige mig?“

„Rid til Lappland!“ snaddrede Anden igjen og var med det samme forsvunden i Sivene.

Lappland? Aldrig havde Prinsen hørt tale om et Rige af dette Navn. Han spurgte efter Kongen i Lappland, og man svarede ham: „Rid mod Nord, bestandig mod Nord, og stans først, naar det er forbi med Bei og Skog, og naar du ikke mere finder en Menneſtebolig med muret Skorsten.“

„Forunderligt!“ tænkte Prinsen, men han fulgte Raadet,

red mod Nord, bestandig mod Nord og stansede først, da det var forbi med Bei og med Skog, og der ikke var nogen anden Menneskebolig at se end flytbare Telte. Det var den sidste Dag i August, endnu skinnede Solen, endnu var Markerne grønne, men Himlen begyndte at faa en grønagtig Farve, det blæste en kjølig Nordenvind, og naar den stilnede af, vilde Frosten komme.

Prinsjen havde allerede redet flere Dage uden at se Spor af Mennesker, da han ved Foden af et høit Fjeld fik Die paa et Telt af Rensdyrhuder. Han red nærmere for endnu engang at gjentage sine frugtesløse Spørgsmaal, da han til sin ubeskrivelige Forbauselse opdagede en Indskrift paa Fjeldvæggen, som kunde sees langt borte, og der læste Navnet Lindeguld. Trolldmanden Hirmu havde hugget dette Navn ind over Døren til Fjeldgrotten, hvor Lindeguld havde sidet fangen, for at gjenfinde Stedet, naar han flyttede Teltet.

Nu drog Prinsjen med venstre Haand sin Sabel og vilde trænge ind i Teltet, da Trolldmanden Hirmu, som vilde gaa til Lyngheien, i det samme traadte ud imod ham. „Giv mig Prinsesse Lindeguld igjen, eller jeg sender dig til Ahrimans Rige!“ raabte Prinsjen.

Trolldmanden var en slu Mand, som mangengang havde reddet sig ved en List; men denne Gang kom Mødet med Prinsjen for uventet paa ham, og hans sedvanlige Nærsværrelse forlod ham. Han vidste ikke nogen anden Udvei end straks at forvandle sig til en Fjeldræv, som i fuldt Sprang satte tilfjelds. Han troede nu at være sikker for Prinsjens Sabel, men han glemte Hunden, som fulgte sin Herre. Ikke før saa Balledivau Ræven springe, før den straks begyndte at jage den. Ræven smøg igjennem alle Klofter

og hoppede over alle Stup, men Balledivau var endnu raskere paa Foden, naaede den paa den øverste Fjeldtop, sled den istykker og spiste dens Hjerte. Dette blev Troldmanden Firmus Død, thi hans Hjerte var flyttet ind i Ræven, ligesom det før var flyttet ind i Tigreren, og da Hjertet blev spist op, var det forbi med Troldmanden.

Da Hunden vendte tilbage med blodig Snude, forstod dens Herre, at nu maatte deres Fiende have fundet sin Undergang. Men hvor fandtes Lindeguld?

Prinsen gif ind i Teltet.

Lappekonen Pimpehora togte Rensdyrkjød, og hendes Gut Pimpeanturi sov paa den bløde Mos for at udrette noget nyttigt, mens han ventede paa Middagen.

„Kone“, sagde Prinsen, „din Mand er død; giv mig Lindeguld igjen, og intet ondt skal vederfares dig!“

„Na nei, aa nei, aa nei, er han død“, sagde Konen, „det var skrækkeligt!“ men hun syntes just ikke at være meget bedrøvet. „Ja, ja, det maatte vel engang tage den Ende med hans fæle Kunst. Men Lindeguld faar I søge derude blandt Lyngen paa Heien. Min Mand har forvandlet hende til en Lyngblomst, aldeles sliq som mange tusen andre, og inat kommer Frostens; da er det forbi med hende.“

„Na, du kjære, kjære lille Lindeguld, skal du dø inat, og jeg kan ikke opdage den Stilk, paa hvilken du visner!“ raabte Prinsen og kastede sig i sin Fortvivlelse ned midt i Lyngen paa den uoverfsuelige Hei, hvor tusen Gange tusen blegrode Blomster ventede paa Døden, den ene aldeles lig den anden.

„Vent!“ sagde Lappekonen. „Nu huster jeg de Ord, hvormed Lindeguld blev forvandlet. Jeg syntes Synd i

Barnet og krøb bag en Sten for at se, hvad min Mand foretog sig. Da hørte jeg ham sige:

„Abáma donai marrabataësan!“

„Ak“, sukkede Prinsén, „hvad hjælper det os, naar vi ikke ved de Ord, som løser Fortryllelsen?“

Pimpepanturi syntes, at det drog svært langt ud med Middagen og gik ud af Teltet for at søge sin Moder. Da han hørte Prinséns Klage, rev han sig et Par Gange eftertænksomt i Luggen og sagde: „Far brugte at vende Ordene om, naar han vilde tage en Fortryllelse væk“.

„Ja, det gjorde han“, sagde Lappetonen.

Prins Abderraman fattede et svagt Haab, steg op paa en Klippe og raabte, saa høit han kunde, ud over den uendelige Hei:

„Marrabataësan donai Abáma!“

Ordene døde hen uden Spor, ingen Blomst rørte sig, Solen sank hastig ned mod Horizonten, og Vinden stillede af.

Prinsén var bange for, at han ikke kunde bruge det ukjendte Natursprog ret og gjentog Ordene Gang efter Gang, i forskjellig Orden og med forskjellige Endelser, men forgæves. Kun engang forekom det ham, som om Lyngen paa en Bakke langt borte havde løftet sig for at lytte, men ogsaa den sank tilbage i den uendelige, ensformige og trøstesløse Hei.

„Solen gaar ned!“ sagde Lappetonen. „Hvis I ikke snart finder det rette Ord, saa kommer Frostén, og da er det forsent“.

Og Solens røde Skive rullede nu lige ind under Himmelranden, det var stille i Naturen, en kold og fugtig Aften=

taage, Frostens Førgjænger, lagde sig som et Flor over den vilde Vidde. Enhver Bekst, som en kort Tid havde bovet at blomstre i Lappland, var nu viet til Døden.

Prins Abderraman var bleg af Forsærdelse, hans Røst sveg ham, og den kunde neppe høres, da han udtalte de sidste Ord, som han endnu ikke havde forsøgt:

„Marraba donai Adama taesan!“

Men se, da hævede sig paa Bakken langt borte Stilken af en Lyngblomst! Den voksede saa hastig, som naar Gin-nistans Feer med sin Tryllestav rører de blaa Bjerge og lader en Lilje vokse op i Morgenrøden. Taagen laa allerede over Bakken, men ud af Taagen voksede en smækker Stikkelse, og da Prinsen i aandeløst Sprang havde naaet Bakken, traadte Lindeguld imod ham, saa bleg, som man er, naar man allerede har kjendt Dødens første, kolde Pust. Han havde i sidste Dieblit fundet det rette Ord.

Prins Abderraman bar den blege Prinsesse paa sin Arm til Teltet, og lidt efter lidt vendte hendes Kræfter tilbage under Lappekonens Pleie. Pimpedora var lykkelig, Pimp-panturi glemte i Glæden sin fjære Middagsmad, som blev brændt i Gryden, og Prins Abderraman gjorde noget, som Helte aldrig burde gjøre: han besvimede af bare Fryd. Hans første Ord, da han igjen vaagnede, var en Bøn til Allah og dernæst spurgte han Lindeguld, hvorledes det var at være forvandlet til en Lyngblomst?

„Som naar en synker tilbage i sin første Barndoms Bugge og ikke ved mere af Verden end at drikke, sove og være lykkelig i Guds Kjærlighed“, svarede Lindeguld.

„Og hvorledes var det at vaagne til Liv igjen?“

„Som naar en vaagner en klar Morgen efter en dyb og deilig Søvn“.

„Imorgen skal vi vende tilbage til Persien!“

„Ja“, svarede Lindeguld; „men denne snille Kone og hendes Søn har havt Medlidenhed med den stakkels fangne Lindeguld. Vi skal tage dem med os, og de skal faa et Palads i Ispahan“.

„Nei, mange Tak“, svarede Pimpedora, „jeg synes bedre om mit Kestel i Lappland“.

„Findes der Sne og Kener i Persien?“ spurgte Pimpanturi.

„Sne findes blot paa de høieste Bjerge, og istedenfor Kener har vi Hjorte, Antiloper, Gazeller“, sagde Prinsessen.

„Nei, tusen Tak“, mente Pimpanturi; „du kan gjerne rejse og gifte dig, med hvem du lyster. Ingensteds i Verden findes der et saa godt Land som Lappland“.

Det lønnede nu ikke Umagen at tviste om det.

Prinsen og Prinsessen reiste den følgende Dag, efterat de havde skjæntet Lappekonon og hendes Søn fine guldsømmede Dragter med de mange Edelstene og faaet Lappeklæder af Kendsdyrskind isteden.

Lappekonon gjemte de kostbare Dragter i en Næverfont og var meget glad, da hun regnede ud, at hun for dem kunde kjøbe en hel Matte Mel.

Shah Nadir sad ensom og graanede af Sorg i Ispahans gyldne Palads; han kunde ikke glemme sin tabte Datter. Hans utaknemmelige Sønner havde gjort Oprør imod ham og drog med en stor Hær mod Hovedstaden for at styrte sin Fader fra Thronen. Da meldte Storbiziren, at en ung vild Mand i Dyrehuder, fulgt af en ung vild Kvinde og en

Hund, vilde faste sig for Kongens Fodder. Shah Nadir nægtede aldrig en Fremmed Foretræde; ganske vidste den Fremmede noget om hans hjæreste Børn. De to vilde fortælles til ham; den vilde Mand fastede sig for Shahens Fodder, men den vilde Kvinde slog sine Arme uden videre om hans Hals, saa at Storbizirens Skjæg blev grønt af Forfrækkelse. Og Shah Nadir gjenkjendte under Lappens Renshud sit saa længe savnede Børn, som han havde begravet uden Haab. „Allah, Allah!“ raabte han, „nu vil jeg gjerne dø!“

„Nei, Herre Konge!“ raabte Prins Abderraman, „nu skal du leve for at glæde dig med os og gjenvinde dit Rige.“

Da Shah Nadir havde hørt om, hvorledes hans Datter var bleven røvet bort og om Prinsens trofaste Hjælp, udnævnte han straks Prins Abderraman til Rigets Thronfølger, lovede ham sin Datter, Prinsesse Lindeguld, til Gemalinde og sendte ham ud imod den oprørste Hær, i Spidsen for de femti tusen Ryttere med Guldbidslerne.

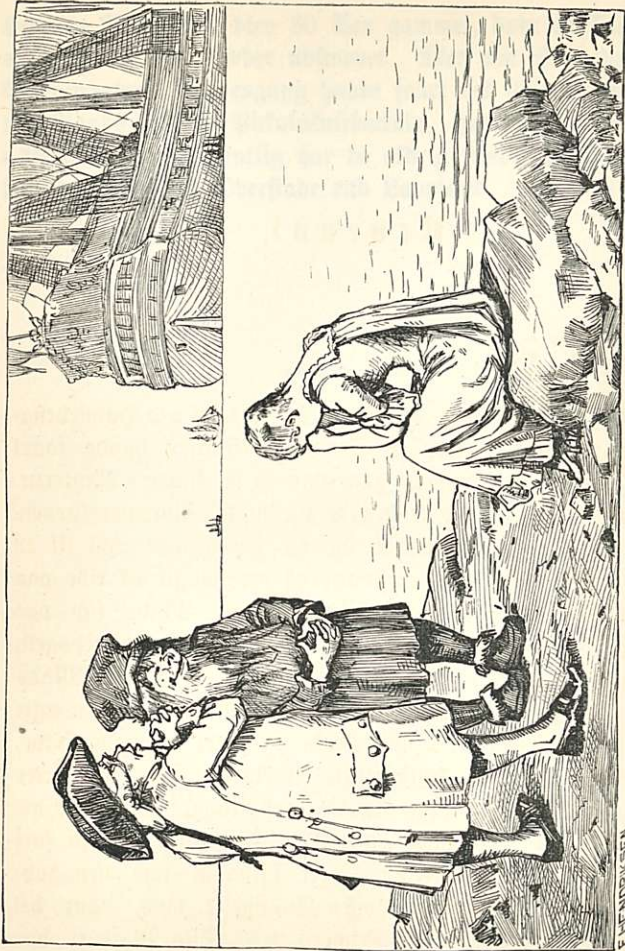
Det varede ikke længe, før Prinsens med sin tapre venstre Arm vandt en glimrende Seir, fangede de oprørste Kongesønner og vendte hjem i Triumf til det jublende Ispahan. Nu fejrede man Prins Abderramans og Prinsesse Lindegulds Bryllup med stor Stads, men uden Dyrekampe — og de levede siden længe og lykkelig sammen. Men en Dag hvert Aar, — og det var den 31te August, Marsdagen efter Prinsesse Lindegulds Befrielse, — viste det kongelige Par sig til stor Forbauselse for det pragtlystne Persien i Lappernes tarvelige Dragt af Renskind for i de gode Dage ikke at glemme de onde. Shah Nadir fik i sin høie Alderdom ghyge smaa Børnebørn paa sit Knaa; hans onde Sønner endte sit Liv som Svinehyrder hos Kong Bom-Bali i Turan.

Hunden Balledivau blev 30 Aar gammel, døde af Tandpine og blev med stor Hæder udstoppet. Men om Pimpedora og Pimpanturi, som engang havde faaet det stolte Navn Morus Pandorus von Piculufubuculu, hørte man ikke mere i Persien. Formodentlig har de aldrig fundet et bedre Land paa hele Jordens Overflade end Lappland.

Revenut.

F. HENDRIKSEN.

Revent.

libet „Haabet“ laa fortoiet ved Havnebyggen; en Sværm af Gutter havde faaet Lov at gaa ombord og klatre i Banterne. Nogle vovede sig op til Storemersturven, to naaede lige til Lillemersjet og en havde god Lyst til en Gang i sit Liv at forsøge, hvorledes det smagte at ride paa Bovenbramraaen. Det var Søndagaften; Mads sad paa Ankerfjettingen paa Fordækket og havde læst i Salmebogen, men lagde den nu fra sig for at se paa Gutterne. Mads var en gammel, beget Karl, en veirbidt Matros af den ægte Sort, som havde prøvet alle Vinde og seilet paa alle Have, alt fra den Tid, han kunde løfte en Nare. Han var stærk og høi og havde i mange Aar baaret Navnet Store-Mads, da en af hans Kamerater en vakker Dag faldt paa at forandre dette til „Stor-Mast“, — et Tilnavn, som den godmodige Mads ikke gjorde nogen Indsigelse mod, naar det brugtes af gode Venner og Kamerater. „Stor-Masten“ var en lystig Mand og fuld af Skjemt; han kunde fortælle

mange fornøielige Eventyr og han satte til, saa det forflog, men det, syntes mange, var netop det allerbedste. Gutterne holdt af „Stor-Masten“, de syntes, han var en Kjernekarl og kunde fortælle Historier som ingen anden, om de end af og til var lidt svære at fordøie. „Stor-Masten“ lagde bort Salmebogen, teg op i Mærket og raabte: „Holloi der i Rikken!“

„Holloi!“ svarede de Gutter, som havde vovet sig høiest.

„Stol paa Hænderne og ikke paa Fødderne, du der i Toppen, ellers dumper du ned som en Krageunge!“ raabte „Stormasten“.

„Skal være!“ skreg den høieste Bovehals paa Veien til Bovenbramraaen.

„Stormasten“ mumlede noget om Hvalper, som vilde være Katunger, og lod, som han ikke brydte sig noget om hele Sværmen, men han fulgte dem med aarvaagne Blikke, for han havde jo Vagt paa Dækket. En Stund efter var Gutterne trætte af at klatre. En af Mær-Gasterne tørrede Sveden af Panden og mente, at „Haabet“ var et stort Skib; det var ingen let Sag at klatre lige til Naanoffen.

„Na ja“, sagde „Stormasten“ tørt, „det er jo et Stykke paa Veien til Maanen.“ „Haabet“ er stort det, men I skulde have seet „Revenut“.

„Hvad er det for noget, Revenut?“ spurgte Gutterne. „Fortæl os det, Mads!“

„Naa, det ved jo hver Rahytsgut, som har sejlet med Trækjorler til Kjøbenhavn. Det er umuligt, at nogen af jer kan være saa uvidende.“

Nei, Gutterne havde aldrig hørt tale om noget sligt i

alle Naturens tre Riger; Mads maatte nødvendigvis fortælle dem det.

„Stormasten“ lavede sig en splinterny Skraa, strøg sig over Skjægget, plirede med Dinene og begyndte at fortælle.

„Har nogen af jer været i Torneå?“

„Nei“, sagde Gutterne.

„Naa, det er det samme. Torneå er en By, som ligger saa høit mod Nord, at naar man der lægger ud Kuser, saa kan man fange Solen i Kusen ved Midsummertid. Der findes saa store Laks, at de har Dine som Fuldmaanen. Endnu længere mod Nord er der et høit Bjerg ved Navn Nava-saksa; Folk reiser hundrede Mile for at komme derhen og stille sit Ur efter Solen præcis Kloffen tolv om Natten og skrive Kragetær i Bjerget“.

„Ja saa“, sagde Gutterne.

„I Torneå boede for mange Aar siden en rig Kjøbmand, som hed Herr Behr. Han var saa rig, saa rig, at han sendte tyve Skibe tilsjøs, og da Kongen kom til Torneå for at se Midnatsjolen, gjorde Herr Behr et Kammer med Glasvægge midt i Strømmen, forat Kongen skulde saa se Laksene svømme.

Men da nu Mennesket aldrig faar nok, syntes Herr Behr, at han, som var saa rig, burde blive engang til saa rig. Han havde sat sig i Hovedet, at han vilde klæde hele Bjerget Nava-saksa med Guld, siden det var et saa merkverdigt Bjerg, og saa skulde det blive bekjendt over hele Verden, at dette havde Herr Behr gjort. Han lod altsaa sende Bud efter en berømt Troldmand fra Lappland og spurgte ham, hvorledes han i en kort Tid kunde skaffe sig saa meget Guld, som han behøvede. Troldmanden grundede over Sagen i

syv Aar; alle Trolde i Lappland toges med paa Raad, og endelig sagde Troldeemanden:

„Byg Revenut!“

„Hvad er det for noget“, spurgte Herr Behr, thi han var ikke klogere end J, Malehoveder! Skjønt han var saa rig.“

„Jo“, sagde Troldeemanden, „Revenut er et Troldeeskib, hvis Mage ikke findes i den vide Verden. Det skal kunne laste mere Guds end hundrede andre Skibe, og det kan i mindre end tre Aar føre hjem saa meget Guld, som der nu findes Graasten i Lappland“.

„Aa haa!“ sagde Gutterne.

„Ja, det sagde Herr Behr ogsaa. „Aa haa!“ sagde han. „Hvor i al Verden skal jeg tage Tømmer og Bygme-ster til saadant et Skib?“

„Lad det blive min Sag“, mente Troldeemanden. „Jeg bygger alt færdigt, og du behøver blot at give mig din Datter, Jomfru Solskin, til Hustru“.

Herr Behr betænkte sig lidt, thi Troldeemanden var hundrede Aar gammel, og Jomfru Solskin var ikke tyve endnu. Men da han tænkte paa Bjerget Avasajfa klædt i Guld, saa gav han sit Ja og Samtykke, paa det Vilkaar, at Brylluppet skulde holdes, naar Revenut kom hjem fra sin første Rejse.

Nu begyndte Troldeemanden at bygge. Paa Fjeldene der høit oppe i Nord staar Fjerner, som ikke er meget yngre end Syndsfloden. Derhen skittedes alle Lapplands Trolde for at hugge og slæbe; Bjørne spændtes for Slæderne og drog Tømmeret til Havkysten. Der blev bygget et Skibsverft saa stort og høit som en Fjeldryg, og der blev Revenut tømret. Da det løb af Stabelen, gik Havet over sine Bredder, Hav-

bunden sprak, Bølgerne væltede sig opover lige til Uleå Sjø og stansede alle Fosser i Kemi Elv.

Da Revenut stod paa Bandet, laa dets Agterende i Torned, mens Forstavnen slaggede udenfor Bafa og Bougsprydet ved en Bending feiede væt Skogene i Lavastland. Det havde tre Master: mellem hver Mast var der saa langt, at Kragen trængte en hel Dag for at flyve fra den ene Mastetop til den anden. Og saa høie var Masterne, at naar en liden Dæksgut sendtes op tilveirs for at gjøre fast Mersseilet, varhan en gammel, graahaaret Mand, naar han kom ned igjen. Til Besætning paa Fartøiet valgtes 10,000 raske Matroser, og da hver Mand spiste et halvt Fjerdingskar Erter og et Fad Grød om Dagen, kan man regne paa Fingrene, hvormegit Erter og Grød der behøvedes til et Aars Proviant."

Gutterne lo høit og begyndte at regne paa Fingrene.

"I hver Blok fandtes et Spisestvart og i hvert Mers en ordentlig Restauration. Jeg vil ikke tale om Ankerkjettingen, thi der behøvedes 12 Mand til at løfte en eneste Ring i Kjettingen, men Vanterne var tykkere end jeg . . ."

"Det var ikke lidet det", mente Gutterne.

"Og Bardunerne . . . naa ja, det værste var, at naar Skibet skulde vende og Seilene brases for Vinden, maatte en Rurer ride tre Uger i strakt Galop, først langskibs og siden fra Bagbord til Styrbord og fra Styrbord til Bagbord, strigende af fuld Hals, saa at han holdt paa at miste Pusten: „Klar til at vende! Kor i Læ!"

"Der var vel Gjestgivergaarde paa Veien da!" faldt en af Gutterne ind.

"Det kan du sige! Der maatte nok være Gjestgiver-

gaarde! Men nu var det ikke let at finde en duelig Kaptein til et saa stort Fartoi, thi der blev kundgjort i alle Kirker, at den, som ikke i atten Miles Afstand kunde se, hvad Kloften var paa Raadstueuret i Torneå, og den, som ikke med sin Raaber kunde overdøve Duren af ti Fosses, skulde ikke umage sig med at søge Kapteinsposten. Der kom nu fra Øst og Vest mange Ansøgere, Fætter med Dine som Næshorn og Mesterklokkere, som kunde overdøve hele sin Menighed, men ingen af dem kunde bestaa Proven. Endelig kom der en liden Karl fra Raadendal, seks Kvarter lang var han, — ja, jeg skal ikke sige saa noie, om han var seks Kvarter og to Tommer . . .“

„Tre Tommer!“ rettede Gutterne.

„Lad gaa, seks Kvarter og tre Tommer lang, skaldet, hjulbent og saa videre. Denne Mand stillede sig paa Kirke-trappen i Limingo, som ligger 18 Mile syd for Torneå og begyndte at sige nordesten. „Vent lidt“, sagde Fyren, „jeg kan ikke se rigtig godt, for 12 Mil herfra flyver der en Flok paa 68 Gjæs, 31 hvide og 37 graa, mellem mig og Taarnuret. Nu er de borte; Klokken mangler 21 Minutter 14 Sekunder i 10, men det er uforsvarligt af Magistraten, at den ikke lader Spindelvæven seie bort fra Urstiven. Der surrer 2 Hvepser, 11 Fluer og 39 Myghanker, 14 med lange og 25 med korte Ben. Strax blev der sendt et Skbud til Torneå for at høre, hvorledes det var, og det viste sig, at det var rigtig altsammen, med Undtagelse af, at der fandtes 15 Myghanker med lange Ben paa Urstiven, men den 15des Ben skjultes af Timeviseren. Den lille Mand førtes derpaa til Ämmä Bandsald i Nærheden af Kajaneborg og raabte derfra til Uleåborg, at man skulde sende ham den

største Laks, man kunde faa fat i. Da han raabte, skjalv det i Elvebredderne; Folkene i de 120 Strømbaade, som styrede nedover Elven, vendte sig om i Baadene og spurgte hverandre: „Mon det tordner i Lappland?“

Saa blev da den lille Fyren fra Naadendal tagen til Skipper paa Revenut med en halv Lønde Sølvpenge i Maanedshyre, og det var jo ikke stort, for han lovede at komme hjem med Guld i Lønnevis. Og saa blev det besluttet, at Skibet skulde seile til Polynesien med Last af Tjære, Laks og Lyttebær-Syltetøi og føre hjem foruden mange sjældne Krydderier en Last af Guldsand.

Revenut hejsede Seil. Det knirkede og pib og bragede og flaksede, saa der ikke var nogen Maade paa. Vinden stansedes i sit Løb, Flagene pistede Skyerne, Havets Indvaanere, fra Springerer og Laksfen ligetil Stiklingen, troede, at et Bjerg var faldt i Vandet og flygtede forfærdede ind i sine Stoge af Sjøgræs. Herr Pehr og Trolldmanden stod paa Stranden og gned Hænderne af Fornøielse: den ene tænkte paa Navasakja, den anden tænkte paa Jomfru Solskin. Men Jomfru Solskin græd sine Blaabærs-Dine røde som Bringebær, for hun tænkte paa Trolldmanden. Hun vidste, at han havde fortroldet Skibet; saa at Luft, Ild og Vand ikke kunde gjøre det nogen Skade. Det vilde ganske vist komme tilbage, og da maatte hun, Staffel, blive Trolldmandens Frue.

Ja, Trolldmanden var meget slu og forfaren i alle Kunster; han troede, at han var aldeles sikker, naar Luft, Ild og Vand ikke formaaede noget mod Revenut. Men han havde glemt det fjerde Element, Jorden. Saa slu Trolldmanden var, havde han aldrig seilet tilhjøs, og hvad hjælper det at

være flog paa Landjorden, naar en aldrig i sine Dage har smagt salt Sjø? Er det ikke sandt, Gutter, hvad? Det er dumt at være en sliq Landfrabbe."

„Svært dumt“, mente Gutterne.

„Ser J, nu tænkte Trolldmanden: „Skibet her sejler paa Vandet, det kan komme i Fare for Storm, i Fare for Ild, i Fare for Volger, men det kan jo aldrig komme paa det tørre Land. Se, saa enfoldig tænker man her paa Landjorden. Hvis nu Trolldmanden havde spurgt mig, vilde jeg have svaret ham: „Kjære Trolldmand“, — for man maa være meget høflig mod Troldmænd, — „Kjære Heksemester, eller hvad du er for en“, vilde jeg have sagt til ham, „det der er bare noget Sludder. Gjør heller Skibet sikkert mod Grunde, Klipper og Sandrevler, for en ordentlig Sjømand greier sig nok uden Trolldom mod Luft, Ild og Vand. Men da han nu hverken spurgte mig eller nogen anden forstandig Karl, saa gif det, som det gif.“

„Naa, hvorledes gif det?“ spurgte Gutterne, mens „Stormasten“ gjorde en ny Straa istand.

„Det gif forkert fra Begyndelsen af. Det var god Nordenvind, Folkene paa Agterdækket saa Fruerne viste med sine Lommelortklæder paa Bryggen i Torneå, mens Forstavnen allerede befandt sig i Dvarken. Men der var grundt Vand, Revenuts Kjøl strabede Bunden. Straks befalede Kapteinen at kaste ud en Del af Skibets Ballast; Kureren red i strakt Gallop Dækket rundt, og der kastedes ud saamegen Muld og saamange Stene, at der opstod en stor vaffer Skjærgaard, som den Dag idag kaldes Mikkelsøerne. Har J været der?“

„Aldrig, Mads!“

„Gjør ingenting. — Og da man i Farten kom til at

faste overbord med Ballasten saa omtrent hundrede tusen Dunker Tyttebærshyltetøi, kan en endnu den Dag idag plukke de deiligste Tyttebær netop paa Mikkelsøerne".

"Na!" sagde Gutterne.

"Revenut kom med Rød og neppe ud af Dvarfen og havde nu dybere Vand i Østersjøen. Der gik høi Sjø efter en Storm. Koffen stod just i Kabysen og fogte Grøden, da en uhyre stor Bølge skyllede ind over Dækket og førte med sig en hollandsk Brig, som slyngeedes lige midt op i den store Grødgryden. „Nei", skreg Koffen, „se de dumme Alands-gutterne! De ligger og bygger Ertebelgsbaade nede i Fjæren for at faste dem hid og føle Grøden vores til!" Nu skulde man vende i Østersjøen for at seile ud gjennem Drefund og Kattegat. Kureren red igjen rundt i strakt Gallop og skreg: „Ror i Læ! Ror i Læ!" Det var et Staahei. Før Kureren kom til Klyverbommen forud, var Mersseilene allerede brasede, og da Vinden netop friske paa, havde man paa et hængende Haar seilet tvert over Kjøbenhavn. Men det gik nu saa heldig, at Storraaen bare seiede et Par af Byens Kirkeetaarne væk; Skibet gik over Stag og seilede nu for Bagbords Halsen lige ind i Drefund".

"Hvad vil det sige, Bagbords Halsen?" spurgte en af de mindste Gutter uskyldig.

"Ved du ikke det, Landkrabbe?" svarede en af de større, som mente, at han var en udlært Sjomand. „Bagbord, det er den venstre Side, naar man staar vendt mod Forenden, og Bagbords Halsen, det er de Sjomænd, som strækker Halsen ud over Bagbord."

"Seilede Skibet Halsene af dem?" spurgte den uvidende Landkrabbe.

„Stille, du! Lad Mads fortælle.“

„Stormasten“ fortsatte:

„Ja vist var de om en Hals den Gangen; da Forenden var i Drefund, mens Agterenden var langt inde i Østersjøen, skreg Kapteinen Hei og Hurra af bare Glæde, og hele Mandskabet skreg paa samme Vis Hei og Hurra, og netop som de skreg paa det bedste, stødte Skibet og blev staaende saa fast, som om det var fastspigret. Dette var minsandten ikke underligt, thi naar man saa nviere efter, var Skibet Revenut bredere end hele Drefund, og saa sad det nu fast mellem Jylland og Skaane, aldeles som naar en Gris har filet Hovedet ind i et Rækverk og ikke kan faa det ud igjen.“

„Na nei!“ sagde Gutterne.

„Ja, der stod nu Revenut. Ved det heftige Stød var Kapteinen og hele Mandskabet faldne omfuld. Det var forbi med Hurraraabene. Istedten begyndte alle at stræve og brase for at faa Skibet sløt. Vinden skov paa, Bolgerne skov paa, men Revenut stod fremdeles fast mellem Skaane og Jylland. Da nu Kapteinen og Besætningen forgjæves havde arbejdet sig træet i tre Dage og tre Nætter, og da de ligeledes forgjæves havde kastet ud 500,000 Tønder Tjære, 300,000 Tønder Laks og 200,000 Tønder Syltetøi, besluttede de at gaa iland og sove paa Sagen. Men da de vel var iland, besluttede de ikke mere at gaa ombord igjen.

Seks Uger stod Revenut i sin Rottesælde, og Svenske og Danske roede ud for at betragte Vidunderet. Da der endnu fandtes utrolig meget Tyttebærshyltetøi, der laa som en Grød i Lastrummet, hændte det lang Tid derefter, at alle Husmænd i Danmark havde Raad til at spendere Syltetøi paa Pandetagerne, — at sige, naar de havde Raad til at stege Pande-

fagerne, — at sige, naar de havde Raad til at stege Pandekager. Men efter de sets Ugers Forløb kom der svære Klager til Kongen af Danmark. „Herre Konge“, sagde Folket, „hjælp os af med det skrækkelige Revenut! Det stænger hele Sundet for os, saa at intet Skib kan komme ud eller ind. I Kattegattet venter 700 Fartøier paa at slippe ind, og i Østersjøen venter 600 Fartøier paa at slippe ud. I Sverige, Finland, Rusland og det nordlige Tyskland er der stor Mangel paa Salt og Kaffe, og naar Folket ikke faar Salt og Kaffe, gjør det Oprør, saa at vi snart kan vente en stor og forfærdelig Krig.“

Kongen svarede: „Lad os vente lidt; Vind og Bølger slaar nok Fartøiet istykker.“ Men Vind og Bølger vidste nok, hvad de gjorde; Heksemesteren havde jo bundet dem, saa at de ikke fik gjøre Revenut nogen Skade. Nye Klager kom fra alle Kanter: „Herre Konge, Revenut dæmmer op for Østersjøen. Mange og store Floder løber ud i dette Hav, og naar det overflødige Vand ikke rinder bort, opstaar der forfærdelige Oversvømmelser, saa at Lande og Folk gaar under, Byer ødelægges og hele Riger er sin Undergang nær.“

Kongen vilde endnu vente, men han var en ivrig Snuser, og da han en Dag vilde tage sig en Pris, var hans Snusdaase tom. „Skaf mig mit vestindiske Snus“, sagde Kongen. „Det er umuligt, Herre Konge!“ svarede Overhovmesteren. „I Kattegattet venter 7 Skibe med Snus-Last, men de slipper ikke ind; Revenut har dæmmet op for hele Sundet.“

Da blev Kongen af Danmark vred. „Send hid 10 Vinjessibe og 20 Fregatter! Lad dem lægge sig i en Råd

med Bredsiderne mod Sundet og affyre sine Kanoner mod Revenut!"

Som sagt saa gjort. Alle Kanonerne skulde smælde af paa engang, alle belavede sig paa et forfærdeligt Knald og stoppede Bomuld i Ørerne. „En!" sagde Kongen. „En, to, tre!" — men der faldt ikke et eneste Skud.

„Hvad Pokker er det?" sagde Kongen, der han stod og kommanderede paa Slotstaarnet i Helsingør. „Forstaar man ikke at lystre Kommando? Pas nu paa: en, to, tre!"

Ikke et Kvæk. Det var saa stille, at man kunde høre en Myg surre.

„Hvad for noget?" skreg Kongen, og nu var han vred for Alvor. „Lad om igjen . . . en, to, tre!"

Nei, ikke et Kvæk! Haarene reiste sig af Forundring i de danske Officerers Haarpidske. „Der maa være Feil i Krudtet!" raabte alle med en Mund.

„Krudtet brænder nok", svarede Overluntemesteren forarget. „Feilen er, at Kanonerne har rustet under den lange Fred. Lad os lægge et Bjerg af Krudt ind i Revenut, saa sprænger vi hele Braget til Snus."

„Gid det var saa vel", sagde Kongen. „Man kan jo forsøge."

Man samlede nu straks alt Krudt, som fandtes i det halve Europa, og lagde det som et høit, sort Bjerg ind i Revenut. Derefter kundgjordes det, at alle skulde forsøge sig 6 Mile derfra for ikke at springe i Luften. Man lod hente en Mestertyv, som skulde hænges Dagen efter, og lovede ham Naade paa den Betingelse, at han skulde tænde Krudtet med en syv Favne lang Svovltraad. Hver og en ventede nu, at Havet skulde revne af det forfærdelige Smæld. Man saa

Mestertyven tænde Traaden og derefter hoppe i Sjøen for at svømme iland . . . man saa i Rifferten Svovltraaden brænde og brænde og brænde . . . Endelig naaede den Krudtbjerget og . . .

„Nu?“ sagde Gutterne.

„Nu hørtes der — slet ingen Ting. Svovlet sluffedes midt i Krudtet.“

„Aa!“

„Ja, det var gaaet med Krudtbjerget aldeles som med Kanonaden. Den, som var glad, det var Mestertyven. Men Kongen blev græsgrøn af Brede, lod Overluntemesteren kalde og spurgte ham, hvorfor han havde solgt Kronen Krudt, som ikke vilde brænde. Den stakkels Overluntemester forstikrede ved sit Stjeg, at Krudtet var af bedste Sort, og det vilde han straks bevise. Derfor lod han Krudtbjerget bringe iland, vadede til Rnæerne midt ind i den store, sorte Høi og stak — bare for at prøve — en brændende Svovlstikke ned i Krudtet. Bummm! Da skjød der en Lynstraale ud af Krudtbjerget, Luften rystedes af et frygteligt Knald, en uhyre Røgsky bredte sig over hele Danmark, og man troede, at Jorden skulde revne. Af Overluntemesteren fandt man ikke et Stykke saa stort som en Potet engang.

Da traadte en gammel Matros frem for Kongen . . .

„Det var dig, Mads!“ skreg Gutterne.

„Jeg siger ikke netop, at det var mig, men en forstandig Sjømand var det, lidt døv paa det venstre Øre af Smældet. Han sagde til Kongen: „Disse Narrestreger nytter jo til ingenting! Et Barn kan jo forstaa, at Revenut er fortrødet mod Ild, Luft og Vand. Lad os heller prøve, om Jern bider paa dette Sjøspøgelse. Lad os hugge det

istykker og af Tømmeret bygge en uovervindelig Krigsflaade. Jeg tænker, at ti tusen Tømmermænd bliver særdivig dermed til næste Vaar."

"Men imidlertid bliver der Oprør i alle Østersjølandene", indvendte Krigsministeren.

"Dg imidlertid drukner vi ved Østersjøens Oversvømmelse", mente Rigsadmiralen.

"Dg imidlertid venter syv Skibslaster med Snus for-gjæves i Kattegattet", bemærkede Overhovmesteren.

Her faldt Kongen ind: "Nei, det gaar ikke an, sagde han bekymret, „det strider mod Rigets Velfærd; lad os sove paa Sagen!"

Nu ja, man sov paa Sagen. Men mens man sov, hændte der noget forunderligt. En liden Maddik, en Lurifaks, et uselt Kryb, som ingen kjendte, steg op af Havets Skum og søndergnavede hele det store Revenut paa en eneste Nat. Viden om bedækkedes Havet med Træmel, idet Maddikens Tænder gnavede Skibet i fine, fine Smuler.

Da Kongen og hans Folk om Morgenen vaagnede, var der ikke mere igjen af det vældige Revenut end et lidet Stykke af Koffens Rabys, og af dette Stykke byggedes et tremastret Skib. Sundet blev frit, Salt og Kaffe kunde uhindret passere, Vandet fik Afløb, alle var tilfredse. Men hvor stor Fryd der blev, da Kongen igjen kunde tage sig en ærlig Pris Snus, det er umuligt at beskrive paa en værdig Maade. Byen illumineredes, alle Snus-Butikker slaggede, og alle Hofets Kavallerer klædte sig, til Gæde for Dagen, i snusbrune Kjoler.

Herr Pehr og Troldmanden ventede længe forgjæves paa at høre noget fra Revenut og trøstede sig med, at det

var lang. Bei til Polynesien. En Nat drømte Herr Behr, at Navasakfa fra Top til Top var klædt i Guld, og kaldte straks den følgende Morgen Trolldmanden til sig. „Saa og saa har jeg drømt; det maa betyde, at Revenut idag kommer hjem, fuldblasket med Guldsand. Indbyd hele Byen, Heksemester; nu skal vi feire et stateligt Bryllup.“

Trolldmanden indbød ikke alene hele Byen, men ogsaa alle Lapplands Trolde til Brylluppet, og et Trolld med syv Dine sendtes op til det øverste af Taarnet for at give Signal, naar Revenut kom tilhøje langt borte i Østersjøen. Men Jomfru Solskin græd sine Dine røde som Solen, naar den gaar ned før en Storm.

Allt var færdigt, Trolde i Taarnet gav et Signal, alle Folk styndte sig ned til Havnebyggen med Kranse og Flag, og Hurraraabene sad allerede i Halsen paa dem. Men istedenfor Revenut kom der en usel, elendig liden Eke (en liden, fladbundet Baad) med Seil af Bastmatte, og der sad en udhungret Mand i Filler. Det var Kapteinen paa Revenut, som kom hjem alene for at fortælle om Skibets Skjæbne.

Ja, hvad skulde man sige om det? De fleste mente, at det havde de gjættet længe iforveien, og saa gif de hjem igjen med sine Kranse og Flag og svælgede ned sine Hurraraab. Trolldmanden blev violet i Ansigtet og sprak paa Flekken. Herr Behr blev saa fattig, at han kom paa Lægd, men Navasakfa forgyldtes hver Sommer uden hans Hjælp af Midnatsjolen. Jomfru Solskins Dine, nu, det forstaar sig, de klarnede; hun blev gift med Borgermester Maaneskin, de levede godt og tog Herr Behr til sig, saa han ikke behøvede længere at være paa Lægd.

Mange Aar er gaaet siden, men endnu den Dag i Dag

feiler ingen Sjømand mellem Tornedå og Drefund uden at fortælle for Kahytsgutten og Jungmændene om Revenut. Endnu hænder det stundom i Dvarken og Østersjøen, at der opstaar en tyk Skodde og at Taagen antager forunderlige Skikkelser i Morgendæmringen. Da synes Sjømændene, at de i Lykningen ser et uhyre Skib med Master, som løfter sig op imod Skyerne, og Seil, som flagrer himmelhøit i Luftdraget. De gamle Matroser trykker da Sydvesten dybere ned over Trøietraven, vender Skraaen og siger til hverandre: „Det er Revenut. Lad os reve Fokken og Storfeilet; om en Stund har vi Storm!“ For ser I, Gutter, en brav Sjømand er aldrig bange; han frygter Gud, men naar han har taget ind Revet, ler han Troldene lige op i Ansigtet. Møder I Revenut paa Sjøen, saa er det ikke værd at furre Skjoderne fast, man skal se Spøgelseset kjæft i Ansigtet, da flagrer det væk som Skodde og Taage og en Stund efter har I klar Sjø ret forud.“

„Er det sandt, det der, Mads?“ spurgte igjen den mindste af Gutterne uskyldig.

„Det kan den sværge paa, som har Lyft“, mente „Stor masten.“

„Men det er nu ialfald lige saa sandt som mangen en anden Sjømandshistorie, naar en ærlig Matros fortæller og ti Jungmænd sidder ved Ruffet og gaber paa Maanen i stille Veir. Hør efter du, jeg kan nok fortælle.“

Lystig-Pers Børn.

er var engang en Spillemand, som altid spillede muntre Viser, og da han hed Per, begyndte Folk at kalde ham Lystig-Per. Han spillede ved alle Bryllupper og Dansegilder i Alfula, og naar alle var glade, var ingen saa glad som Lystig-Per. Han havde en Fiol, som han selv havde gjort og som hed Filoken; det var en prægtig Violin, syntes Bønderne i Alfula og Lystig-Per kunde kvadre paa Filoken som en Fugl, men Strengene købte han for Skams Skyld i Staden og gif altid med to Kvinter og et Stykke Harpiks i Lommen; thi naar det var altfor lystigt, pleiede Kvinterne at springe. I samme Dieblik skulde der være en ny Kvint paa Filoken. Men naar Per fik en ny Kvint, strøg han Buen saa lynende fort, at Fingrene neppe kunde sees, og de andre havde fuldt op at gjøre med at stampe Takten.

Lystig-Per havde en Hustru, som ikke var mindre glad end han selv. De levede som Græshopper af Musik og Sol-

fin, gik fra Bryllup til Bryllup og var overalt velkomne, thi mens Per stemte Filoken, klædte Brita Bruden. Begge var de unge og tog Livet let. De havde en liden Stue i Nærheden af Kirken og lige ved Kirkegaarden; men de mødtes ikke ofte paa disse Steder, og sjelden var de hjemme i sin Stue. De syntes, det var fornøieligere at være i Bryllup, og naar alt var, som det skulde være, og Per spillede op, var Brita altid den første i Dansen næst efter Bruden; hun havde jo et vigtigt og ærefuldt Embede og maatte hædres, hun, som havde klædt Bruden.

„Du kunde gjerne grave lidt i Potetesageren, saa vilde det være bedre“, sagde Brita en Dag, da der ikke var Bryllup i syv Miles Omkreds og Lystig-Per ingenting havde at gjøre.

„Stulde jeg gribe til Spaden!“ raabte Per. „Nei, da vilde Fingrene blive saa stive som Høsepinde, og hvad vilde Filoken sige?“

Næste Uge holdtes der Bryllup i Noffis Gaard, og Per skulde spille Brudemarschen. Men da han kom gaaende med Filoken paa Armen, mødte han et Ligsfølge ved Grinden, for der var to Gaarde: i den ene var der Bryllup, og i den anden Begravelse. Per syntes ikke om Begravelser, thi der vilde ingen høre Filoken, og det ærgrede ham, at nogen kunde være bedrøvet, naar han var glad. Og nu gjorde han i sin Værgrelse noget, som var meget upassende. Han stillede sig ved Grinden, og begyndte at spille sin Bryllupsmarsch, mens Ligsfølget gik forbi. Og da de, som var med i Følget, bad ham tie, spillede han desto mere og fulgte efter Ligsfølget et Stykke paa Veien, idet han efter Marschen spillede en lystig Hølfddans.

Dette var nu ilde handlet af Lystig=Per, men saa fik han ogsaa bøde for det. Thi da han siden vilde spille ved Brylluppet, var han bleven saa forunderlig stiv i Fingrene, og fra den Dag fik han Gigt i sin venstre Haand, som han saa nødvendig behøvede for at kunne gribe om Strengene. Per gik til alle kloge Koner i Landsbyen, og tilslut gik han til Doktoren, men Fingrene blev stivere og stivere, ja rigtig saa stive som Pølsepinde, og da var det forbi med alle Marscher og Polstdanse for Lystig=Per. Filoken blev hængt paa Bæggen ligesom en gammel, udslidt Frakke; men Filoken var munter og frisk, det var bare Per, som havde faaet Gigt i Fingrene og ikke mere vidste, hvad han skulde tage sig for.

„Jeg skal sige dig noget“, sagde Brita, som aldrig var raadløs. „Du skulde blive Graver efter gamle Niels Kalma, som de begrov isøndags.“

Lystig=Per gjorde en styg Grimace ved dette Forslag, thi man har vel aldrig seet en Graver lystig, men en skulde være den første, og Lystig=Per blev den første. Den høire Haand var endnu frisk, og det gik vel an at grave Grave, om det ikke gik an at spille paa en Filof. Saaledes blev Lystig=Per den, som gravede Graven til mange, for hvem han før havde spillet Brudemarschen, og Folk syntes, at det var, som det skulde være, siden Livet nu engang er delt mellem Bryllup og Gravøl. I Begyndelsen havde vel Lystig=Per heller spillet til Bryllup, men da han først blev vant til det, saa syntes han, at det ene var ligesaa godt som det andet, og nu sang han lige andægtig Salmer, som han før havde spillet Polstdanse. Brita var heller ikke den samme som før; hun begyndte at arbejde istedenfor at danse og at læse Guds

Ord istedenfor lystige Viser. Graven kan ogsaa være en Læremester.

Per og Brita havde to Børn, en Jente og en Gut, der havde faaet Navn efter sine Forældre. Lille Brita var syv Aar og lille Per fem. De var begge snille Børn, men meget ulig hverandre, for Brita var lys og glad ligesom sine Forældre, mens Per havde mørkt Haar, store, brune Dine,

som undertiden kunde se saa forunderlig dybe ud, og var mere stille og alvorlig end hans lystige og overgivne Søster.

Da nu Børnenes Hjem var tæt ved Kirkegaarden, og deres Fader ofte arbejdede ved Gravene der, havde ogsaa Børnene vokset op i Dødens nærmeste Naboskab. Der var saa fredeligt og skjont paa den stille Kirkegaard med dens løvrige Træer, dens mange Kors og dens vakre Gravstene med deres forgyldte Indskrifter. Børnene havde altid sin

fjæreste Legeplads der mellem Gravene, og det faldt dem aldeles ikke ind, at der var sørgeligere end i Skogen eller i Landsbyen. Bistnok saa de mange Begravelser og mange Taarer, de hørte ofte Prestens alvorlige Ord og Klokkerens Salmer, men da klatrede de op paa en Gravsten for at se bedre og syntes, det var ligesaa fornøieligt som noget andet. Ofte legte de selv Begravelse; de havde en egen Kirkegaard ved et Hjørne af Muren, og der begrov de døde Fugle, døde Mus, døde Sommerfugle, og fandtes der ingen død, saa begrov de Træpinde og Stene. Lille Per gravede Graven, og lille Brita svøbte Liget; siden var Per Prest og Brita gif i Ligfølget. Dette var meget fornøieligt, syntes de, og saa satte de en Træpind som Kors paa Graven, og de fornemme døde fik en Sten paa sin Grav, ganske som det er Stik og Brug i Verden

Saa hændte det sig, at Børnenes Moder, Lystig=Pers Hustru Brita, blev syg, og da hun havde været syg i to Uger, blev hun ganske stille og talte ikke mere og slog ikke mere sine Dine op. Børnene var alene hjemme, thi Faderen var om Aftenen gaaet til Doktoren og kom ikke hjem før næste Morgen. De skulde skifte med at vaage om Natten, havde Far sagt, men den, som vaagede, faldt isøvn, og den, som sov, sov. Om Morgen kom Lystig=Per tilbage med Draaber fra Apotheket, og Børnene fortalte, at Mor sov saa forunderlig stille, nu vilde hun sikkert blive frisk.

Lystig=Per blev ved disse Ord slet ikke lystig tilmode, han kastede sig over sin Hustrus Seng og begyndte at græde. Børnene blev forskrækkede og spurgte, hvorfor han græd.

„Mor er død!“ sagde Lystig=Per, og Ordene sad fast som Ben i Halsen.

En Stund stod Børnene stille og betagne; thi de havde elsket sin Moder meget, og siden Faderen græd, saa græd de ogsaa. Men de, som saa ofte havde seet døde begraves, forstod slet ikke, hvad det vilde sige at dø. „Skal Mor begraves?“ spurgte de.

„Ja“, sagde Faderen. „Jeg vilde meget hellere grave min egen Grav.“

„Faar vi gaa med i Ligfølget?“ spurgte Børnene igjen.

„Jeg og I to skal gaa nærmest efter den døde“, svarede Faderen sukkende.

Dette syntes Børnene var baade merkeligt og gildt. De vidste, hvad en saa stor Ære betød, og de tænkte mere derpaa end paa Sorgen over sin Moder. Det skede virkelig ogsaa, at den store Ære vederfores dem. Deres Moder blev begravet, de gik nærmest efter Kisten og græd undertiden, naar andre græd, men derimellem var de glade og betragtede Prestens lange Kjole og tænkte paa, at de skulde saa en Kringle, naar de kom hjem. „Se, der gaar Lystig=Per med sine to Børn“, sagde Folk.

Lystig=Per reiste et Kors paa Graven og sørgede en Tid, og saa giftede han sig igjen. Nu blev der Bryllup, hvor der før havde været Begravelse, og Filoken toges ned fra Væggen, og Lystig=Per forsøgte at spille sin gamle Brudmarsch. Daarlige gif det, for Fingrene var stive, men Folk forundrede sig over, at Graveren igjen var bleven Lystig=Per, og sagde til Børnene: „Dansk nu med, nu har I faaet en ny Mama!“

Børnene saa paa sin nye Moder, og hun gav dem Bekkerfager. De vilde saa gjerne være glade, men de kunde ikke; der var noget i deres Hjerte, som drog dem fra Bryllups=

gaarden til Kirkegaarden. Det var en vakker Sommeraften, netop et Aar efter at de havde begravet sin egen Moder, og nu satte de sig ved Korset paa hendes Grav. Filokens Tøner blandede sig med de lystige og larmende Bryllupsgjæsters Stemmer, men det klang ikke godt i Børnenes Ører, de vendte sig bort og lyttede heller til Fuglenes Sang i de høie Træer. Blomsterne duftede rundtomkring, alt var saa stille, og Børnenes Dine fyldtes med Taarer.

„Jeg vil gaa hjem til min Mama“, sagde tilslut lille Per.

„Jeg vil gaa med dig“, sagde Brita. „Men hun ligger saa dybt i Jorden; hvorledes kommer vi did?“

„Vi graver her tæt ved Korset, saa kommer vi did“, sagde Per.

Der laa en Spade, Børnene begyndte at grave, men blev snart trætte og satte sig bedrøvede ved Kanten af Hullet. „Nei, det gaar ikke“, sagde Brita, „det er for dybt, det er altfor dybt for os.“

Presten kom gaaende over Kirkegaarden og saa en Stund paa Børnene og hørte, hvad de talte om. Saa sagde han til dem: „Hvorfor søger I den levende blandt de døde?“

Brita sagde: „Mama er død.“

Presten sagde: „Har I ikke hørt, at den, som tror paa Guds Søn, han skal leve, om han end dør? Eders Moder har troet, og se, hun lever.“

„Jeg vil gaa hjem til Mama“, sagde Gutten igjen.

„Jeg ogsaa“, sagde Tanten.

„Saa følg mig“, sagde den unge Prest. „Jeg skal vise Jer Veien til Guds Rige, og der skal vi finde hende.“

„Er det langt did?“ spurgte Gutten.

„Er det dybt ned i Jorden?“ spurgte Tanten.

„Guds Rige er altid nær for den, som ret oprigtig søger efter det“, svarede Presten. „Det er overalt, thi Gud er overalt.“

Børnene forstod ham ikke. De troede nok, at deres Moder var i Guds Rige, men da maatte jo Guds Rige være i Graven, hvor deres Moder var. De satte sig ned ved en Gravsten paa Kirkegaarden.

Blomsterne duftede igjen, Fuglene sang, og Lystig-Ber spillede paa Filoken borte i Stuen. Presten grundede paa, hvorledes han skulde forklare Guds Rige for Børnene. De var saa smaa og de vidste saa lidet; de forstod jo ingenting.

En Stund efter sagde Gutten: „Jeg huffer Mama.“

„Ja“, sagde Senten, „jeg drømte inat om hende. Hun sagde til mig: „Jeg er altid hos jer.““

Nu vidste den unge Prest, hvorledes han skulde forklare Guds Rige. Han sagde til Børnene: „Hvis eders Moder altid er hos jer, saa lever hun jo og ligger ikke død i Graven.“

Børnene vilde nok gjerne tro det, men det syntes dem saa forunderligt; de havde jo selv seet sin Moder blive baa-ren til Jorden og selv gaaet i Ligsølget efter hende.

„Solen gaar ogsaa ned hver Aften mellem de mørke Skyer“, sagde Læreren.

„Da sover Solen“, sagde Gutten.

„Ja, men hver Morgen vaagner den igjen“, mente Senten.

„Eders Moder sover ogsaa.“

Dette begyndte Børnene at forstaa. De sagde til hverandre, at deres Mama var gaaet for at sove en Nat i For-

den, men hun vilde vaagne igjen, ja hun var allerede vaagnet, siden hun var kommen til Brita i Drømmen.

„Nu, hvor er eders Moder nu?“ spurgte Læreren.

„Hun er i Guds Rige.“

„Ja, hun er der, og da hun er hos eder, saa er jo ogsaa Guds Rige hos eder. Vor Frelser har sagt, at Guds Rige tilhører alle smaa Børn.“

Den nedgaaende Sol skinnede ind i Børnenes klare Dine, og de straaede af en forunderlig Fryd. Lille Per og lille Brita forstod endnu ikke alt, men de forstod, at deres Moder sov, at hun vilde vaagne igjen, og at det ikke var langt til Guds Rige; de var der jo allerede.

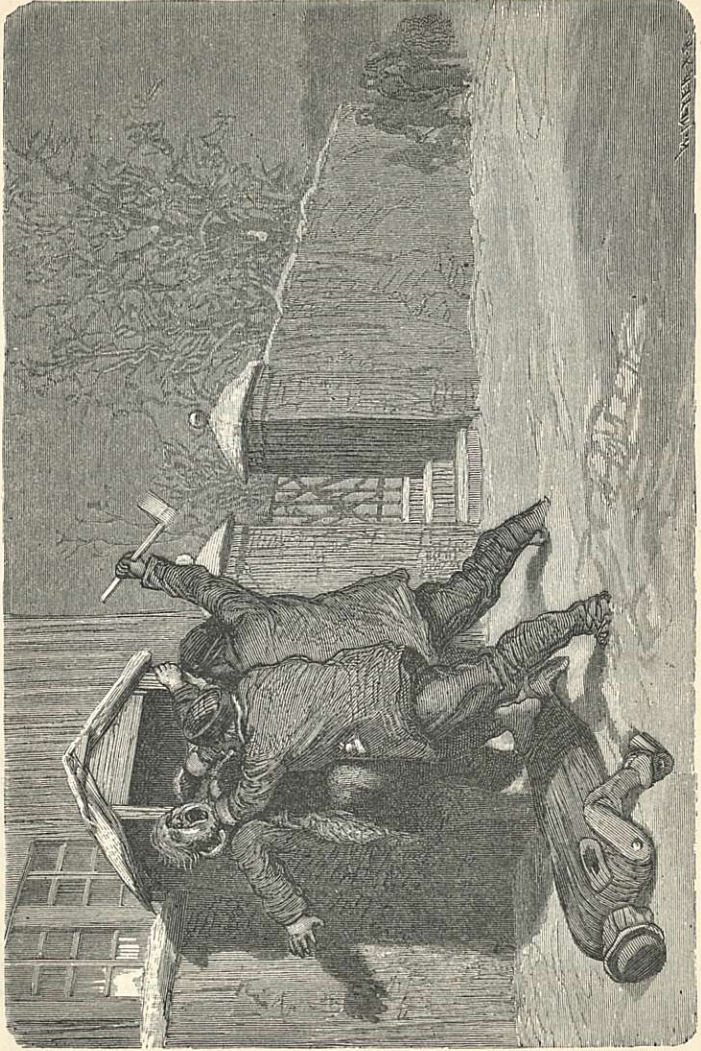
Endnu kunde de høre Tonerne af Filøken fra Stuen. Og Folk, som var ude at se paa Brylluppet, sagde til hverandre: „Der sidder Lystig-Pers Børn paa Kirkegaarden. Hvorfor danser de ikke med Bruden?“

Fattig-Manden i Lochtea^{*}).

ar nogen seet „Fattig-Manden“ i Lochtea? Jeg formoder, at han staar der endnu den Dag i Dag, som han stod der for femti Aar siden, klædt i blaa Kjole, rød Vest og gule Buxjer — hvilket er altfor fint for en Fattig-Mand, — og strækker ud Haanden til alle de reisende paa Landeveien, ligesom til Kirkefolket om Søndagene. Der har han staaet, saa længe man kan huske tilbage, og ingen kan tælle alle de Smaafillinger, som i Tidernes Løb har trillet ind gennem det lille Hul midt i den røde Vest ovenfor „Fattig-Mandens“ Mave. Ja, da han var ny, fortælles det, at der kom mængden en hæderlig Bondefone med Solvpenge i Snippen af Halsdugen og vilde forsøge, om ogsaa en stor Mynt skulde kunne komme ind i det lille Hul, og at Solv-Rigsdaleren ullykkeligvis baade kom ind og blev der, hvor ilde end Konen

*) „Fattig-Manden“ er, som det sees af Fortællingen, en Fattigbøsse af Træ i Form af en Mand. D. A.

Fattigmanden i Loshjæ.

fig og hvor høit hun end forsikrede, at det ikke var Meningen. Man skulde tro, at „Fattig-Manden“ nu maatte være en meget rig Mand, da han jo paa denne Vis havde samlet Penge i mange Aar; men det var langt fra. Dvertimod kan man sige, at han er bleven fattigere og fattigere, jo længere han har staaet der; idetmindste er han bleven meget bleg og gulfen i Ansigtet, og et Stykke af Næsen er faldt af og feiet bort tilligemed andet Skrab ved Kirke-trappen. Man er ikke „Fattig-Mand“ for sin Fornøielses Skyld; det tager paa Nat og Dag at staa og tigge ved Landeveien, om det blæser og regner og sner aldrig saa meget, og om det er aldrig saa isnende koldt; og mest gaar det en til Hjerte at se Kirketjeneren komme en Gang om Maaneden og aabne Lugen i ens Ryg og tage ud alle de Skatte, en har samlet. Hvad hjælper det „Fattig-Manden“ at holde og gniffe paa Stillingen, at se ynfelig ud bestandig og at tigge sine Smaastillinger af Kreti og Pleti, naar hele hans Rigdom om en Maaned gaar sin Raas igjennem Ryggen? Nei, det er noget, som den usleste Fant neppe kunde holde ud, at staa der til Skue og til Spot for alle og sluge i sig Kobber og Sølv og være lige mager og elendig endda i blaa Kjole og gule Bukser.

Men „Fattig-Manden“ i Lochteå havde et forunderligt Eventyr, som ikke hænder alle Fattigmænd. I Sognet boede der en gammel Jnderst ved Navn Pietari, sædvanlig kaldet P u u = P i e t a r i eller Træ-Petter, fordi han var en meget flink Træstjærer, som med sin lille Tellekniv kunde udfjære de forunderligste Ting, ikke blot Heste til Bondegutterne, men ogsaa Orne, Gribbe, Duffer og alleslags kunstige Figurer. Men i sit Hjerte var P u u = P i e t a r i en gjerrig og sneedig Mand, som ikke tænkte paa andet end at samle Penge paa alle

mulige Maader. Ja, han var saa gjerrig, at han under en Sten i Skogen havde nedgravet en Skat af flere hundrede Rigsdaler i Sølv og Guld, som han havde samlet i mange Aar, dels ved sit Træskjæreri, dels ved at tigge; men derom vidste ingen, da den gamle Skjelm klædte sig og teede sig som den allerfattigste og usleste Staffel, med hvis Filler og Magerhed hver og en havde Medlidenhed.

Da man nu ved Kirkefestvetnet var bleven enig om, at Sognet behøvede en „Fattig-Mand“, besluttede alle, at Puu-Pietari, som var fattig og behændig, skulde gjøre en Mand af Træ og saa fem Kroner for sin Umage. Og da det saa skulde være, havde Puu-Pietari intet derimod. Ja, ingen kunde være mere fornøiet med dette Opdrag end netop Puu-Pietari; thi han havde alt udspikuleret, hvorledes han skulde blive rig ved Hjælp af „Fattig-Manden.“ Han fandt paa følgende Skjelmstykke.

En „Fattig-Mands“ Mave er hul. Ind i Maven falder alle de Smaaskillinger, som gavmilde Menneker stikker ind gennem Mandens Bryst, og disse Penge udtages siden gennem en Luge med Laas for i „Fattig-Mandens“ Ryg. Ved Siden af Lugen, hvortil kun Kirketjeneren havde Nøglen, gjorde nu Puu-Pietari en liden hemmelig Luge, der var saa kunstig gjort, at ingen kunde merke den. Da nu „Fattig-Manden“ var bleven opstillet paa sin Plads og den ene Skilling efter den anden trillede ned i hans Mave, passede Puu-Pietari paa en mørk Nat, naar Maanen ikke skinnede, og tømte gennem den hemmelige Luge alle de Penge, som var faldne ned i „Fattig-Manden“. Men saa klog var Skjelman, at han ikke rapsede til sig alt, som fandtes der, men altid for et Syns Skyld lod der være nogle Skillinger igjen, for at man

ikke skulde fatte Mistanke om, at der havde været en Tyv, men tro, at den sparjommelige Almue ikke havde spenderet mere paa de fattige. Dette gik nu saa en lang Tid, og Buu-Pietaris eget Gjemme under Stenen blev rigere og rigere, men Fattigkassen havde saa daarlige Indkomster, at hver og en forundrede sig.

En Søndag ved Maanedens Slutning, da Kirketjeneren som sedvanlig gjorde Rede for, hvad han havde oppebaaret, rynkede Presten Dienbrynene og sagde i en usedvanlig streng Tone: „Hør nu, min kjære Kirketjener, jeg har al Grund til at anse jer for en rebelig og retskaffen Mand, men jeg maa tilstaa, at dette her med „Fattig-Manden“ forekommer mig høist besynderligt. Har jeg ikke selv med egne Dine seet, hvorledes Kirkefolket om Søndagen staar i Flokkevis omkring „Fattig-Manden“ og ordentlig trænges for at komme til og lægge sin Skilling i Hullet, og alligevel, naar De gjør Rede for, hvad der er kommet ind, paaastaar De, at De i en hel Maaned kun har faaet nogle Skillinger. Hvad skal jeg tænke derom, min kjære Kirketjener? Laas og Luge er, som De selv siger, uskadte, og alligevel ser det ud, som om her havde været Tyve.“

Man kan forestille sig, at Kirketjeneren ved denne Tale blev ilde tilmode. Han indsaa, at Presten havde fuldkommen Ret, men han forstod tillige, at Mistanken for Tyveriet maatte falde paa ham selv, som havde Nøglen i sin Vare-tægt. Han vidste derfor ikke andet Raad end at foreslaa, at man skulde tage „Fattig-Manden“ ned, undersøge ham meget nøie, forandre hans Laas og lægge Jernbaand om ham, værre end han var en Livstids-Fange. Dette Forslag bifaldt ogsaa Presten, og man besluttede den følgende

Mandagmorgen at anstille en nøiagtig Undersøgelse af „Fattig-Manden“.

Smidlertid, da Kirketjeneren kom hjem, kunde han ikke lade være at udøse sig om sine Befymringer og Prestens Mistanke for Mor, samt fortælle hende om, hvorledes man imorgen skulde snye „Fattig-Manden“. Nu skulde det træffe sig saa uheldig, at Puv-Pietari netop sad i en Krog i Stuen og skrabe Grodgryden, da dette taltes Far og Mor imellem. Nu blev han ilde tilmode, den gamle Skjelm, og tænkte ved sig selv: „Hvis de nu nøie undersøger „Fattig-Manden“, saa finder de tilslut min hemmelige Luge, og saa kan hvert Menneſke forſtaa, at det er mig, som har ſtaalet Pengene ud af Maven paa ham. Nei, her er intet andet Raad end ſtrafs inat at gaa til Kirken, bryde „Fattig-Manden“ løs fra Bæggen, bære ham tilskogs og i ſørſte Stilhed brænde ham op. Da tænker jeg, at det ſkal være forbi med alle Undersøgelſer, og hvem kan bevife, at det er mig, som har myrdet „Fattig-Manden“?

Puv-Pietari var heller ikke ſen om at udføre ſin ſnedige Plan. Saasnart Natten var brudt frem, ſmøg han ſig ud og havde med ſig en Økse og en Kofod, det vil ſige et Inſtrument, med hvilket man bryder Jern løs. Og ſaa begav han ſig til Kirken.

Det var ved Nytaarſtid, alſaa midt om Vinteren, og det var knagende koldt, og Sneen knirkede under den gamle Rjeltrings Fødder. Puv-Pietari lod ſig alligevel ikke forſkrække, han gif bare lidt fortere. Det eneſte, ſom gjorde ham urolig, var, at det netop var Fuldmaane; men han trøſtede ſig med, at ingen Menneſker ved Nattetid vilde færdes

paa Veien i denne Kulde, og desuden for der netop nu nogle sorte Skyer over Maanen.

Da Pietari var kommen til Kirken, og intet levende Bæsen var at se rundt omkring, begyndte han straks paa sit natlige Arbeide. Det kostede ikke liden Møie at bryde de sterke Jernbaand løs, som holdt „Fattig=Manden“ fast ved Kirkevæggen, men det var ikke første Gang, Puu=Pietari havde saadant Arbeide for sig, og derfor lykkedes det ham tilslut at saa det gjort. Han havde vist tyve Gange blæst i sine frosne Hænder, da Jernbaandene endelig løsnedes, og ude af sig selv af Iver og Fornøielse greb han nu „Fattig=Manden“ haardt i Nakken, rustede ham et Par Gange og styrtede ham derpaa hardt ned fra Kirke-trappen for senere at slæbe ham til Skogen og nedgrave ham i Sneen, indtil han ved en passende Veilighed kunde lægge tørre Kvister omkring ham og brænde hele Greien op.

„Fattig=Mandens“ Liv eller Død hang saaledes i et Haar. Men en uformodet Hændelse reddede ham.

Puu=Pietari skulde netop selv til at hoppe ned fra Kirke-trappen for at fuldføre sin onde Plan, da han til sin Forstræffelse hørte Trin af kommende Mennesker knirke paa Landeveien tætved. For at gjøre det rigtig galt gif Maanen i det samme frem af Skyerne og lytte med sit klare, hvide Skin ud over Kirken og Veien og Skogen og hele det vinterlige, sneflædte Landstak rundt omkring. Hvad skulde nu Puu=Pietari gjøre? Skulde han springe sin Bei? Umuligt, han vilde da straks blive opdaget. Skulde han lude sig ned og krybe bag Kirkemuren? Ja, det havde tunnet lade sig gjøre, hvis „Fattig=Manden“ endnu havde staaet paa sin Plads. Men nu laa den stakkels Fyr paa Næse i Snedriven tæt ved

Trappen, og, da Maanen skinnede saa klart, maatte man jo fra Veien ved første Diekast kunne opdage, at „Fattig-Manden“ var borte. Pietari vidste i Diebliffet ikke noget bedre end at stille sig selv paa „Fattig-Mandens“ vanlige Plads paa Trappen og strække Haanden ud mod Landeveien, aldeles som om han selv var „Fattig-Manden“. „Det skal vel ikke gjøre stort, at jeg ikke har blaa Skjole, rød Vest og gule Buxfer,“ tænkte Pua-Pietari; „det er da ikke saa lyst, at man kan se saa noie fra Veien, og jeg kan godt spille „Fattig-Mand“ et Par Minutter, til disse høie Herstaber har passeret forbi i alstensk No.“ Pua-Pietari klatrede altsaa op paa „Fattig-Mandens“ Plads og stod der, stiv som et Lys og ubevægelig, og lignede saa fuldstændig en Træmand, som om han havde været sine egne Hænderes Verk.

Men de høie Herstaber paa Veien var to Nømlinger fra Korsholms Fængsel, der særdeles saa sent ved Nat-tetid for ikke at komme i ubehagelig Berørelse med Lensmanden og Fangevogteren. De var netop paa en Opdagelsesreise til Kirkebyen for at undersøge Laas og Bommer i Bøndernes Stur og Stabur, samt muligvis lufte sig til en lun Faareffinspels, thi man er ikke fritagen for at sulte og fryse, fordi man er en Nømling. Da de nu passerede forbi Kirken i Maanefkinnet, fik den ene af dem Die paa Pua-Pietari paa Kirketrappen og tog ham ganske rigtig for en „Fattig-Mand,“ — som Meningen var. „Pas paa!“ sagde han til sin Kamerat, „der staar en „Fattig-Mand“, og siden her er saa god Leilighed, synes jeg, vi kunde gaa hen og knibe hans Penge, før vi begiver os til Byen.“

Som sagt saa gjort; den anden fandt Forslaget godt,

og straks satte de to Skjelmer sin Raas lige mod Kirke-trappen. Puv-Pietari skjald som et Uspeløv, da han pludselig fik Selskab. Han tog det for afgjort, at man havde opdaget hans Kneb og kom for at gribe ham. Men saa stor var hans Forfrækkelse, at, da han vilde springe sin Wei, nægtede Fodderne ham sin Tjeneste, og han blev staaende som før, stiv og ubevægelig, som om han var af Træ. Rømlingerne paa sin Side anede ikke Uraad, men satte sig ned paa Trappen for at puste ud og overlægge om den bedste Maade, hvorpaa de kunde faa fat i „Fattig=Mandens“ Penge.

„Her staar han, den gridste Kanalje, og skammer sig ikke ved Nar ud og Nar ind at stjæle hæderlige Folks Penge,“ sagde den ene. Og hermed sigtede han til „Fattig=Mandens“ Tiggeri, men Puv-Pietari tog det til sig og dirrede i alle Lemmer af Nædsel og Kulde.

„Ja, nu skal det ogsaa være forbi med ham,“ sagde den anden Rømling. „Monstro vi skulde begynde med at hugge Hovedet af ham?“

„Jeg tænker,“ svarede Kameraten, „at vi først hugger Benene af ham og siden hakker ham i smaa Stykker.“ (Puv-Pietari tog det alt til sig).

„Det kan være nok,“ mente den anden, „at vi først hugger Maven af ham og siden brænder ham op.“ (Puv-Pietari syntes allerede, han kjendte, hvorledes de huggede hans Mave istykker, ganske som han havde tænkt at gjøre med „Fattig=Manden“.)

„Lad os gribe den Ratteren i Kraven,“ sagde den første Rømling; og dermed kastede han haanlig sine stivfrosne Skindhandsker i Ansigtet paa den formentlige „Fattig=Mand.“

Ogsaa denne Forsmædelse tog Puu-Pietari taalmodig til-
 takke med. Men nu greb den ene Rømling Træmanden i
 Kraven, og den anden løftede Øksen for at slaa til. Da
 kunde Puu-Pietari ikke længer holde sig i sin Rolle, men
 begyndte at sparke og spriske med Hænder og Fødder og satte
 i et hvinende Skrig, saa at det gjenlød vidt og bredt.
 Dette kom nu igjen høist overraskende for Rømlingerne. De
 havde før ventet, at Kirkehanen skulde gale, end at „Fattig-
 Manden“ skulde sparke og skrike. De kunde ikke tro andet,
 end at der her gik for sig et grueligt Spøgeri, og at et fælt,
 fælt Trolld havde faret i „Fattig-Manden“ for at tage dem
 midt i deres Ugjerning. Nu satte de i et ynkeligt Nødraab
 og søgte at rende sin Bei det forreste, de kunde, men det gik
 ikke bedre, end at hele Selfabet tumlede hulter til bulter ud
 over Kirketrappen, og der laa nu alle de tre Skjelmerne ovenpaa
 hverandre i Snedriften, skrigende og sparkende. Puu-Pietari
 troede, at man vilde gribe ham paa frisk Gjerning og gjøre
 det af med ham, og Rømlingerne igjen kunde ikke tænke
 andet end at et grueligt Trolld havde slaaet Kloen i dem.

Paa saadanne Tanker kommer man, naar man har en
 ond Samvittighed.

Nu søiede Lykken det saa forunderlig, at Lensmanden i
 Sognet netop samme Aften havde faaet Nyds om, at begge
 Rømlingerne skulde være i Bygden, og da han var en ihær-
 dig og paapasselig Mand, havde han i al Stilhed begivet
 sig paa Streiftog om Natten i den rigtige Tro, at Skjel-
 merne netop paa den Tid var paa Benene. Det traf sig nu
 saa særdeles heldig, at han med nogle haandsfaste Karle just
 befandt sig paa Beien, der førte forbi Kirken, da han hørte det

befynderlige Skrig, der paa en saa sælsom Maade afbrød Vinternattens øde Stilhed. Han skyndte sig straks hen til Stedet, da han ikke kunde tro andet, end at Røverne havde overfaldt en af Landsbyens fredelige Indvaanere. Men hans Forundring var ikke liden, da han isteden fandt de tre Skjelmer, der reves og sloges, som de var affindige, mens de tumlede over hverandre ved Kirketrappen, og han var heller ikke sen med at gjøre Ende paa deres indbyrdes Krig. Rømlingerne gjenkjendte han straks og lod dem haste og binde saa forsvarlig, at ingen „Fattig-Mand“ i Verden behøvede mere at frygte for deres Besøg. Puum-Pietari var han i Begyndelsen tilbøielig til at anse for en hæderlig og uskyldig Mand, som var bleven overfaldt. Men den stakkels Funderst, som bestandig var i den Tro, at hans Skjælsstykke var bleven opdaget, begyndte at bede saa ynkelig om Naade og Barmhertighed, at Lensmanden anede Uraad og tænkte: „Ja saa, min Ven, du har heller ikke rent Mel i Posen!“ Og ganske rigtig, da Lensmanden med strenge Ord forlangte at vide, hvad Puum-Pietari gjorde saa sent om Natten ved Kirken, bekjendte den gamle Skjelm sin Skurkestreg med „Fattig-Manden“ og lovede, for at slippe Fæstning og Frygl, at give hele sin samlede Skat som Erstatning til de fattige.

Og hermed er Historien om Puum-Pietari endt. Men „Fattig-Manden“ blev endnu samme Nat indbaaren til Kirketjeneren samt nøie synet og omgjort, saa at ingen mere ulovlig kunde tilegne sig hans Rigdomme, hvorefter han sættes paa sin Plads igjen. Jeg kan ikke sige, hvad der siden er blevet af ham, men staar han der endnu til Hæder for Sognet, saa kan hver og en, som reiser forbi Lochteå Kirke,

endnu se ham paa hans gamle Plads ved Kirkedøren. Han maa nu se overmaade gammel og brøstfældig ud, og den gamle Næse er formodentlig redningsløs fortabt, hvis man ikke har sendt ham ind til Sygehuset i Helsingfors, hvor Doktorerne gjør nye Næser, ligesom Pottemageren gjør nye Verhaner. Jngenting er umuligt i vore Dage.

Georgs Kongeriger.

A, det er deiligt at være tolv Aar og frisk og glad og uden Bekymringer, og at bo i en grøn Skjærgaard med blaa Sjø og have sin lille Vaad, sin Hund og sin Bue og hver Morgen se Solen spille gjennem Virfenes Lov og Duggen perle i Græsset og de smaa Bølger rulle mod Stranden! Ja, det er deiligt, naar den svale Morgenluft vifter ind igjennem det aabne Vindu og paa sine usynlige Binger bærer Duften af Heg og Rogn og Syrener, medens tusen, tusen Fugles Kvadder lovsynger Gud paa alle Grene. Da maa man jo selv blive som en

Jugl, saa fri og ung, og synge med alle de andre og takke Gud med alle de andre Thi ingen er rigtig lykkelig uden at takke Gud. Hvorledes skulde noget Væsen paa Jorden kunne blomstre i sand Glæde uden at have sin Rod i Guds Kjærlighed og føle sig lykkelig derved?

En saadan lykkelig Gut var Georg. Jeg husker den Sommer, da han roede omkring i den herlige Stjærgaard og næsten altid sang, ja, han sang hele Dagen, og en klar, vakker Røst havde han, men det tænkte han ikke selv paa; han sang bestandig, fordi han bestandig var glad. Der var store Der med høie Bjerge og hundrede smaa Holmer og Klipper, nogle saa smaa, at naar en Birk eller en Furu havde indkvarteret sig paa dem som en Nisse, fik ingen anden Plads paa Holmen; det skulde da muligens være en vild Ribsbust eller nogle høie Epilobium=Stilke. Seilsupperne syntes ikke om denne Labyrinth af Klippeholmer, thi der gif ofte Kastevinde, som tvang Seileren til at passe sine Skjoder, hvis han ikke vilde kandre. Fiskerbaadene syntes ogsaa bedre om de større Fjorde, hvor de havde bedre Plads for Noten og Strømmingsgarnene end her mellem denne Uendelighed af smale Sund, mellem de sivklædte Bugter og de steile Bjergspidser. Men Georg syntes om dette henrivende Dhav. Seiler var han ikke, og fiske havde han vel kunnet lige saa vel som andre, men han fandt det fornøieligere at lade de smaa Fiske leve sit glade, korte, sprættende Liv i de klare Bølger end at se dem dø i en Kurv og spise dem op. Han vidste nok andre Fornøielser, som morede ham mere.

Der havde i flere Sommere været smaa Drlogsdamp=

skibe i Stjærgaarden, ikke for at frige og skyde, thi der var nu Fred, men for at assætte Leden og merke den med malede Merker paa Klipperne, hvide, sorte og røde, saa at de store Monitorer, som ligner sorte Hvalfiske, altid skulde kunne vide Bested om de dybeste Render i Sjøen, hvor de kunde gaa uden at støde paa Grund. Af samme Aarsag havde Dampskibenes Mandskaber opført forunderlige Taarne og Landmerker hist og her paa Klipperne eller Odderne, og det var en indviklet Geografi at vide, hvad alle Merker betød og at finde sig frem ved deres Hjælp. Alle Gutter i Stjærgaarden gabede forundret paa disse Merker, som de ikke forstod, og Georg gjorde som alle andre. Men Georg tænkte, at han vist kunde være en lige saa god Bygmester som Kongens Matroser, og havde sin Moro af at gjøre sine egne Merker, hvorsomhelst han fandt et passende Sted.

De store, hvide Lagener, Ringene og Trianglerne, som Dampskibsmandskaberne havde malet paa Klipperne, kunde Georg ikke eftergjøre. Men hvem skulde ikke kunne bygge et lidet Taarn af Graasten, og sætte en Stang eller en Kvast paa Toppen? Dette var netop, hvad Georg gjorde, naar han roede med sin Morbror gennem de smale Sund. Morbror havde fuldt op at gjøre med Angler og Garn; men Georg had om at faa stige iland paa et eller andet vakkert Sted og sit fuldt op at gjøre han ogsaa. Knap var han iland, før han begyndte at bære Stene op paa Høiden, og et Par Timer efter, naar Baaden kom forbi igjen, havde Georg sit Taarn færdigt. Det var fornøieligt!

Det var nu forresten ikke aldeles, som det skulde være, med denne Taarnbygnings-Kunst. Georg var slittig og blev snart saa slink i Kunsten, at hans Taarne knap kunde skjel-

nes fra Dampstibenes Merker paa Odberne. Hvis nu et stort Krigsstib, som havde kostet flere Millioner, havde stolet paa Dampstibenes Merker og styret efter Georgs Geografi, saa var der blevet et stræffeligt Spektakel. Lykkeligvis kom et af de Krigsdampstibe, som havde merket Leden, igjen til at passere disse farlige Farvande. En Officer stod paa Dækket med Rifferten for Diet og raabte til Styrmanden: „Er du fra Forstanden, Mand? Hvorledes styrer du? Ser du ikke Landmerket?“

„Gud bevare Herr Kapteinen,“ svarede Styrmanden. „Skulde jeg styre efter det Merket, saa vilde vi om fem Minutter tørne lige paa Fjeldet.“

„Hvad for noget?“ freg Kapteinen. „Er det ikke vort eget Merke?“

„Nei, saa sandt jeg holder Korpinden i min Haand,“ svarede Styrmanden, „har ingen Matros paa vor Baad kunnet være saa dum at merke denne Odde.“

Kapteinen blev overmaade vred og sendte straks Folk iland for at rive ned det vildledende Merke. En Stund efter saa han et andet lige galt; saa igjen et og saa igjen et. Havde det nu været Krigstid, saa havde man kunnet tro, at en Fiende havde opjat de falske Merker forat ødelægge Krigsflaaden, og da var der bleven en Underjøgelse, som havde kunnet blive farlig nok for Georg og hans Morbror. Men nu var der Fred. Kapteinen nøiede sig med at nedrive alle Extra-Merker og lod lyse i Kirken, at ingen herefter skulde understaa sig at fuste i Stjærgaardens Geografi.

„Bed du hvad, min kjære Georg,“ sagde Morbror, „nu faar det være slut med Krigsbygmeisteren.“

„Saa jeg ikke mere bygge Taarne?“ spurgte Georg.

„Byg dine Taarne,“ sagde Morbror. „Men byg dem efter dit eget Hoved, saa at de ikke ser ud som Kongens Landmerker. Hvorfor skal du gjøre efter, hvad andre har gjort? Find paa noget nyt!“

Georg begyndte at spekulere. „Morbror,“ sagde han, „jeg har læst etsteds, at naar Kaptein Cook opdagede en ubeboet Ø og tog den i Besiddelse paa den engelske Konge Georg's Begne, lod han bygge en Stenrøse paa Øen og plantede det engelske Flag oppe paa Stenrøsen. Dette har da været et Merke, som betød, at Øen tilhørte Kong Georg.“

„Ja,“ sagde Morbror, „det pleier de Sjøfarende at gjøre den Dag idag, naar de opdager en ukjendt og ubeboet Ø.“

„Men jeg er jo ogsaa en Sjøfarende,“ mente Georg. „Her findes mange ukjendte og ubeboede Øer. Jeg tager dem i Besiddelse.“

„Gjør det!“ sagde Morbror.

Georg blev en mægtig Grobror. Hele Skjærgaarden vrimlede af ubeboede Øer. Georg valgte sig store Kongeriger og smaa Fyrstendømmer, lige fra Øer med store Skove og høie Bjerge til de mindste Klippeholmer, som blot havde Plads for en Birk og en Ribsbust. Og paa alle byggede han Stenmerker med Kong Georgs Flag paa Toppen. Hvorfor skulde han ikke være Konge, naar der fandtes en Konge paa Otahiti? Flagstænger fandtes overalt, og Flaggene var store og smaa, alt efter Dens Storhed og Merkværdighed. Den største Ø, som kaldtes Georgien eller St. Jørgens Land, toges i Besiddelse med et ordentligt Flag af en blaarudet Lommebug, som vaiede fra et Taarn paa det høie Bjerg

Ararat. De mindre Der fik nøie sig med Flag af Kardus-papir eller af Klæver. Hver D var et Rige, hver D talte Millioner Indbyggere, — Millioner Myrer, Millioner Myg, Millioner Fugle. Selv Fiskene, som hørte til Rigets Sjøfolk, regnedes til dets Undersaatter, da de boede indenfor Kongens Omraade i Sjøgræs-Skogen ved Stranden. Hver D havde desuden umaadelige Skoge, folkerige Bygder, Stæder, statelige Stenhuse. Hver D havde Havne og Skibe, Borge og Fæstninger, stor Bustap, Ørkener og Bjerggrugge, Veie og Agerland.

Na, det var herligt at føle sig som Konge over saa mange Riger! Ingen var saa rig som Kong Georg, ingen Keiser saa mægtig som han. Naar han roede i sin Baad, med sin tro Politimester Pasop, fra det ene Kongerige til det andet og steg iland i Havnene, blev han overalt modtaget som Rigets Overhoved. Sivene bukkede, Træerne bruste en jublende Hilsen, Bustene slaggede, hvert Græsstraa skuldrede Gevær, Blomsterne neiede, Græshopperne spillede Violin, Myggene dansede Kvadrille og Guldsmedene Polka, medens de glitrende Bølger rundt omkring sang Folkesangen. Da bandt Kongen sin Baad ved en Træstub og sagde til Stubben: „Staa paa Vagt!“ Han hilsende majestætisk Træerne og Klipperne, bevidnede dem sin kongelige Yndest og gav dem sine Befalinger. De var tro og lydige Undersaatter, de stod urokkelig paa Vagt, de rørte sig ikke af Stedet. Og nu gif Kongen med sin Politimester gennem Riget, fra dets ene Grænse til den anden, ryddede Veiene, feiede Torvene, skiftede Ret og saa efter, at alle Byer og Landsbyer, Havne og Fæstninger var i Orden, og at Krigsmagten var rustet.

Thi Georg havde to farlige og mægtige Naboer, nemlig Havets og Luftens Konger, der stundom anfaldt hans Riger og anrettede store Ødelæggelser. Derfor maatte Klipperne staa paa Bagt, derfor skulde Bjergene være Fæstninger og de store Træer beskytte de smaa Blomster mod Stormen. Det var en Fryd for Kongen, naar hans Folk stred tappert og jog Fienden paa Flugt; men det løb ikke altid af uden Nederlag.

En Dag roede Kongen ud for at se til sine Riger, og Politimesteren fulgte ham. „Pasop“ var en sort Pudel, ægte Spanier, og havde en mærkbarlig fin Næse til at veire Forbrydere i Skogen. Han ansaa det for sin Pligt at rense Riget fra saadanne Bagabonder som Harer, Ræve og Urhaner, men uslykkeligvis tog han Feil undertiden, som andre Politimestere, og anvendte ikke saa sjelden Lovens hele Strengthed mod en uskyldig Faareslof, som græsede paa Den.

Kongen roede forbi Grækenland, Italien, Spanien, Frankrige, England, Tyssland, Danmark, Sverige, Norge, Finland og fandt dem alle i Orden, med Undtagelse af, at en Ravn skreg stygt paa Klippen Rom og at en Bjergugle skreg i en Hestekastanie, som hed Fyrst Bismarck. Det er sandt, Kong Georg fandt ogsaa i to smaa Riger, nemlig Danmark og Finland, indbyrdes Krig mellem de brune og sorte Myrer. Men Kong Georg var ligesaa streng som retfærdig; han lod kundgjøre, at den første Myretue, som vovede at angribe en anden, uden Naade skulde skufles i Søen og blive Fiskenes Mad, hvilken Kundgjørelse Politimesteren gjøede ud over Bjerg og Bakker.

Kongen fik ikke dennegang besøge sine fjernere Riger, saasom Kamschatka, Japan, Persien, Madagaskar, Sahara,

Guinea, Madeira, Jamaica, Kuba, Kap Horn, Otaheiti, Ny-Seeland, Sumatra, Java og Borneo. Han steg iland paa St. Georgs Land, hvor han paa Afstand kunde se Fjærhøimærkerne, tog sin Plads paa Fæstningen Solstinsborg, som var en Klippe ved Stranden, og besluttede i Raade at spise Smørrebød her.

Det var en varm Sommerdag ved Middagstid, mellem elleve og tolv. Havet laa blankt som et stort Speil, kantet med mange smaa Speile mellem Derne. Havets Konge og Luftens Konge syntes at have sluttet en evig Fred med Georgs Kongeriger. To høie Furuer, Skyhøi og Taagefjæg, som vogtede St. Georgs Land, hvilte paa Geværerne og saa saa søvnige ud, som om de nu aldeles ikke havde noget at gjøre. De havde i sine høie Kroner fanget de sidste Vindpust fra Havet og vuggede dem paa sine Vølstre af Vær.

Da Kong Georg havde spist sit Smørrebød, og hans Politimester havde moret sig med at gnave et gammelt Hesteben, besaa han Den og fandt den i god Stand. Stenene ved Stranden havde skyllet sig rene i Havbadet; Blomsterne havde tvættet sig i Morgenduggen; Jordbærrene havde klædt sig i Uniform: hvidt under og rødt ovenpaa. Blaabærrene havde begjæret en Uges Permission for at kunne blive rigtig blaa; Bringebærrene havde ydmygt meldt, at de netop var begyndt at sætte Kart; Heggen og Rognen havde allerede ved det forrige Kongebesøg strøet ud sine Blomster og lovede underdanigst Vær til Høsten. Birken havde kjæmmet sine hængende Loffer; Granen og Furuen arbejdede flittig paa sine nye Kongler. Den eneste, som ikke var fornøiet, var en Gjedde, som var kommen i Trætte med Stiklingerne ved Stranden, fordi de reiste sine Rygpigger, naar den vilde op-

sluge dem. Kongen løftede sin Stof og befaledede de stridende at forliges. Forøvrigt var han fornøiet med sit Folk; han besaa Humlernes nye Honningsfabrik, roste Myrernes Landeveie og raadslog med Bogfinkerne om den bedste Maade, hvorpaa man kunde rense Heggens Lov fra Drm.

Da begyndte Politimesteren at gjø heftig, og Kong Georg fik Die paa en Krage, som lurede paa Stærrenes Rede i Birken. Georg var en streng Konge, som ikke taalte Røvere i sine Kongeriger. Han greb sin Bue, som han altid bar med sig, lagde an paa Kragen og traf dens ene Binge. „Krafs!“ skreg den og fløi med støttet Binge tilskogs.

Ja, en Konge har meget at gjøre, han maa tænke paa alt. Da Kong Georg var færdig med sine Regjerings-Forretninger, satte han sig igjen ned paa Fæstningen Solfskindsborg, hvor han fandt en bekvem Lænestol. Han kunde her se ud mod det aabne Hav; han kunde tydelig skjelne paa den ene Side Fjærholmernes berømte Grotte, paa den anden Tidseloernes graa og ugjestevenlige Kyst. „Seg undres paa,“ tænkte Georg ved sig selv, „om Fru Mare idag har fanget noget ulhydigt Børn.“

Alt var stille. Havet sov i sin gyngende Bugge; Vinden sov i Furuernes Kroner. Solen brændte paa Fæstningens Mure.

Den gamle Nuffu Matti traadte frem fra Fjærholmernes Grotte, gif som et Vindpust over Havet, tog en Haandfuld Sand og strøede den ud. Kong Georg sovne og befandt sig snart paa Rosensjengene, han vidste ikke hvor. Politimesteren strakte alle fire Ben ud og sovne med.

Da begyndte strax de gjøglende Drømme sin lystige Leg. De klædte den sovende Konge i en Purpurkaabe, de førte

ham til en gylden Throne, de rakte ham et Spir. „Store Konge,” sagde de til ham, „modtag dine Folks Hyldest! Her kommer de alle for at høre dine Befalinger.“

Dg nu udbredte sig Riger og Lande for den mægtige Herskers Blik; tusen og atter tusen Skikkelser, som ingen kunde tælle, alle Luftens Fugle, alle Jordens Væster og Dyr, alle Havets Fiske, tumlede frem for Thronen i de naragtigste Kolbøtter og skreg over hverandre: „Leve Kongen!” Ja, det klinger utrolig, ogsaa Fiskene skreg. Der var kun en Røst, som raabte overlydt: „Jeg har lidt Uret! Jeg har lidt Uret.“ Det var Kragen, som var bleven vingestudt, fordi den havde luret paa Stærreredet. Dg straks faldt en anden Røst ind: „Jeg har lidt Uret! Jeg har lidt Uret!” Det var Gjedden, som ikke havde faaet æde Stiklingerne uforstyrret.

„Jeg vil ikke gjøre den ringeste af mine Undersaatter Uret,” gjenmælte den retfærdige Konge fra sin Throne. „Lad os nedsette en Domstol for at dømme Kragens og Gjeddens Misgjerninger.“

„Tyran!” raabte pludselig en Tordenstemme fra Skyerne. „Kragen er min Undersaat; den har tyet ind under min Domstol, og jeg fordrer, at du ikke blot gjør den Afbigt paa dine bare Knæ, men at du ogsaa lader Guldsmeden gjøre den et Par nye Binger af Guld.“

Hvem var den djerve, som vovede at tale disse formastelige Ord? Det var Luftens mægtige Konge, som nærmede sig i en sort Tordenstj og truende slyngede et Par hvide Lyn omkring sig.

„Tyran!” hørtes straks efter en dundrende Røst fra Havet. „Du har vovet at løfte din Stok mod Gjedden, som er min Undersaat. Den har tyet ind under min Domstol,

og jeg fordrer, at du ikke blot klavrer ned under Bandet og gjør den Afbigt, men at du ogsaa med din Pennekniv afskjærer alle Stiklingernes Rygpigger."

Denne nye og frygtelige Modstander var ingen mindre end Havkongen selv, som kom ridende ind fra det aabne Sund paa en uhyre Bølge. Ligesom paa Trods lod han et mægtigt Bølgedrag gaa ind over Stranden lige til Foden af Kongens Throne.

"Nu, Luftkonge?" svarede Kong Georg frimodig. "Hold dig stille, og tro ikke, du kan skræmme mig med dine Lyn! Er Fuglene dine Undersaatter, saa bør du beskytte de svage mod Voldsmandene og ikke tillade Kragen at angribe Stærrenes Næder. Og du, Havkonge, mener du, at mine Klipper er af Mos? Træk din overmodige Bølge tilbage; Skum er den, og med mig maa den ikke stanges. Er Fiskene dine Undersaatter, saa er det din Pligt at tugte Røverne og ikke afvæbne de svage, naar de forsvarer sit Liv. Jeg vil sige jer noget, og det er et Kongeord: Retfærdighed for alle! Den af eders Underfatter, som over Bold paa mit Omraade, han maa underkaste sig mit Riges Love."

"Vi erklærer dig Krig!" brølede Luftens Konge.

"Krig paa Liv og Død," dundrede Havkongen.

"Belan, mine tapre Hære og Fæstninger, vær paa eders Post!" raabte Kong Georg heltmodig og sprang ned fra Thronen for at ordne sit Riges Forsvar. Hele den store Skare af de mange tusen, som netop havde istemt sine Leve-
raab for Kong Georg, spredtes nu som en Taagefky; det fortvædede omkring Thronen, Tidselevernes onde Drømme fløi ind gjennem Sundet og blandede sine vilde Optog med de lyse Drømmes glade Skjemt. Det bragede og bruste rundt-

omkring som Vandstrømme og Hvirvelvinde, — Kong Georg følte et blinkende Sverd i sin Haand og sprang op paa den høieste Klippefæstning. Der stred han uforfærdet mod Luftens og Havets Konger med alle deres brølende Krigshære. Hans Følk stred som han; der var Brag og Bulder fra Himmel og Jord . . . en taarnhøi Bølge væltede frem for at opsluge St. Georgs Land . . . .

Da vaagnede Politimesteren og begyndte at gjø.

Saa, da vaagnede ogsaa Kong Georg af, at Regnet slog mod hans Ansigt og randt ind under hans Troiekrave. Han sad endnu paa sin Fæstning Solstinsborg, ved Foden af Taarnet, hvor han havde sovnet i Middagsvarmen, og han havde ikke merket, at der havde reist sig et Tordenveir, mens han sov. Nu var det brudt løs, Drømmene havde ikke løiet, de havde bare givet ham et blinkende Sverd og lagt en Helts Ord i hans Mund. En Helts Hjerter behøvede de ikke at give ham, det havde han alt, skjønt Armen var svag.

Det var en Krig, som ikke var til at spøge med, det var virkelig Luftens og Havets mægtige Fyrster, som havde erklæret Krig med Georgs Kongeriger. Alle Træer paa Verne bøiede sig som Buer for en hvinende Storm, Græs og Blomster lagde sig langs Jorden, de fredelige smaa Fjorde gik med hvidt Skum, Regnet faldt som et Styrtebad over Marken, piffede Bølgerne, saa at de formelig krympede sig sammen, og randt i Fosser ud over Bjergvæggene. Politimesteren gjøede ikke mere, han tudede, han raabte: „Dyr!“ og trøb, saa langt han kunde, ned i en Bjergkloft Georg havde netop Tid til at kaste et eneste Blik mod Sundet, hvor han i Drømmen havde seet den taarnhøie Bølge styrte ind. Og se, der kom et Bjerg af sortgrønt Vand med hvide Toppe, —

det presfedes mellem Strandene, det feiede Træerne bort, det væltede sig mod St. Georgs Land . . .

Mere saa ikke Georg, han fik blot, som i Drømmen, raabe: „Vær paa Post, mine Fæstninger!“ I det samme kastede han sig, saa lang han var, ned i Bjergfløsten paa Solfinsborg ved Siden af Politimesteren . . . Kjempebølgen gik over Bjerget, men brødes imod dets faste Mur, delte sig og kunde blot i mindre Sjøer trænge ind paa Den, som den vilde herje. Hift og her bortskylledes en Blomstertue, hift og her knækkedes en ung Asp eller en Mypebusk blev bruffet af; men mere formaaede ikke Havkongen at ødelægge. Ikke et eneste Fuglerede var blevet tilintetgjort, ikke en eneste Myretue havde fundet sin Undergang; Taarnet og Fæstningens Klippemur stod usfadte. Solfinsborg havde reddet Den, og vaad, men seierrig, reiste Kong Georg sig op bag sin beskyttende Mur.

Luftkrigen vedblev endnu en halv Time med fuldt Raseri. Georg greb en Aare og sprang midt ind i Striden, hvor Faren var størst. Det var, som om hele Den havde faaet en ny Kraft, da den saa ham. Skyhøi og Taageffjog kjæmpede i Spidsen for Ungskogen og tog imod Stormens vildeste Anfald. Vinden luggede og rev i deres bartunge Kroner, saa at Baret fløi og det bragede i Grenene. Hift og her faldt der en Kvist, hvirvledes i Luften og kastedes tilslut ned i den brusende Sjø. Men Skyhøi og Taageffjog — værdige Sønner af sine stolte Fædre af samme Navn — holdt uovervindelig Stand mod alle Fiendens Anfald. De boiede ikke sine djerne Stammer en Tomme; mod dem brødes Stormbygen, ligesom Bølgen nylig var bleven brudt mod Klippen, og Ungskogen var reddet. „Seir! Seir!“ raabte Kong Georg

fra sin Fæstnings Taarn. „Seir! Seir!“ gjøede Politimester Pasop, som knurrende var krøben op fra Fæstningens Kasemat.

Strengte Herrer regjerer sjelden længe; en halv Time efter var Tordenveiret gaaet over, Himlen var atter klar, Stormen stilnede af, Sjøen stikkede skamflade smaa Bølger som Fredsunderhandlere imod Stranden. Georg søgte en sterkt Fristelse til at bytte sin kongelige Værdighed med en borgerlig Melkering.

Han saa sig om efter sin Baad. O ve, de fiendtlige Magter havde affkaarret ham Tilbagetoget. Baaden var bleven kastet mod en hvas Klippe paa Stranden, havde faaet et Hul i Siden og var bleven ubrugbar.

„En Konge maa kunne hjælpe sig selv,“ tænkte Georg, stoppede Hullet i Baaden til med Mos og roede freidig ud med sin Pasop. Mossen holdt affkurat to Favne fra Stranden; da føsede Vandet ind i Baaden. Georg og hans tro Embedsmand maatte vende om. Baade var de før, det betød ingenting, at de nu blev vaad paa Fødderne.

Hvor var nu alle de mange tusen, som havde forsamlet sig om Thronen for at afvente sin Hersfers Befalinger? Ingen af dem kunde ro ham over Sjøen. Saa fremt Hans Majestæt ikke vilde tage tiltakke med Jordbær og umodne Blaabær, maatte han være uden Middagsmad.

Ja, hvad havde det at sige? Havde Kongen ikke feiret i et stort Slag? Havde han ikke slaaet tilbage Luftens og Havets mægtige Konger, der havde ødelagt saa mange vældige Skibe? Og havde ikke mangan en Helt maattet undvære Middag, ligesom han? Georg lo, satte sig igjen paa Fæstningen Solstinsborg og sang sin Vise:

„Sig mig, du lille Sangfugl imellem Almens Blad,
Hvor kan du stedse synge og stedse være glad?“

Det klang saa friskt over Stranden og Sjøen. Rødstjerten, som troede, at Spørgsmaalet var rettet til den, ventede ikke med at svare. De andre faldt ind, og snart kvadrede hele Skogen. Der blev muntert paa St. Georgs Land. Kunde Undersaatterne ikke ro sin Konge hjem til Middagen, saa kunde de idetmindste spille Taffelmusikken. Og Jordbærrene syntes at neie i Skogbassen og sige: „Vær saa god, forsmaa ikke, hvad Huset formaar!“

Men Georg vilde være sulten. „Gutten fra Brahestad“, Finlands tapre Son, August Myhrberg, havde i tredive Dage intet andet at spise bag Athens Mure end en Haandfuld Mais og nogle Bønner om Dagen. Sligt er godt at kunne, naar det behøves. Georg tørrede sine vaade Klæder i Solskinnet og sang den ene Bise efter den anden.

Klokken blev et, den blev to, den blev tre; det kunde Georg merke af Solens Gang. Han besluttede at vandre endnu engang rundt Den og høde alle de Skader, som Kri-gen havde voldt. Da viste der sig en Baad.

„Finder jeg dig endelig?“ spurgte Morbrors glade Stemme fra Baaden. „Jeg har søgt dig i alle dine Kongeriger. Og du kan endnu synge, uden Middag og efter en saadan Krig!“

„Na, Morbror, Baaden er Invalid, men jeg har tapre Krigsmænd og sterke Fæstninger! Jeg har besejret Luftens og Havets Konger; de har ikke engang formaaet at styrte mit Taarn. Skulde jeg ikke synge?“

Politimesteren Pasop var af en anden Mening. Han var

bleven kjed af at grave det gamle Hesteben og vilde gjerne have givet Seir, Vre og Heltery for en ferst Kohale. Med et Hop var han den første i Morbrors Baad.

Men Kong Georg vendte syngende tilbage til det længe ventende Middagsbord.

Somme grønnebes og Bintre sneede over den vakre Skjærgaard. Havets og Luftens Konger vedblev, Tid efter anden, at anfalde Georgs Kongeriger, men blev altid tilbageslagne. Fæstningen Solstinsborg, understøttet af Feltherrerne Skyhøi og Taagesfjog, forsvarede St. Georgs Land med samme Heltemod som før. Murene havde ikke svigtet, Klipperne havde ikke revnet, og Drømmene vedblev at drive sin muntre Skjemt med søvnige Seilere.

Men hvor var Kong Georg?

Flere Aar efter Georgs Sommer roede jeg, en anden Sommer, alene igjennem de blanke Sund forbi Georgs Kongeriger. Jeg roede forbi dem alle: Kamtschatka, Japan, Persien, Madagaskar, Sahara, Guinea, Madeira, Jamaika, Kuba, Cap Horn, Oteheiti, Sumatra, Ny-Seeland, Java, Borneo, Grækenland, Italien, Spanien, Frankrige, England, Danmark, Sverige, Norge og Finland. Paa nogle af dem opdagede jeg endnu Levninger af Laarne paa Bjerghøiderne. Alligevel syntes jeg at merke Spor af Forsald og en vis Uorden paa nogle af Derne. Faldne Træer stængte Gangstierne; Sjøgræs og tørre Kviste fyldte Byernes Torve, som før havde været saa omhyggelig feiede; Havnedæmningerne var mangesteds styrtede omkuld. Jeg havde ikke Tid til at undersøge det indre af Derne, men jeg var næsten vis paa,

at Kragerne igjen angreb Stærrenes Reder, og at de brune Myrer førte Krig mod de sorte. Hvor var Kong Georg?

Jeg kom til St. Georgs Land. Det var en klar og varm Dag. Laarnet stod der endnu, næsten uskadt, paa Bjerget Ararats Top. Flagstangen stod der endnu paa sin gamle Plads, indkilet mellem Stenene, men den blaarudede Lommedug var blæst bort, til en anden Verdensdel maasse. Solffinsborg og de gamle Feltherrer stod der endnu paa sin Post. Det forekom mig, som om denne D, ligesom alle de andre, ventede sin Konge. Sivene buffede sig, Træerne bruste sin Hilsen, Bussene flagede, hvert Græsstraa skuldrede Gevær, Blomsterne neiede, Græshopperne spillede Violin, Myggene dansede Kvadrille og Guldsmedene Polka, mens de glitrende Bølger rundt omkring sang Folkesangen. Ak, de havde kjendt min Baad, de troede, at jeg førte deres Konge til dem, og, da jeg nærmede mig Stranden, hørte jeg dem alle med en Røst spørge: „Hvor er Kong Georg?“

Ja, hvor var han? Om jeg ogsaa havde kunnet sige dem det, havde jeg ikke havt Mod til det, thi det rørte mig, at de erindrede ham saa kjærlig og trojast. Det var en skøn Natur i sin Sommerdragt, som krævede sin Barndoms Konge igjen. Men jeg kunde jo ikke sige dem, hvor han var; jeg vidste blot, at han var langt, meget langt borte, at han nu var i et skønnere Land, i et Land med evige Somre, uden Storme og uden Krige, og at han nu sang meget skønnere Viser end nogensinde før. De vilde ikke have forstaaet mig; jeg lod dem hellere være i sin Uvidenhed og blomstre og visne i sin korte Skjønhed. Lykkelige Georg, lykkelige Konge over Barndommens blomstrende Riger, som blev dig tro, og som du aldrig saa visne i Alderens Høst!

Lasse liden.

er var engang en Gut, som hed Lars, og da han var saa liden, kaldtes han Lasse liden. Han var en tapper Karl: han reiste hele Verden rundt i en Ertebelgsbaad.

Det var om Sommeren, da Ertebelgene voksede grønne og lange i Haven. Lasse liden krob ind i Ertelandet paa Gangen mellem Drivbænkene, hvor Ertestænglerne voksede ham høit over Huen, og brækkede af sytten store Belge, de største og bedste, han kunde ønske sig. Lasse liden tænkte fanhænde, at ingen saa ham, og det var dumt, thi Guds Die ser overalt.

Ensejle liden.

Da kom Gartneren gaaende med sin Bøsse paa Skulderen og hørte noget rasle i Ertelandet. „Jeg tror, det er Spurve!“ raabte han. „Husch, husch!“ Men ingen Spurve fløi, for Lasse havde ingen Vinger, bare to smaa Ben.

„Bent, nu skal jeg lade min Bøsse og skyde Spurvene“, sagde Gartneren.

Da blev Lasse liden ræd og krøb frem fra Gangen. „Om Forladelse, kjære Gartner“, sagde han; „jeg vilde bare finde mig nogle vakre Baade.“

„Det faar være for dennegang“, sagde Gartneren. „Men en anden Gang faar Lasse liden bede om Lov til at søge Fartøier i Ertelandet.“

„Det skal jeg gjøre“, svarede Lasse og saa bar det afsted til Stranden. Der rissede han op sine Ertebelge med en Knappenaal, fløvede dem ordentlig og brød smaa Træpinde af til Korbænte. Saa tog han Erterne, som havde været i Belgene, og lagde dem som Last i Baadene. Nogle Belge gik itu, nogle blev hele, og da alle var færdige, havde Lasse liden tolv Baade. Men det skulde ikke være Baade, det skulde være store Krigsfartøier. Han havde tre Linjefibe, tre Fregatter, tre Brigger og tre Skonnerter. Det største Linjefib hed Herkules, den mindste Skonnert hed Loppen. Lasse liden lagde alle tolv paa Vandet, og de flød saa prægtig, at ingen store Skibe danser stoltere over Havets Bølger.

Nu skulde Skibene reise Verden rundt. Den store Holmen derborte var Asien; den store Stenen var Afrika; den lille Holmen var Amerika; de smaa Stene var Polynesien og Stranden, hvorfra Skibene seilede ud, var Europa. Hele Flaaden reiste ud og flød langt bort til fremmede Verdensdele. Linjefibene seilede den bene Bei til Asien; Fregatterne reiste

til Afrika, Briggerne til Amerika og Skonnerterne til Polynesien. Men Lasse liden stod igjen i Europa og kastede Smaastene ud i Verdenshavet.

Nu fandtes der ved Kysten af Europa en rigtig Baad, Papas egen vakre, hvidmalede Baad, og Lasse liden klatrede op i Baaden. Ertebelgsbaadene havde naaet saa langt, at man med Nød og neppe kunde se dem som smaa Græsstraa ude paa Oceanet. Lasse liden fik Lyft til selv at reise ud til Verdensdelene. Det havde vel Papa og Mama forbudt, men Lasse liden huffede ikke det. „Jeg skal ro et lidet, lidet Stykke ud“, tænkte han. „Jeg skal faa fat i Skibet Herkules tæt ved Asiens Kyst, og saa ror jeg hjem til Europa igjen.“

Lasse liden ruskede i Touget, hvormed Baaden var fæstet, og det var merkvaerdigt, at Touget løsne. Ritsch, ratsch, en Mand er en Mand, og saa skjed Lasse liden Baaden ud.

Nu skulde han ro, og ro kunde han, for han havde jo roet saa ofte paa Trappen derhjemme, naar Trappen skulde være Baad og Papas store Stof Nare. Men da Lasse liden vilde ro, fandtes der ingen Narer i Baaden. Narerne var laasede ind i Nøstet, og Lasse liden havde ikke merket, at Baaden var tom. Det er ikke saa let, som hver Mand tror, at ro til Asien uden Narer.

Hvad skulde Lasse liden nu gjøre? Baaden var allerede et godt Stykke ude paa Sjøen, og Vinden, som blæste fra Land, drev den bestandig længere ud. Nu blev Lasse liden ræd og begyndte at sfrige. Men intet Menneffe fandtes paa Stranden; ingen hørte ham. Der var bare en stor Krage, som sad enslig oppe i den store Birk; nedefor Birken krøb

Gartnerens sorte Kat og lurede paa Kragen. Ingen af dem brød sig det mindste om Lasse liden, som drev ud paa Sjøen.

Alt, hvor Lasse liden nu angrede, at han havde været ulyhlig og gaaet i Baaden, skjønt Far og Mor saa ofte havde forbudt ham det! Nu var det forsent, nu kunde han ikke mere komme iland. Kanskje han kom til at drukne paa den store Sjøen! Hvad skulde han gjøre? Da han havde skræget sig træet og ingen hørte ham, foldede han sine smaa Hænder og sagde: „Gode Gud, vær ikke vred paa Lasse liden!“

Og saa sovne han.

Skjønt det nu var lys Dag, sad den gamle Nuffu Matti paa Fjærholmernes Strand og fiske de smaa Born med sin lange Fiskestang. Han hørte de sagte Ord, som Lasse liden havde talt til Gud; straks drog han Baaden til sig og lagde Lasse liden tilfjængs paa Roserne.

Derpaa sagde Nuffu Matti til en af Drømmene: „Leg med Lasse liden, at han ikke kjeder sig.“

Det var en liden Drømmegut, saa liden, saa liden, at han var mindre end Lasse selv; han havde blaa Dine, lyst Haar, rød Hue med Sølvbaand og hvid Troie med Perler paa Kraven. Han kom til Lasse liden og sagde: „Har du lyst til at reise hele Verden rundt?“

„Ja“, sagde Lasse liden, „javisst har jeg lyst.“

„Kom da“, sagde Drømmegutten, „og lad os seile med dine Ertebelgsfartøier. Du seiler paa Herkules, og jeg reiser paa Loppen.“

Saa reiste de afsted fra Fjærholmerne, og om en liden Stund var Herkules og Loppen ved Afjens Kyster langt borte ved Verdens Ende, hvor Ishavet gjennem Behrings-

strædet flyder sammen med det stille Ocean. Langt borte i Vintertaagen kunde man se Nordenskjöld med Dampffibet „Bega“ søge sig en aaben Kende i Isen. Her var saa koldt, saa koldt; de høie Isbjerge skinnede saa forunderlig, og de store Hvalfiske boede nu under Tag; de formaaede ikke at støde Hul paa Isen med sine uformelige Hoveder. Rundt omkring paa de øde Strande var der Sne og atter Sne, saa langt Diet kunde se; smaa, graa Menneſter, klædte i loddent Skind, førte i smaa Slæder gjennem Snedriverne, men Slæderne var forspændte med Hunde.

„Skal vi gaa iland her?“ spurgte Drømmegutten.

„Nei“, sagde Lasse liden, „jeg er saa ræd for, at Hvalfiskene opluger os og de store Hunde bider os. Lad os hellere reise til en anden Verdensdel.“

„Gjerne det“, sagde Drømmen med den røde Huen og Solbaandet; „vi har ikke langt til Amerika“, og i det samme var de der.

Der var Solskin og meget varmt. De høie Palmer stod i lange Rader paa Stranden og bar Kokosnødder i Toppene. Menneſter, røde som Kobber, red i Galop over de umaadelige Enge og kastede sine Spyd mod Bøffelokjerne, som vendte sine hvasse Horn imod dem. En uhyre Kjempe-slange var krøben op ad den høieste Palmes Stamme og kastede sig ned paa et lidet Lamadyr, som græssede ved Foden af Palmen. Knæk, saa var det forbi med det lille Dyr.

„Skal vi gaa iland her?“ spurgte Drømmegutten.

„Nei“, sagde Lasse liden, „jeg er saa ræd for, at Bøffelokjerne skal stange os, og at den store Slange skal spise os op. Lad os reise til en anden Verdensdel.“

„Gjerne det“, sagde Drømmegutten med den hvide Trøie;

„vi har blot et lidet Stykke til Polynesien“, — og saa var de der. Her var endnu varmere, ja saa varmt som paa Badstuebænken, naar man netop har slaaet Vand paa Dvnen. Her voksede de kostbareste Krydderier paa Kysten: Peberbusken, Kaneltræet, Ingefær, Safran, Kaffebusken og Thebusken. Brune Mennesker med lange Drer og tykke Læber, malede paa en skræffelig Maade i Ansigtet, jagede en gul, plettet Tiger mellem de høie Bambusrør paa Stranden, og Tigeren vendte sig om og slog sine Klør i et af de brune Mennesker. Da flygtede de alle.

„Skal vi gaa iland her?“ spurgte Drømmegutten.

„Nei“, sagde Lasse liden. „Ser du ikke Tigeren derborte ved Peberbusken? Lad os reise til en anden Verdensdel.“

„Det kan vi godt“, sagde Drømmegutten med de blaa Dine. „Vi har ikke langt til Afrika“, og som han havde jagt det, var de der.

De ankrede ved Mundingen af en stor Flod, og dens Bredder var saa grønne som det grønneste Floil. Et Stykke fra Floden udbredte der sig en umaadelig Sandørken. Luften var gul; Solen brændte saa hed, saa hed, som om den vilde brænde Jorden til Aske, og Menneskene var sorte som det sorteste Blæk. De red gennem Ørkenen paa høie Kameler; Loverne brolede af Tørst og de store Krotodiller loftede sine graa Oglehoveder med de hvassse, hvide Tænder i det aabne Gab op over Floden.

„Skal vi gaa iland her?“ spurgte Drømmegutten.

„Nei“, sagde Lasse liden. „Solen brænder os, Loverne og Krotodillerne gjør os Fortræd. Lad os reise til en anden Verdensdel.“

„Vi kan jo seile tilbage til Europa“, sagde Drømmegutten med det lyse Haar. Og i det samme var de der.

De kom til en Strand. Der var alt saa spalt og saa kjendt og saa venligt. Der stod den høie Virk med sit hængende Løv; i dens Top sad den gamle Krage, og ved dens Fod krøb Gartnerens sorte Kat. Ikke langt derfra var en Gaard, som Lasse liden havde seet før. Ved Gaarden var der en Have, og i Haven var der et Erteland med lange Ertebelge. Der gik den gamle Gartner med sin grønne Skaffet og undrede sig paa, om Agurkerne var modne. Der gjøede Hektor ved Trappen, og, da han saa Lasse liden, viste han med Halen. Der malkede gamle Stine Kjørene ved Fjøsset. Der gik en meget bekjendt Dame i sit rudedede Uldschawl for at se til Tviet, som blegedes paa det grønne Græs. Der gik en ogsaa meget bekjendt Herre i gul Sommerfrakke, med en lang Pibe i Munden, for at se til Høstfolkene, som skar Rugen paa Ageren. Der sprang en Gut og en Smaapige paa Stranden og raabte: „Lasse liden! Lasse liden! kom hjem og spis Smørrebrød!“

„Skal vi gaa iland her?“ spurgte Drømmegutten og plirede saa skjelmisk med de blaa Dine.

„Kom med, saa skal jeg bede Mama give dig et Stykke Knækkebrød med Smør paa og et Glas Melk“, sagde Lasse liden.

„Vent lidt“, sagde Drømmegutten. Og nu saa Lasse liden Kjøkkendøren staa aaben, og derindefra hørtes en sagte, behagelig fræsende Lyd, ligesom naar man med Skeen slaar den gule vispede Deig ud over en hed Stegepande.

„Kanste vi nu skal reise tilbage til Polynesien?“ hviskede den lystige Drømmegut.

„Nei, nu steger de Pandekager i Europa“, sagde Lasje liden og vilde springe iland, men han kunde ikke. Drømmegutten havde bundet ham med Baand af Blomster, saa han ikke kunde røre sig. Og nu samlede alle de smaa Drømmefig om ham, tusen og atter tusen smaa Børn, og dansede i Ring omkring ham og sang en liden Bise:

Verden er jaa stor, jaa stor,
Lasje, Lasje liden!
Meget større end du tror,
Lasje, Lasje liden!

Hvalens Hjem og Snydens Pragt,
Lasje, Lasje liden!
Alt staar i vor Herres Magt.
Lasje, Lasje liden!

Hvor du end paa Jorden er,
Lasje, Lasje liden!
Kan du være Himlen nær,
Lasje, Lasje liden!

Naar Guds Engel med dig gaar,
Lasje, Lasje liden!
Jungen Drem dig bide faar,
Lasje, Lasje liden!

Sig, hvor trives du nu mest?
Lasje, Lasje liden!
Ude godt, men hjemme bedst,
Lasje, Lasje liden!

Da Drømmene havde sunget sin Bise, hoppede alle bort, og Nukku Matti bar Lasje liden ned i Baaden igjen. Længe laa han ganske stille og hørte endnu bestandig, hvor-

ledes Vandet fræsede der hjemme paa Skorstenen. Den fræsende Lyd blev tydeligere og tydeligere; Lasse liden hørte den ganske nær — og saa vaagnede han og slog sine Dine op.

Han laa i Baaden, hvor han var sovnet ind. Vinden havde vendt sig, og Baaden var med den ene Vind drevet ud og med den anden drevet tilbage til Stranden, mens Lasse liden sov. Men det, som Lasse liden havde antaget for en fræsende Lyd af en Stegepande, var Vølgernes jagte Plassen, naar de slog mod Stenene ved Stranden.

Lasse liden gned Sønnen af Dinene og saa sig omkring. Alt var som før: Kragen i Birken, Ratten i Græsset og Ertebelgsflaaden ved Stranden. Nogle af Skibene havde forlist og nogle var drevne tilbage til Kysten. Herkules var kommen tilbage fra Asien med sin Last. Loppen var kommen fra Polynesien. Og alle Verdensdelene var akkurat der, de havde været før.

Lasse liden vidste ikke rigtig, hvad han skulde tro. Han havde saa ofte været i Fjærholmernes Grotte, og alligevel vidste han ikke, hvorledes Drømmene gjøgler. Men Lasse liden brydte ikke sit Hoved med sligt; han samlede sine Fartøier sammen og marscherede op til Gaarden.

Nu kom Bror og Søster imod ham og raabte paa langt Hold: „Hvor har du været saa længe, Lasse? Kom hjem, skal du saa Smørrebrød!“ Men Rjökkendøren stod aaben, og derfra hørtes en besynderlig fræsende Lyd.

Gartneren stod tæt ved Grinden og gav Perfillen, Gulerødderne og Pastinakkerne Vand til Matten. „Nu“, sagde han, „hvor har Lasse liden været saa længe?“ Lasse liden knejste med Matten, strammede sig op og svarede: „Seg har seilet Verden rundt i en Ertebelgsbaad!“

„Aa haa!“ sagde Gartneren.

Han havde glemte Fjærholmerne, han!

Men du glemmer dem ikke, du ved, at de findes, du tjender deres straalende Grotte. De skinnende Solvægge ruste aldrig, de funklende, straalende Diamanter fordunkles aldrig, og aldrig loophører Musikken at klinge saa sagte, saa sagte i Grottens listige Afstenskumring. Ligesom de klare Stjerner aldrig ældes, saa ældes heller aldrig de lette, lustige Dromme i Fjærholmernes Sale. Du har kanske seet et Glimt af deres fine Binger, naar de flyver omkring din Hovedpude? Kanske har du mødt den samme Drommegut med de blaa Dine og det lyse Haar, han, som bærer den røde Hue med Sølvbaandet og den hvide Trøie med Perler paa Kraven? Kanske han ogsaa har ladet dig se alle Verdens Lande og Folk, den kolde Vildmark og de brændende hede Ørkener, Menneffene med de mange Farver og de vilde Dyr i Havet og Skogen, for at du kan lære alting, men komme med Glæde hjem igjen? Ja, hvem ved? Kanske du ogsaa engang har reist den vide Verden rundt i en Ertebelgsbaad?

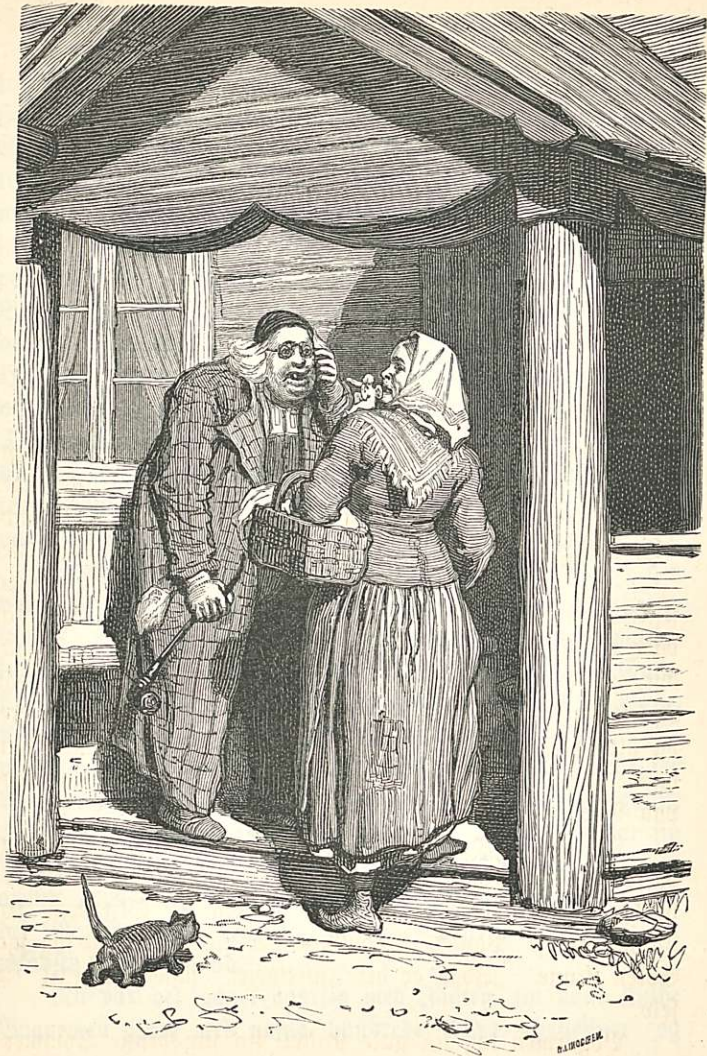
Lille Genius.

Der var engang en lærd Mand, en Bogorm; jeg ved ikke, om I har hørt tale om Bogorme? Bogorm kaldes en Mand, som ved meget af Bøger, men lidet eller intet af Livet. Og vor Bogorm var en skikkelig Bogorm, som ikke gjorde en Rat Fortræd: han stak bare en Naal gennem Tordivler og andre vingede Smaadyr, og satte dem i Rækker paa en Korkstive, for han var Insektjamler. Han syntes, dette var, som det skulde være, og aldrig saa man ham saa inderlig fornøiet, som naar han havde faaet fat i et nyt og rigtig sjældent Dyr, der sprællede paa Naalen.

En Sommerdag skinnede Solen ind i Studerkammeret, og Bogormen begyndte at svede i sin grønne, vaterede Slobrok. Han løstede Brillerne fra sin Næse og Skjermen fra sin maanelyse Pande, skjød Gardinet tilside, krog ud og saa Solen skinne. „I dag er det Insektveir“, sagde han til sig selv.

Bogormen tog sin gule Kasket, sin snusbrune Sommer=

Gille Genius.

frakke, sin Hov, sin Flaske, hvori han pleiede at forvare fjeldne Insekter, og vandrede ud. Da han stavrede fremover Gaden, trampede han en Dames Slæb istykket, puffede en liden Pige, som bar en Krukke Melk, og skjændtes saa smaat med en Lygtepæl, som ikke vilde gaa af Veien. Endelig kom han til Parken udenfor Byen. Der var Sommerdust, Løv og Græs, Blomster og Fuglesang; men dette merkede ikke Bogormen. Han slog med sin Hov i de hvide Skarntyder, de gule Ranunkler, og de grønne Vidjebusse; han ruskede Heggene Grene, thi Heggene er gode Insektsteder, især naar de blomstrer, og jo mere ormædte de er, desto bedre. Alle Træer burde være ormædte, syntes Bogormen; desuden var der meget at gjøre i gamle, raadne Stubber og faldne, for-tørrede Grene: alt, som ikke var ormædt, burde idetmindste være viskent, forlagt og raaddent, syntes Bogormen.

Sværene var det at jage de flyvende Smaadyr i den vakre Park: de havde saa rappe Binger, og Bogormen havde ingen. Han gik paa Jagt efter Dienstikere og Sommerfugle, han fiskede i Luften efter Klæg, Galhveps og Guldflyer, og om mange af disse Smaakræ af ham fik sin Bane, skaanede han heller ikke Eddertopperne i deres Net. De vederstyggeligste var ofte de allermestkeligste. Alt duede for Bogormens Samlinger, og deri havde Bogormen ganske Net, thi der findes ingenting i Naturen, som ikke har sin Bestemmelse og sin Lærdom. Feilen var bare den, at Bogormen brydde sig lidet om Bestemmelsen, naar han bare fik det lille Dyr i sin Samling og kunde beskrive, hvorledes det mindste Haar saa ud.

Nu var det gaaet daarlig med Jagten, thi hvad skulde Bogormen gjøre med nogle hundrede Klæg, Hesteflyer og

Kaalorme, af hvilke han havde flere hundrede før? Træt og misfornøiet satte han sig ved Bredden af en Dam, hvor en stor, hvid Vandlilje netop havde aabnet sin skønne, unge Kalk mod Sommerjolen.

„Na haa!“ raabte Bogormen pludselig, han var henrykt. Han havde fundet et lidet, høist besynderligt Væsen skjult mellem Vandliljens Blade.

Kræet var knapt en halv Tomme langt, fint som en Blomsterstilk, hvidt og lidet, stiftende i lyserødt, men i Skikkelse næsten lig et Menneskebarn; det var bare saa bitte, bitte lidet og bar gjennemsigtige, straalende Sommerfuglevinger paa sine snehvide Skuldre. En anden vilde have fundet det lille Væsen aldeles yndigt: Bogormen var ogsaa ganske vort af Glæde, men det var, fordi han havde fundet et sjeldent Insekt.

Han stoppede altsaa Kræet i Flasken blandt de øvrige Fluere og vandrede fornøiet tilbage til sit Studerkammer. Her stak han det nye Insekt paa en Naal, fæstede Naalen ved en Korkstift og begyndte at studere sit Fund under Mikroskopet.

„Det var mærkværdigt, høist mærkværdigt!“ mente Bogormen. „Et saadant Insekt har jeg aldrig fundet. Det maa være en homunculus minimus, en bitte, bitte liden Begyndelse til et Menneske. Men det spræller altfor meget, jeg kan ikke tælle Tærne paa Bagbenene. Det faar du paa Naalen, mens jeg leder i mine Bøger efter Slægten homunculus.“

Altsaa blev det lille Kræ stillet paa sin Naal i et Hjørne af Studerkammeret, og Bogormen begyndte at søge i sine Bøger. Da han ikke kunde opdage noget Spor af

Slægten homunculus, begav han sig til Byens største Bibliothek, hvor hundrede tusen Bøger stod opstillede paa Hyl-derne, og begyndte at søge fra Perm til Perm efter en Beskrivelse over en Mennekespusling, som blot var en halv Tomme lang. Dette var et langt og møjsommeligt Arbeide. Bogormen søgte og søgte i hele syv Aar; han blev af Gransfning og Befymring affegraa i Ansigtet, og den snusbrune Frakke begyndte at blomstre som en Potetesager, men ingen homunculus var at opdage, idetmindste ingen, som lever i Vandlitjens Ralk. Efter de syv Aars Forløb vendte Bogormen tilbage til sit Studerkammer og besluttede nu at udgive en egen Bog om det nye Insekt homunculus, som lever af Blomsterduft og sedvanlig opholder sig ved en vis Dam, i en vis Park, en vis Tid af Sommeren samt har den forunderlige Egenskab, at det blot kan findes af lærde Mænd i snusbrune Sommerfrakker.

Bogormen opsogte altsaa atter det gamle Skab i Krogen med den støvede Skuffe, hvor Korffiven og homunculus havde været gjemt i syv Aar. Det lille Kræ sad der endnu paa Naalen, lyslevende, munter og sprællende ligesom før. Det havde til og med vokset, det var nu næsten en Tomme langt.

Bogormen fandt dette høist besynderligt og vendte Kræet paa alle Sider.

„Det spræller endnu,“ sagde han, „jeg maa hænge det op i Røgen“. Og saa hængte han det op i Røgen Matten over.

Næste Morgen skulde han da se efter Kræet. Vidunderligt! Det vedblev at sprælle lige lyslevende, det havde igjen

vokset en halv Tomme. Det havde kunnet flyve, hvis det ikke havde siddet paa Naalen.

„Du er mig en seig Hallurk,“ sagde Bogormen; „jeg maa stjæle dig i Smaastykker“. Og Bogormen skar det lille Bæsen i mange smaa Stykker. Men da han vendte sig om, var Stykkerne atter sammenføiede til et Hele, og nu saa han Kræet le.

Bogormen var intet ondt Menneſke, men det ærgrede ham, at et Insekt ſkulde le. „Ja ſaa,“ ſagde han; „du ler, du? Jeg ſkal lære dig!“ Hvorpaa han tog ſin ſtore Fernmorter med den tunge Morterſtøder, lagde Kræet i Morteren og knuſte det i ſmaa Smuler. „Nu tænker jeg, du holder dig i No,“ mente Bogormen.

Byt, ſagde Per. Bogormen krog ned i Morteren og ſaa den lille ſidde paa Bunden, endnu muntre og mere lyslevende end før. Det var ikke værd at forſøge at ſtøde den iſtykker: ligesaa gjerne kunde man ſtøde Gul i Luften. Den var nu bleven to Tommer lang. „Na ha,“ ſagde Bogormen, ſlau og fortrædelig. „Er du af den Sorten, ſaa hjælp vel intet andet end at brænde dig op.“ Derpaa tændte han en ordentlig Ild paa i Kaffelovnen, kaſtede det lille Kræ ind paa Ilden og ſtængte Kaffelovnsdøren til. „Nu ſkal da ikke Kanalen ſprælle mere, tænkte han“.

Da Ilden var udbrændt, blev Bogormen nyſgjerrig og aabnede Kaffelovnen. Der ſad den ſmaa, fornøiet og uſtadt, i Afken, den var nu tre Tommer lang og kunde tale.

„Her er ganſke godt og varmt,“ ſagde det lille forærgelige Bæsen med ſin fine Røſt, ſom ikke var meget ſtærkere end en Nysgs Piben.

„Nu, ved Jupiter!“ ſagde Bogormen og ſlog Hænderne

sammen af Forbauselse, du er den mest seigilivede scarabæus, jeg nogeninde har seet". Hvorpaa han tog Kræet ud af Aften, gik bort med det til Skogen og gravede det en Favn ned i Jorden. For at være rigtig sikker paa Sagen, lod han vælte en stor Sten over Stedet, hvor det laa nedgravet.

Alligevel syntes han ikke, han var rigtig sikker, men gik en Uge derefter ud til det samme Sted i Skogen for at se efter. Skogen var der endnu, Stenen var der, Hullet var fyldt, men det lille „umistelige“ Bæsen, som nu var blevet fire Tommer langt, sad uskadt og fornøiet ovenpaa Stenen. „Her er ganske vakkert og svalt i Skogen,“ sagde den smaa. Da, først da blev Bogormen for Alvor forskrækket. Det tynde Haar reiste sig omkring hans maanelnse Isse, de grønne Brillen hoppede paa hans Næse, den smusbrune Frakke sprak i Sømmene, og Bogormen tog tilbens det bedste, han havde lært. Han sprang og sprang og springer den Dag i Dag.

Nogen Tid efter kom en skikkelig Hønskone gaaende gennem Skogen og fandt det lille Bæsen siddende paa Stenen, hvor Bogormen forlod det. „Stakkels Kræ,“ sagde Konen, „hvor du er forladt! Kom, jeg skal varme dig i min Stue mellem de andre Kyllinger!“ Derpaa tog hun varksomt den smaa mellem sine haarde, knoglede Fingre og bar den hjem i Forklædet.

Konen havde et Træbur, i hvilket Hønen boede med sine Kyllinger; der skulde Kræet bo. Men Hønen syntes ikke om den nye Gæst; ret som det var, havde hun haktet Dinene ud paa den. Konen merkede dette og skreg af Forskrækkelse. „Det gjør ingenting,“ sagde den smaa. Straks efter sad den

igjen og lo med friske, skjønne Dine, overskrævs paa en af Kyllingerne.

„Du kan faa bo med Grisen,“ sagde Konen. „Og vil den gjøre dig Fortræd, saa kryb under Truget!“

Som sagt, saa gjort. Den smaa fik bo med Grisen, men dette gif ikke bedre, end at Grisen spiste den op i en Mundfuld. Knast, saa var det gjort.

Konen merkede det og blev saa forfærdet, at hun i den første Forfærdelse vilde slagte Grisen. Hun stod allerede færdig, og det vilde have været forbi med Grisens unge Liv, hvis ikke Konen havde hørt en spæd Røst sige: „Hvad tænker du paa, Mutter? Jeg lever jo meget godt, jeg!“ Det var igjen det besynderlige Væsen, som leende sad paa Grisens Ryg.

„Nu skal jeg forvare den bedre,“ tænkte Konen, og saa lagde hun den lille paa Hø i et Vandspand, som stod indenfor Døren. Net som det var, kom Konens Mand tørstig hjem fra Algeren, tog Vandspandet og sænkte det dybt ned i den dybeste Brønd. „Hvad i al Verdens Rige har du gjort?“ sagde Konen. „Du har druknet mit deilige, lille Kræ“.

Honjemanden blev ræd og slau, for han havde stor Respekt for sin Kone; men før han endnu kom sig til at svare noget, hørte de igjen den spæde Stemme sige: „Det gjør ingenting, Mutter, her har jeg det meget godt“. Det var igjen det lille Væsen, som sad og lo, overskrævs paa Spandet.

Dette syntes Konen tilslut var noget besynderligt. Hun satte sine store Brillen paa Næsen, betragtede den lille paa alle Sider og sagde til den: „Hvad er du for en?“

„Jeg er et Bæsen,“ svarede den.

„Hm,“ sagde Konen. „Nu, hvor har Bæsenet hjemme?“

„Overalt og intelsteds,“ var Svaret.

„Ja saa, det var jo meget begribeligt,“ mente Konen.

„Nu, hvad heder Bæsenet?“

„Kald mig: Lille Genius!“

„Staar det i Almanaffen?“

„Søg!“

Konen søgte, med og uden Brillen, men fandt ikke i hele Almanaffen en Helgen med Navnet Lille Genius. „Genijus!“ sagde hun. Det er underlige Navne, Folk nu for Tiden giver sine Børn. Men naar jeg ret betænker Sagen, saa — hvem ved? Det lille Kræ er maaske ikke engang et rigtigt Menneskebarn. Svar, Unge: hvor er din Daabsatteft?“

„Daabsatteft? hvad er det?“

„Nei, hør nu, dette hænger aldrig rigtig sammen,“ tænkte Konen. „Kræet ved ikke engang, hvad en Daabsatteft er, det er sikrest, at jeg paa en stikkelig Maade bliver „Genijusjen“ kvit. Provsten maa vel vide Raad; for jeg vil ikke have noget Troldeoi i Huset“. Derpaa stoppede Konen sagtelig Lille Genius ned i en Kurv, bandt en Dug forsvarlig over Kurven og gik med den til Prestegaarden.

„Deres Hoiærverdighed,“ sagde hun, da hun kom frem, „her er et underligt Kræ, som jeg fandt forrige Onsdag i Skogen. Det var da fire Tommer langt, men har nu vokset til fem; det spiser ingenting, drikker ingenting og sover aldrig; det synes at have et særdeles godt Humør og er meget seiglivet. Alligevel ser det næsten ud som et Menneskebarn, men det har et Slags Sommerfuglevinger paa Skuldrene;

det kan ogsaa tale og kalder sig Lille Genijus. Nu vilde jeg gjerne spørge Deres Høiærværdighed, hvad jeg skal gjøre med Kræet, for jeg ved sandelig ikke, om det er Folk, eller hvad det er“.

Provsten saa meget eftertænsom ud, tænkte grundig over Sagen og forlangte tilslut at saa se Kræet.

„Her har jeg det,“ sagde Konen og vilde aabne den luffede Kurv, men Lille Genijus sad allerede paa hendes Skulder, nikkede hel fortrolig og sagde: „Her er jeg, Prestemand!“

„Hm, hm,“ sagde Provsten, tog dobbelte Brillen paa og begyndte at undersøge den lille paa alle Kanter. „Du hører ikke til min Menighed,“ sagde han. „Hvor er du født?“

Lille Genijus gjorde et Hop og gav sig høist uærbødigt til at ride paa de velærværdige Brillen. „Hvor jeg er født?“ sagde han:

„Sol hedder Fader min,
Luft hedder Moder min,
Verden er Stuen min,
Frihed er Buggen min,
Kraft er mit Liv,
Lys er min Mad,
Barme min Drik,
Baagen min Søvn.“

„Jeg tilstaar,“ sagde Provsten, efterat han havde grundet en Stund, „at dette er en ganske usædvanlig Daabsattest. En sllig en findes der ikke i mine Kirkebøger. Konen paa-
staar ogsaa, at du skal have et meget godt Humør og være meget seiglivet, saa liden du er. Men hvad siger du om min Fluesmætte?“

Den lille lo:

„Vold knuser mig ei,
 Staal bider mig ei,
 Jld brænder mig ei,
 Jord begraver mig ei.
 Fra Luft og Vølger,
 Fra Jld og Afte,
 Fra Hovdyrs Tænder,
 Fra plumpe Hænder
 Hel jeg gaar
 Uden Saar,
 Leende glad
 Som Baarens Blad;
 Kan ikke stærkes,
 Kan ikke knæfkes.
 Nu kan du smække mig, —
 Jeg skal nok gjeffe dig!“

„Jeg vil ikke have noget med dig at gjøre, næsvise
 Slynge!“, skjændte Provsten. „Gaa din Vej, du hører ikke
 til min Menighed; jeg kjender dig ikke.“

„Der var dog en Tid, da du kjendte mig,“ sagde den
 lille og løftede skjelmst sin fine Pegerfinger.

„Naar skulde det have været?“ spurgte Provsten. „Det
 kan jeg slet ikke huske.“

„Da du var en liden Gut, sprang jeg med dig efter
 Sommerfuglene i Parken og læste Eventyr paa deres Binger.
 Da roede jeg med dig paa den klare Sjø og skrev Runer i
 Vølgerne. Da stod jeg med dig under Stjernehimlen og saa
 Guds Dine skinne i Natten.“

„Barnestreger!“

„Siden, da du blev Yngling, da du blev Student, da
 sad jeg med dig i dit enslige Kammer og stavede Maanens
 Skrift paa den isbelagte Vindusrude. Jeg skrev for dig

dine skjønneste Tanker, om Ære og Heltetmod, om Kjærlighed og Fædreland. Jeg vilde gjøre dig til en stor Mand, Prest, og dengang vilde du selv blive en stor Mand."

"Angdomsdrømme!" suktede Provsten.

"Nu siger du saa," vedblev den lille, "og disse Drømme var alligevel det bedste af hele dit Liv. Du har siden arbeidet for Brød, for Prestekald, for Titler og Værdigheder. Havde du arbeidet for Guds Rige, Prest, da vilde jeg iffa vove at drille dig. Men nu vil du slaa mig med Fluesmækken, fordi du har spist og sovet bort det udødelige i din Sjæl. Det er ikke videre snilt af dig, Prestemand."

Provsten hørte lykkeligvis ikke de sidste uærbødige Ord. Han sad der stille og fordybet i sine Angdomsminder.

"Deres Høiærværdighed skulde sende Kræet til Lensmanden, fordi det bruger en saa uartig Mund," sagde Hønsjekonen, som fandt sig fornærmet paa Provstens Begne.

"Lad det flyve," sagde Provsten sagtnodig og aabnede Vinduet. "Se her, Lille Genius; Frihed er din Bugge: flyv ud i Friheden!"

"Tak skal du have, Prestemand!" sagde den lille og sloi med det samme bort som en Solstraale mod den blaa Sommerhimmel.

Hønsjekonen havde ikke forstaaet et Ord af, hvad Lille Genius sagde; hun skjønnede kun, at han ikke havde vist Provsten skyldig Ærbødighed. Men Provsten forstod det ganske godt; det var dette, som gjorde ham saa usedvanlig alvorlig. Han følte noget inde i sig, jeg ved ikke hvad, men det lignede næsten Anger og Sorg. Mens de nu begge stod ved Vinduet og forundrede sig over den lilles Forsvinden,

jaa de en gammel Mand i snusbrun Frakke og grøn Kasket stavre pustende og stønnende afsted over Tuer og Gjerder. „Hvad i al Verdens Rige,“ sagde Hønsfkonen, „er dette for et Menneske? „Han stavrer jo omkring værre end en Landmaaler i en Rugager.“

„Ja,“ sagde Provsten. „Saaledes kan blot den springe, som har havt Lille Genius i sine Hænder og mørbanket ham. Naar man siden gjentjender ham, faar man en saadan Skræk i sig, som Bogormen har faaet. Det var rigtig godt, at jeg ikke kom til at bruge Fluesmækten.“

„Det er vel aldrig farligt for mig, jaa at ogsaa jeg maa springe?“ spurgte Hønsfkonen.

„Nei, for jer, kjære Mor, er det ikke farligt. Men for mig og for mange andre. Vil I gjøre mig en Tjeneste, Mor?“

„Hjertelig gerne, Deres Høiærbærdighed.“

„Brænd den der Fluesmækten op! Jeg kunde forløbe mig, hvis den smaa kommer igjen.“

Stjerneøie.

er var engang et lidet Barn, som laa i en Snedrive. Hvorfor laa det i Snedriven? Fordi man havde mistet det.

Det var Juleaften. Lappen kjørte med sin Ren over de øde Fjelde, og efter ham kjørte Lappefonen med sin Ren. Sneen glitrede, Nordlyset sprakede og Stjernerne stod saa klare paa Himlen. Lappen syntes, dette var en stolt Færd og saa sig om efter Konen, som kjørte alene i sin lille Lappeflæde; thi Kenerne kan ikke trække mere end en ad Gangen. Konen holdt sit lille Barn paa Fanget; hun havde svøbt det ind i en tyk Keskindspejs, men det var lidt slemt at kjøre, da hun holdt Barnet paa Fanget.

Da de var komne øverst op paa Fjeldet og skulde begynde at kjøre nedover, mødte de Ulve. En stor Flok var det, det kunde være en firti eller femti Stykker, som man ofte ser dem om Vinteren i Lappland, naar de lurar paa Kenerne. Nu havde Ulvene ikke faaet nogen Ren, og de tudede af Hunger og begyndte straks at forfølge Lappen og hans Kone.

Stjerneøie.

H. B. N. 1854.

Da Kenerne, som traf de to Slæder, mærkede dette, flygtede de afsted, alt hvad de kunde, og styrtede ud over Fjeldet med en saa svimlende Fart, at Slæderne uafslædelig kastedes omkuld og rullede flere Gange omkring i Snedriverne. Lappen og Lappekonen var ikke uvante til slikt; de holdt sig fast i Slæden, skjønt Hørelse og Syn forgik dem; men i denne vilde Fart hændte det, at Lappekonen mistede Barnet i Sneen. Forgjæves skreg hun og vilde stanse Keneren; Keneren vidste, at Ulvene var i Hælene paa den, spidsede Ørerne og sprang desto fortere, saa at det knagede i dens Ben, som naar man knækker Nødder. En liden Stund efter var Kener og Slæder langt borte.

Det lille Barn laa der paa Snedriven, indsvøbt i sin Kerpels, og betragtede Stjernerne. I et Nu var Ulvene der, og Barnet kunde ikke røre Haand eller Fod, det kunde blot se paa Ulvene. Det græd ikke, det rørte sig ikke, det bare saa. Og smaa Børns uskyldige Dine har en forunderlig Magt. De hungrige Rovdyr stansede i sit Løb og vovede ikke at røre Barnet. De stod en liden Stund ganske stille og betragtede det, ligesom slagne af Forbauselse; derefter tog de pludselig Foden paa Raffen og ilede bort i Kenernes Spor for at fortsætte Jagten.

Barnet laa nu alene i Sneen, paa den store, øde Bildmark, i den kolde Vinternat. Det saa paa Stjernerne, og Stjernerne saa paa Barnet, og der sluttedes Venstabs imellem dem. De umaadelig store, tallose, skjøne, fjerne Sole, som tindrer paa Nathimlen, syntes at forbarme sig over Jordens værgeløse Barn, som laa der i Sneen, og saa længe saa de paa Barnet, og saa længe saa Barnet paa dem, at Stjerne-lyset tilslut blev staaende i Barnets Dine. Alligevel vilde

den lille snart have frosset ihjel, hvis ikke Gud havde føiet det saa, at en ny reisende var kommen den Vei over Wildmarken. Det var en finst Nybygger fra Egnen omkring Enare Kirke. Han vendte tilbage fra den norske By Badse med Salt og Mel til Julen, fandt Barnet og tog det op i sin Slæde.

Nybyggeren kom hjem til sin Gaard Julemorgen, da Klokken begyndte at ringe til Fropræken i Enare Kirke. Han bar straks Barnet ind i den varme Stue og rakte det til sin Hustru. „Her er en Juleklap til dig, Lisu“, sagde han, idet han strøg Rimefrosten fra sit brune Haar. Og saa fortalte han, hvorledes han havde fundet Barnet.

Nybyggerens Hustru tog Barnet, løste Pelsen op og gav det lunkne Mælk. „Gud har sendt dig til os, stakkels Barn“, sagde hun. „Hvor du ser paa mig! Har du ingen Far eller Mor, saa skal Simon Sorsa være din Far, og jeg skal være din Mor, og du skal være vort Barn. Simmu og Palte og Matte vil blive glade over at faa en Søster; for jeg ser, du er en Jente. Monstro du ogsaa er døbt til et kristent Menneffe?“

„Det er ikke at lide paa“, mente Nybyggeren Simon Sorsa. „Lapperne har langt til Kirke og Prest, derfor venter de med sine Børn, til de kommer med hele Flokken. Da kjører Børnene selv til Presten og tager ham i Haanden og siger Amen, naar han har døbt dem. Siden vi nu har Julemorgen, er det bedst, vi straks bringer Barnet til Kirken, for at det kan blive kristnet.“

Hustruen syntes, dette var et godt Raad, og saa blev Hittebarnet kristnet og kaldtes Elisabeth efter sin Fostermoder. Presten undrede sig over, at Barnets Dine lyste som Stjer-

ner, da han velsignede det, og derfor sagde han jiden med en venlig Skjemt: „Stjerneøie burde du hede og ikke Elisabeth.“

Nybyggerens Hustru syntes, at sliq Tale ikke var krlstellig, og hun omtalte det for sin Mand. Men Simon Sorfa havde merket det samme som Presten og mente, at det andet Navn kanske kunde være ligesaa godt som det første.

„Hvad for noget?“ sagde Hustruen. „Du maa aldrig sætte nogen Trolldom i Barnet, for Jenten er en Lappeunge, og Lapperne kan trolde. Simmu og Palte og Matte har lige gode graa Dine, som hun har brune, og vil du give Jenten et Dgenavn, saa kald hende Kattesøie, det kan være ligesaa godt.“

Nybyggeren vilde ikke gjøre sin Hustru imod og lod, som han glemte det nye Navn, men Prestens Ord blev befkjendt, og fra den Dag begyndte Naboerne at kalde Simon Sorfas Hitebarn Stjerneøie.

Den lille Pige voksede op med de tre Fosterbrødre og blev ligesaa smekker og fin, som de tre Gutter blev sterke og grove. Hun havde sort Haar og brune Dine, som de fleste Lappebørn; men Lappebørn kan stundom være saa heftige og egenfjndige som Negerbørn, og Stjerneøie var altid rolig, fredsfommelig og stille. De fire Børn forligtes godt, naar undtages, at Gutterne stundom for Afvekslings Skyld tog hverandre i Luggen. Nybyggeren og hans Hustru holdt af dem allesammen, alt gif godt for dem, og ingen anden Fader eller Moder spurgte mere efter Stjerneøie. Hvorledes kunde Lappen og Lappefonen tro andet, end at Ulvene havde spist deres lille Barn?

Stjerneøie var ikke mere end paa tredie Aaret, da hen-

des Fostermoder begyndte at merke noget, som hun ikke kunde begribe. Barnet havde i sine Dine en Magt, som ingen kunde modstaa. Hun sagde aldrig nogen imod, hun forsvarede sig aldrig, naar de smaa Gutterne havde fat i hende; hun saa bare paa dem, og straks gjorde de alt for at gjøre hende tillags. Den sorte Ratten med sine gnistrende Dine vovede ikke at se paa hende; den brune, lurvede Kettu, Gaards-hunden, holdt straks op med at gjø og knurre, naar Stjernevie saa paa den. Fostermoderen indbildte sig, at hun saa Barnets Dine tindre i Mørket, og en Dag, da Snestormen rasede over Fjeldene og Stjernevie havde listet sig ud paa Trappen, kunde man næsten tro, at hun tæmmede Stormen; thi nogle Minutter efter blev det ganske stille.

Saa meget end Nybyggerens Hustru holdt af Barnet, syntes hun ikke om det der. „Lad være at se paa mig“, sagde hun stundom utaalmodig til den lille. „Jeg tror, du indbilder dig, at du kan se tversigjennem mig!“

Stjernevie blev bedrøvet og slog sine Dine ned; hun forstod ikke andet, end at hendes tjære Mor var vred. Da flappede Fostermoderen hende venlig paa kinden og sagde: „Græd ikke, Liju; du kan ikke hjælpe for, at du er et Lappebarn!“

En Dag, da Stjernevie var tre Aar gammel, sad Nybyggerens Hustru ved Rokken og tænkte paa sin Mand, som atter var ude paa Reiser. Derved kom hun til at huske paa, at hans Hest havde mistet Skoen paa det venstre Bagben. Stjernevie sad i Krogen, havde Bænken til Hest og legte at kjøre; men i det samme sagde hun til Bænken: „Mor tænker paa, at du har mistet Skoen paa dit venstre Bagben.“

Nybyggerens Hustru holdt op at spinde og sagde forundret: „Hvor kan du vide det?“

„Disse saa det“, svarede Stjerneøie.

Fostermoderen blev ikke vel tilmode, men lod, som hun ingenting merkede og besluttede herefter at give noie Aft paa den lille. Nogle Dage efter laa en fremmed Mand Matten over i Stuen, og om Morgenens favnede Bertinden en Guldring, som havde ligget paa Bordet. Manden blev mistænkt, alle hans Klæder undersøgte, men Ringen fandtes ikke. I det samme vaagne Stjerneøie, saa forbausset paa Manden og sagde: „Han bærer jo en Ring i sin Mund.“

Der fandtes Ringen. Manden blev jaget bort, og endnu lod Nybyggerens Hustru, som om hun ingenting merkede. En Tid gif hen, Balte fik Mæslingerne, og Presten kom for at se til Gutten, thi Presten havde ogsaa Erfaring i Lægekunsten. Moderen havde to ferske Laks i Madbuden og tænkte ved sig selv: „Skal jeg give Presten den lille eller den store Laksen? Jeg tænker, den lille er god nok.“

Stjerneøie sad i Krogen, hun havde en Skureklub i Fanget, og Kluden skulde være syg. Derpaa kom Kofte og skulde være Prest, og Stjerneøie sagde til Kofte: „Skal jeg nu give dig den lille Laksen eller den store? Jeg tænker, den lille er god nok.“

Dette hørte Fostermoderen, og hvert Ord stak hende som en Synaal i Hjertet. Da Presten var gaaet, kunde hun ikke længere styre sin Brede, men sagde til Stjerneøie: „Nu ser jeg, at Trolddommen aldrig gaar af dig, Lappeunge! Derfor skal du ikke mere se mig med dine forheksede Dine. Du skal bo i Kjelderens under Gulvet, og en Gang om Dagen skal du komme op og saa Mad, men da skal du have en tyf

Dug for Dinene, saa du ikke oftere ser igjennem Folt — til den stygge Kunsten gaar af dig.“

Dette var nu ikke vakkert handlet mod et stakkels lidet Barn, som aldrig havde gjort nogen Fortræd; men Nybyggerens Hustru var overtroist, som mange andre af hendes Stand, og troede fuldt og fast, at Lapperne kunde trolde. Derfor stængte hun Stjernevie inde i den mørke Kjelder, men gav hende baade Klæder og Mad og Seng, saa at Barnet hverken behøvede at fryse eller sulte. Stjernevie havde alt undtagen Frihed, Kjærlighed, Menneskers Selskab og Dagens Lys.

Nybyggeren var borte og Stjernevie sad i Kjeldereren. Det var ikke morsomt, men saa rent kjedeligt var det nu heller ikke. Stjernevie havde Selskab. Der var en gammel Stok, Halvparten af en Krukke, en Bæverspole og en Flaske uden Hals. Stokken var Far, Krukken var Mor, Bedtræet, Spolen og Flasken var de tre Fosterbrødre, og alle, undtagen Stokken, boede i en tom Bøtte. Alle havde de sit Arbeide i Bøtten, Stjernevie sang for dem, og Musene og Rotterne hørte paa. Nybyggerens Hustru, Lisu, havde en Rabokone, som hed Murra. De to Kvinder sad Dagen for Jul i Stuen og talte om Lappernes Troldekunster. Moderen strikkede Uldvanter, Simmu legte med Kobberskillinger, Valte knuste en Teglsten, og Matte havde bundet en Snor omkring Rattens Ben. Da hørte de Stjernevie der nede i Kjeldereren vugge Bæverspolen og synge for den:

„Mor, hun strikker Sammets Uld,
 Se, hun Massen fælder!
 Simmu, han har Haanden fuld,
 Skillingen han tæller;

Bille Palte maler Sten,
Matte binder Kattens Ben,
Og nu skinner Solen,
Og nu sover Spolen."

"Hvad er det, Lappeungen synger dernede i Kjeldereren?"
spurgte Murra.

"Hun synger en Buggevise for sit Legetoi i Bøtten",
svarede Lifu.

"Men hun kan jo se igjennem Gulvet alt, hvad vi
gjør", mente Murra. "Hun ser Solen lyse i den mørke
Kjelder."

"Minsandten tror jeg ikke, hun gør det!" raabte Lifu.
"Gud trøste mig for den Ungen, hun er et Troldbarn."

"Seg ved Raad", sagde den onde Murra. "Bind syv
Udduge for hendes Dine og læg syv Matter paa Kjelder-
lugen, saa kan hun ingenting se."

"Det vil jeg forsøge", svarede Lifu og gik strax ned i
Kjeldereren, bandt syv Udduge for de smaa Stjerneovine og
lagde syv Matter paa Kjelderlugen. Men en Stund efter
blev det mørkt, Stjernerne begyndte at lyse, og et Nordlys
steg i to store, blegrøde Buer paa Aftenhimlen. Da hørte
de igjen Stjerneovine synge:

Se, hvor tusen Stjerner smaa
Gjennem Kvelden skinner,
Og to røde Buer staa
Over Fjeldets Tinder.
Alle Stjerner til mig ler,
Buen venlig paa mig ser.
Stjerner smaa og kjære,
Julebud I bære.

„Nei, hør,“ sagde Murra, „nu ser hun Nordlyset og Stjernerne! Det var den værste Trolldunge, jeg nogensinde har hørt.“

„Det er ikke muligt,“ sagde Nybyggerens Hustru; „jeg vil gaa ned i Kjelderens.“ Hun gik ned under de syv Mat-ter, fandt Stjernevie ombunden med de syv Ullduge og spurgte hende: „Ser du Stjernerne?“

„Ja, saa mange, saa mange,“ svarede Stjernevie. „Det er saa klart og lyst, Mor; nu kommer Julen!“

Nybyggerens Hustru gik igjen op og fortalte dette til Murra. Murra sagde: „Nu er der intet andet Raad end at grave en syv Alen dyb Grav under Kjeldergulvet og lægge Trolldungen i Graven og fylde Graven med Sand. Det vil hjælpe.“

„Nei,“ sagde Lifu, „det vil jeg vist aldrig gjøre. Det er Synd i Barnet, og jeg er ræd for, at min Mand blir vred, dersom han faar høre det.“

„Naa, saa giv mig Ungen,“ sagde Murra; „jeg skal bringe hende tilbage til Lappland.“

„Bare du ikke gjør hende noget ondt,“ sagde Nybyggerens Hustru.

„Hvad ondt skulde jeg gjøre hende?“ sagde Murra. „Jeg fører hende derhen, hvorfra hun er kommen.“

Murra fik Barnet, svøbte det ind i en gammel Ren-skindspels og tog det med sig ud paa Fjeldet. Der lagde hun Stjernevie og gik derefter sin Vej, idet hun sagde: „Jeg gjør, som jeg har lovet. Hun er kommen fra Snedriven, saa maa hun jo sendes tilbage til Snedriven.“

Stjernevie laa i sin Ren-skindspels paa Sneen og saa op imod Stjernerne. Det var jo atter Julenat som for tre

Nar siden, og Himmelens mange tusen, skjønne, klare, umaa-
delig store, fjerne Sole saa atter forbarmende ned paa det
uflyldige Barn. De lystede ind i hendes Dine, de saa ind i hen-
des Barnehjerte og fandt der intet andet end Godhed og
Kjærlighed til Gud. Da fik Barnets Dine en endnu for-
underligere Glans, og deres Syn naaede endnu meget læn-
gere bort, saa at de kunde se hinsides Stjernerne lige til
Forhængen for Guds usynlige Throne, hvor Englene gif op
og ned med Budskab til de mange Millioner Verdener, som
Gud har skabt. Og Natten var klar og stille og fyldt af
stum Tilbedelse. Kun Nordlyset sprakede over Himmelen, det
stod med sin Bue ved Stjerneøies Hoved paa Fjeldet og
prisede Gud.

Lidlig Iulemorgen, mens Børnene i Stuen endnu sov,
kom Nybyggeren hjem fra sin Reise. Da han havde om-
favnet sin Hustru og strøget Rimefrosten fra sit brune Haar,
spurgte han efter Børnene. Hustruen fortalte, at Palle havde
havt Mæslingerne, men var frisk igjen, og at Simmu og
Matte var runde som Hvedebrødsboller.

„Hvorledes har Stjerneøie det?“ spurgte Nybyggeren.

„Godt,“ sagde Hustruen, thi hun var ræd for sin Mand,
og Samvittigheden slog hende.

„Vi maa være god med Stjerneøie,“ vedblev Nybygge-
ren. „Jeg havde inat en Drøm, da jeg sad og sov i min
Slæde. Jeg syntes, at en Stjerne faldt ned paa min Slæde-
feld og sagde til mig: „Tag mig og vær var om mig, thi

jeg er Betsignelsen i dit Hus!" Men da jeg udstrakte min Haand for at tage Stjernen, var den forsvunden. Jeg vaagne og begyndte at tænke paa, hvorledes Guds Betsignelse har været med os i alt, hvad vi har foretaget os i disse tre Aar, siden vi tog det fremmede Barn til os. Før vilde ingenting rigtig lykkes for os; vi var syge og fattige, vor Ager frøs bort, Bjørnen rev ihjel vore Kjør, Ulven tog vore Faar. Men alt er nu blevet saa godt og velsignet, og det kommer deraf, at Gud er naadig mod de barmhjertige, og at hans Engle især tager sig af uskyldige Børn."

Da Nybyggerens Hustru hørte dette, stak det hende atter i Hjertet, men hun vovede ikke at sige noget. Omfider vaagnede Gutterne, Faderen omfavnede dem og glædede sig over, at de var saa friske og sterke. Siden, da han havde gynet dem en Stund paa sit Knæ, spurgte han igjen: „Hvor er Stjernevie?"

Da svarede Simmu: „Mor har stængt hende inde i Kjelderens."

Palte sagde: „Mor har bundet hvy Duge for hendes Dine og lagt hvy Matter over Lugen til Kjelderens."

Matte sagde: „Mor har givet hende til Murra, og Murra er gaaet tilhjelds med hende." Da Nybyggeren hørte dette, blev han rød af Brede, men hans Hustru blev hvid som et Lagen og kunde blot svare: „Hun var en Lappeunge, og Lapperne kan trolde."

Nybyggeren svarte ingenting, men gif straks til Stalden, saa træet han var, og spændte Hesten for Slæden igjen. Derefter kjørte han først til Murras Stue, tog hende med Magt op i Slæden og tvang hende at vise ham, hvor hun havde lagt Barnet. De kom tilhjelds, steg ud af Slæden

og gif paa Ski over de snedækte Kløfter. Da de kom til Stedet, hvor Murra havde forladt Barnet, kunde de endnu se et lidet, lidet Hul i Snedriften der, hvor Barnet havde ligget, og et Stykke derfra saa de Spor af Ski i Sneen; men Stjerneøie fandt de ikke; hun var borte, og efterat de længe havde søgt hende uden at finde noget, maatte de tilslut vende om. Nybyggeren stod først udover paa sine Ski, og Murra fulgte et Stykke efter. Da hørttes der et Raab; Nybyggeren, som stod i lynende Fart udover Fjeldet, vendte sig om og saa, hvorledes en Flok af Lapplands sultne Ulve sled Murra istykker øverst oppe paa Fjeldet. Men han kunde ikke hjælpe hende, den bratte Bakke hindrede ham, og, da han havde arbejdet sig op over Bakken, havde Ulvene allerede spist Murra. Han vendte bedrøvet hjem og kom til sin Stue, just da de sidste Klokkeslag kaldte til Fropræken i Kirken.

Nybyggerens Hustru sad der i bitter Anger og havde ikke Mod til at gaa i Kirken og prise Gud; thi, da hun om Morgenen var gaaet ud for at give Faarene Foder, havde Ulvene ogsaa været der og brudt sig ind om Natten i Fjøsset, og der fandtes ikke et levende Dyr igjen.

„Nu begynder vor Straf,“ sagde Nybyggeren. „Mor, lad os gaa i Kirken med Børnene; vi behøver det nu mere end før; thi vi har en stor Synd at bede om Tilgivelse for“.

Fra den Dag vidste ingen, hvor Stjerneøie havde taget Beien. Skisporene i Sneen tæt ved Stedet, hvor hun var blevet lagt paa Snedriften, ledte til den Formodning, at en

Bandrer paa Fjeldet atter var bleven ført af en god Engel til denne Bildmark, havde fundet Barnet og taget det med sig. Vi maa jo tro, at saa er skeet, men ingen ved, hvem den Bandrer var, eller hvorhen Stjernevie siden er bleven ført, og hvor hun nu har faaet sit nye Hjem, — og et bedre Hjem, faar vi haabe —; der skal hun bringe Betsig- nelse med sig, og der skal hun se mere, end andre ser. Ja, hun skal se gjennem syvdobbelte Mure, hun skal se gjennem Menneskers Hjerter, hun skal se over Stjernerne, gjennem Himmelens blaa Hvælving, lige op til de saliges Boliger.

Dg hvad underligt er der vel deri? FINDER man ikke stundom en saadan Gave stjænkert nogle faa, at de ligesom kan læse i andres Tanker? FINDER man ikke gode og fromme Mennesker, som i sin sterke Tro kan se lige til Forhænget for de saliges Herlighed? Længere end til Forhænget kan de ikke se; thi bag det findes der endnu meget, som „intet Die har seet og intet Dre har hørt“, men det er allerede en stor Gave at kunne se hinsides Jordens Grænse, og det er blot nogle faa udvalgte, som kan det.

Før troede man, at Menneskenes Skjæbne afgang af Stjernerne. Nu tror man, at Menneskenes Skjæbne afhænger af Guds Vilje; men derfor har Stjernerne ikke mistet sin vidunderlige Magt. Thi naar vi rigtig med Andagt ser paa dem, ser vi dog altid ligesom en Flig af Guds Klædning i den Uendelighed, som han har skabt. Der skinner dog altid et Stykke Ewigheid frem gjennem Jordens Nat, og da kommer det an paa, om Gjenfinnet bliver staaende i vort Die og i vor Sjæl. Det blev staaende hos Stjernevie, fordi hun var et uskyldigt, forladt Barn, som ikke havde noget Fæste paa Jorden. Hele Forskjellen er, at hos andre blegner Stjer-

neglansen i Diet saa ofte for de Tanker og Begjær, som drager os ned til Jorden.

Nu ved jo ingen, hvor Stjerneøie findes. Hun maa endnu være et Barn, thi det er ikke længe, siden hun forsvandt. Betragt derfor alle gode Børn med klare og straalende Dine: kanhænde et af dem er den forsvundne Stjerneøie. Det heder, at hun havde sort Haar og brune Dine som Lappebørnene; men derfor skal du ikke tro, at hun ikke kan findes blandt de blonde og blaaøiede. Sligt betyder ikke meget. Hun kan nu se anderledes ud. Læg bare Merke til, om hun kan læse i dine Tanker, tæmme Storm og gjette en Hemmelighed bag syvdobbelte Ullduge. Kan hun dette, er hun sikkert Stjerneøie. Har du fundet hende, saa sig det til os, men sig det ikke til hende selv, thi hun har nu for længe siden glemt Kjelderer og Mennefters Haardhed, og det er bedre, hun har glemt det. Na, du lille Stjerneøie, jeg saa dig engang, jeg siger ikke hvor, men jeg saa dig, og du læste i mine Tanker, og du slog dine Arme omkring min Hals, thi du saa, at jeg elskede dig. Hvem skulde ikke elske dig, yndige Barn! med Glansen af det evige i dine straalende Dine!

S i k k u.

Naar Kong Karl den tolvtes Tid levede i det nordlige Finland en fattig Gjaetergut ved Navn Sikkü. Det skulde være Sixtus, men den finste Tunge er nu engang slig, at den pleier at omstabe Navnene og udtale dem, som den bedst kan. Sikkü var saa fattig, at han hverken havde Hue, Skjorte eller Sko; men dette voldte ham ikke den allermindste Betyrning. Han var altid glad og fornøiet, og naar han gjætede Kjødene ved Foden af Fjeldet Sippuri, sang han sine Viser fra Morgen til Kveld, blæste i sin Lur af Ræver og havde sin store Fornøielse af at høre Fjeldets Ekko gjentage Tonerne efter ham.

Sikkü havde en gammel Føldekniiv, det var hans Rigdom, og saa en Kåmerat ved Navn Kettu, hvilket paa finsk betyder en Ræv, en langnæset, langhalet Hund, trofast og arrig. De to holdt sammen i Lyst og Nød; Kettu drev Kjødene sammen, Kettu vaagede, naar Sikkü tog sig en Lur i

Middagsstunden, og Siffu delte med Kettu det haarde Brød, som var den faste Kost baade til Frokost og Middag for dem begge to. Til Brodet blev der serveret en deilig Suppe af klart Kildevand og næsten hver Dag en lækker Efterret: Jordbær, Muldebær, Finmarksbær, Blaabær, Tyttebær, Heggebær eller Rognebær, alt efter som det var tidlig eller sent paa Sommeren, men slikt foragtede Kettu. Siffu syntes, han levede som en Prins i Skogen. Men i rigtig rustet og koldt Veir begyndte han, naar det lakkede mod Kveld, at længes efter Grødgrøden. Na, den deilige, varme Gryden, der fik han strabe alt det, som var igjen paa Kanterne, men Kettu fik slikke Slevn og stjæle Kattepusens Mælk i den ituslagne Stenkrukke ved Vandspandet paa Gulvet; det gif sjelden af uden Batalje.

Husbonden paa Gaarden Anttila var gjerrig, Madmoderen ligesaa, men hvad brydde Siffu sig om det? Han havde sin Frihed, han skulde bare være ansvarlig for, at Gaardens femten Kjør allesammen kom hjem i rette Tid til Malkningen om Kvelden. Det gif en Tid meget godt, og noget andet havde ikke Siffu at tænke paa i denne Verden.

En Dag klatrede han op paa den høieste Bjergtop, mens Kettu passede paa Kjørene nede i Dalen. Der var en stor, vakker Udsigt over Skoge, Myrer og jmaa ensomme Søer, men ingen Menneftebolig. Aldrig i sit Liv havde Siffu troet, at Verden kunde være saa stor. Han blev saa forunderlig varm om Hjertet, da han saa Solen glitre paa Søerne mellem Granernes mørke Grene, og naar Skyerne seilede over Himlen, tændtes det ene tindrende Lysglimt efter det andet, forsvandt i Skyggen og blinkede atter frem paa et

andet Sted. Sifku sang og blæste derimellem i Næverluren, det klang saa lystig i Bjerget, det blev en Vise:

Sipuri Bjerget, tutu, tutu,
 Falidu',
 Elven blinker og Solen skinner,
 Slige Veiter du aldrig finder!
 Tutu, tutu
 Falidu!

Mens han sang, stod der pludselig en liden krumrygget Kone ved Siden af ham paa Bjerget og sagde til ham: „Alt det, du ser, skal være dit, hvis du vil være min Gut og lyde mig.“

„Aa haa“, sagde Sifku og betragtede Konen, som han kjendte igjen: det var Troldekonen fra Allis-Bladsen.

„Giv mig din hvide Ko Kimmo,“ sagde Konen, „og sig, naar du kommer hjem, at Ulven har revet hende ihjel.“

Sifku gjorde store Dine og svarede: „Nei, saa dum er jeg ikke.“

„Saa faar du give dig selv Skylden!“ sagde Konen, og med det samme slog hun en Kolbøtte udover Bjerget.

Kettu begyndte at gaa nede i Dalen, Sifku sprang ned og saa, at en af Kjørene var sunket ned i Myren, saa at bare Hornene ragede op over det grønne Hængedynd. Sifku forsøgte at drage Koen op, men der strakte ikke hans Kræfter til, og da han havde arbeidet sig træt, maatte han gaa hjem med de fjorten Kjør. Bjeldkøen Mansikka brølede, Kettu tudede. Sifku berettede Ulykken, fik Brygl og sendtes den anden Dag afsted uden Niste.

Nu sang han ingen Vise, han sad bedrøvet og sulten ved Foden af Bjerget. Da kom Allis skjeggede Trolde og sagde til ham: „Giv mig din sorte Ko, Mustikka, og sig,

at Ulven har revet hende ihjel, saa vil jeg give dig alt det Land, du kan se fra Sipuri!"

"Nei, saa dum er jeg ikke," svarede Siffu forarget.

"Saa faar du give dig selv Skylden!" sagde Manden, og med det samme slog han en Kolbøtte udover Bjerget.

Kettu begyndte at gjø, Siffu sprang til og fandt Mustikka død ved Skogbaffen. Hun havde spist en giftig Plante og kunde ikke mere bringes tillive. Siffu græd, hentede i et Næverframmerhus Vand fra Kilden og slog over Mustikkas Hoved, men det hjalp ikke, han maatte gaa hjem med tretten Kjør og berette Ulykken. Nu stængtes han tre Dage inde i Kjelderens uden Mad. Den fjerde Dag sendtes han ud igjen med de tretten Kjør og fik en Pose med Niste, men da han blev sulten allerede ved Grinden og aabnede Posen, fandt han bare en Graasten.

Siffu gif med Kjorene til Bjerget, spiste Bær i Stogen og satte sig bedrovet paa en Stub midt mellem Kjorene, for at der ikke stulde hende en Ulykke igjen. Da tom Allis lille vakre Trolldjente, som aldrig kunde se lige ud, til ham, rakte ham en myg Hvedebolle, klappede ham paa den magre Kind og sagde: "Giv mig din røde Ko, Manfikka, og sig, naar du kommer hjem, at Bjørnen har revet hende ihjel, saa skal du saa Hvedebollen og alt det Land, du kan se fra Sipuri!"

Siffu var saa sulten, at han havde tunnet sluge en Bolle af Mes. Han saa paa Hvedebollen, han saa paa den lille vakre Trolldjente og maatte bide sig selv i Tungen for ikke straks at svare ja. Men Trolldjente lo, og dette forargede Siffu. "Nei," sagde han, "saa dum er jeg ikke."

„Saa faar du give dig selv Stylden!“ sagde Jenten, og i det samme slagrede hun som en Stjære tilsfogs.

Sifku anede en ny Ulykke og sprang hen til Mansikka, som jo havde beitet tæt ved ham, men Mansikka laa allerede, saa lang hun var, paa Marken, en Hugorm hang fast i Næsen, og en liden Stund efter var Koen død. Hvad hjalp det, at Sifku slog Ormen ihjel? Han maatte gaa hjem med tolv Kjør og berette Ulykken. „Sig nu selv, hvilken Straf du fortjener!“ sagde Husbonden rasende. „Vil du, at jeg skal stege dig i Badstueovnen eller vil du heller kastes ned i den dybe Brønd?“

„Jeg kan jo ikke hjælpe det,“ svarede Sifku grædende, „de har tre Gange lovet mig alt det Land, jeg kan se fra Sipuri, hvis jeg vilde stjæle og lyve, men det kan jeg jo ikke.“

„Ja saa,“ sagde Husbonden. „Det er mit Land alt det, som man ser fra Sipuri, og jeg lover dig det, hvis du før næste Fuldmaane bringer ni vakre Kjør tilgaards istedenfor Kimmo, Mustikka og Mansikka, som ligger døde derhenne under Fjeldet. Men hvad skal jeg nu gjøre med dig? En Straf maa du have!“

„Bring ham op paa den øverste Top af Sipuri, bind ham paa Hænder og Fødder og lad ham spise sig mæt af at se paa Landet!“ sagde Madmor, som ikke kunde tilgive Sifku, at hun havde mistet sine Kjør.

Dette Forslag likte Husbonden. Sifku blev bunden paa Hænder og Fødder øverst oppe paa Sipuri, og alle blev forbudte at give ham Mad eller Drikke. De tolv Kjør, som var igjen, blev af en anden Gjætergut drevne paa Beite til Gaardens andre Udmarker, langt fra Bjerget.

Sifku laa bunden og halvdød af Hunger paa Bjerget, Skogen duftede, Sjøerne glitrede i Solfinnet mellem Grænes Græne, Kvelden kom, Natten kom, Duggen faldt, Trosten sang, Stjernerne tindrede, Maanen saa ned paa den stakkels Gut, og ingen i den vide Verden syntes at bryde sig om ham mere.

Men høit over Skogen, Sjøerne, Duggen, Trosten, Maanen og Stjernerne fandtes alligevel En, som ser alle forladte paa Jorden, og han saa ogsaa den stakkels Sifku. Gud sendte en trofast Ven til ham, og hvem kunde det være andre end Kettu? Kettu fik Brød hjemme paa Gaarden, Kettu kunde stjæle sin Melk, som han pleiede, af Skattepusens ituflagne Kruffe ved Vandspandet, men Kettu sprang heller julten til Bjerget, lagde sig der paa Sifkus bundne Fodder og sliffede hans bundne Hænder. Sifku blev saa glad derover, at han igjen følte sig lykkelig og tilfreds, og saa sov nede begge i Maanefinnet.

Nu var der paa Kong Karl den tolvtes Tid en stor Krig i den sydlige Del af Landet. Nordpaa vidste man ikke meget af Krigen og sad i Ro bag sine store Skoge, da pludselig en fiendtlig Flaade viste sig ved Kysten og landsatte Krigshære, der udbredte sig herjende og plyndrende over Landet. En slig forfærdelig fiendtlig Skare kom nu ogsaa til denne Egn, overfaldt, plyndrede og brændte Anttilagaarden, bortførte hele Buskaben og tog Husbonden selv tilfange. Da dette var skeet, spredte den fiendtlige Skare sig for at fortsætte Plyndringen i andre Landsbyer, men nogle Kosaker blev igjen for at bevogte Fangerne og den rovede Buskap, indtil man kunde saa Leilighed til at føre dem ombord paa Skibene.

Tidlig om Morgenen vaagnede Siffu af, at Kettu bed en Mand i Benet. To vilde, skjeggede Mænd havde klatret op til Toppen af Fjeldet, for derfra at have en fri Udsigt og se, hvorhen de nu skulde begive sig. De fandt Gutten bunden, følte Medlidenhed med ham, skjønt de var Fiender, løste hans Baand, gav ham Brød af sine Kantsler og tog ham med sig. Ved Foden af Bjerget havde de bundet sine Heste ved Træerne; den ene løstede Gutten op til sig paa Hesteryggen og jog Kettu bort. Saa bar det afsted i Galop, indtil Rytterne nærmede sig Bredderne af en stor Sjø.

Her havde Fienden samlet meget Bytte og mange Fanger. Men da Kosakkerne var ivrige efter at fortsætte Plyndringen, lod de blot seks Mand være tilbage for at bevogte Byttet og Fangerne, mens de øvrige red videre. Natten kom, og de seks Kosakker begyndte at frygte for at blive overfaldne i Mørket af Landets Folk. Derfor steg de i en Baad, tog Siffu med sig og roede ud til en Holme i Sjøen, for der at tilbringe Natten i Sikkerhed; men Bustapen lod de beite ved Stranden, og Fangerne blev bundne forsvartlig fast ved Træerne, ligesom de seks Heste.

Siffu laa mellem Kosakkerne paa den øde Holme. Natten var mørk, den store Sjø bruste mod Holmens Kiselstene, og Vinden blæste mod det faste Land. Siffu laa vaagen og hørte de trætte Kosakkers lange, regelmæssige Mandedrag; de sov ved hans Side. Fem af dem laa der, men den sjette laa i Baaden som Vagt.

Siffu reiste sig sagte op og lyttede. En af Kosakkerne talte isovne og slog omkring sig med Armen. Siffu lagde sig ned, men kunde ikke sove. En Stund efter reiste han sig atter op, og da alt var stille, smøg han sig over de sovende

Rosaffer ned til Baaden ved Stranden. Her sov ogsaa Bagten i Baaden og sov saa tungt, at han ikke merkede, at Siffu sagte skjød Baaden ud i Sjøen, satte sig overstrævs ved Bagstavnen og lod Vinden drive sig ind imod det faste Land.

Rosaffen i Baaden sov bestandig. Han havde redet mange Mil; intet Under, at han sov som en Sten.

Da Siffu merkede, at Baaden tørnede mod Land, klavrede han sagte ud, tog sin Fjeldkniv op af Lommen og skar Fangerens Baand af.

Rosaffen sov.

Fangerne kunde neppe tro sin Befrielse. De fulgte Siffu og bandt sin Fiende i Baaden med de samme Reb, som nylig havde holdt dem selv fængslet. Og nu vaagnede Rosaffen, men for sent; han var nu selv sine Fangers Fange.

„Slaa ham ihjel! Lad os ro hen til Holmen og slaa dem ihjel allesammen, mens de sover!“ raabte en af dem, som netop var bleven befriede.

„Nei“, svarede Siffu, som gjenkjendte sin Husbonds Røst, „lad os heller føre deres Bytte og os selv i Sikkerhed!“

„De har brændt min Gaard og røvet alt, hvad jeg eier!“ sukede Husbonden.

„De har løst mine Baand og givet mig Mad“, sagde Siffu, som nu med engang var bleven en hel Karl.

De fleste holdt med Siffu. Nogle red bort paa Rosaffernes Heste, andre drev Buxkapen afsted til Gjemmesteder i Stogen. En og hver tog, hvad han kunde føre med sig af Fiendens Bytte, og Siffu tog sin Lod.

Nogle Dage derefter var Fienden igjen gaaet ombord paa sine Skibe. Folk vendte tilbage fra Stoge og Bjergkløfter, hvor de havde søgt sin Tilflugt i Farens Stund, og fra de brændte

Gaarde samlede mange ved Kirken og raadslog om, hvad de nu skulde foretage sig. Hvad skulde de gjøre med de seks fangne Kosaffer? Thi de fem paa Holmen var ogsaa tagne tilfange.

„Slaa dem ihjel!“ raabte flere igjen.

„Nei, lad Siffu faa dem!“ raabte andre. „Han har fanget dem.“

Siffu fik de seks Fanger, tog det Løfte af dem, at de ikke mere skulde tjene mod Landet i denne Krig og gav dem saa fri, for at de kunde opsøge sine Kamerater.

Husbonden og Madmor paa Anttila havde flyttet ind i en Lade, som Fienden ikke havde faaet sat Ild paa. „At“, sagde de, „hvis vi nu havde vore deilige Kjør!“

I det samme saa de en barhovedet, barbenet, skjorteløs Gut ved Hjælp af en gul Hund drive ni vakre Kjør fra Skogbaffen nedover mod Laden.

„Er det ikke Siffu og Kettu?“ raabte Husbonden.

„Er det ikke vore Kjør?“ skreg Madmor.

Jo, det var Siffu og Kettu, det var Anttilagaardens egne Kjør, som Fienden havde røvet. Tre havde Kosafferne faaet slagtet, ni var der igjen, og dem havde Siffu krævet som sin Del af Byttet.

„Her kommer jeg med ni Kjør til jer!“ raabte Siffu og vilde gjerne have svinget med Huen i sin Glæde, men han havde jo ingen Hue.

„Kjære, snille dig, er det virkelig dig?“ spurgte Husbonden og Madmor paa engang, omfavnede Siffu og klappede Kjørene. Kettu havde allerede svanset ind i Laden for at se efter, om Rattepusens ituflagne Krukke ogsaa her stod

ved Båndspandet. Rattepus hvæsedede, og saa blev der igjen Krig i Landet.

„Er du sulken?“ sagde Madmor til Siffu. Hun havde en ond Samvittighed.

„Nei, mange Tak“, svarede Siffu. „Endnu er det ikke Fuldmaane.“

Husbonden kløede sig forlegen bag sit lange Øre. Han havde nu faaet andre Tanker om Siffu og hufstede sit forhaastede Løfte. „Hør nu, Siffu“, sagde han, „lad os være gode Venner! Hvad skal du med saa meget Land? Du er jo saa liden! Tjen mig trofast i syv Aar, saa skal jeg holde mit Løfte, og du skal saa alt det Land, som man kan se fra Sipuri.“

„Lad gaa!“ sagde Siffu.

Saa tjente Siffu tro i syv Aar paa Anttilagaarden, blev lang og sterk, fik Hue, Skjorte og Støvler, gistede sig med Gaardens Datter, den vakre og snille Grete, og fik med hende ikke blot alt det Land, som man kunde se fra Sipuri, men desuden hele den nybyggede Anttilagaard. Kettu og Rattepus ligger begge begravne ved Foden af Bjerget; men om Allis Trolde ved man blot, at der nu er et Kragerede, og Folk siger, at Kragerne ikke er at stole paa.

Det visne Blad.;

(En Høsthistorie.)

Nu er det Høst, og det sorte Mørke ser ind igjennem Binduesruden. Stormen hviner, Regnet slaar mod Porten, Havet gaar i høie Bølger. Na, det mørke, dystre, brufende Hav, hvor det vælter sig bragende mod sine Klipper, hvor det brøler efter Rov, hvor det ligger begravet i Høstnatten som en levende død! Det er dog det samme Hav, der ved Midsommertid laa saa leende og glad omkring sine blomstrende Strande, mens de hvide Seil fløi som Maager hen over det og Børnene ved Bryggen stød ud sine Barkbaade. Nu er det sort og truende, ingen kan se dets Bølger langt der ude; Mørket ligger som et Gardin for det ukjendte Fjerne.

Dg den skønne, løvrige Skog, hvor grøn og dustende var den ikke isommer, da Solen skinnede og Fuglene sang, og Smaapigerne sad der og søgte Firklover i Græsset! Nu

er den øde, herjet og tom, dens loffede Birke har fældet sit Løv, dens susende Asper suser ikke mere; den høstlige Vind brydes i Mattens Mørke med Granernes Grene. Sommerfuglene sover, Blomsterne ligger døde, Ulven alene gaar med sagte Fjed over de mosklædte Tuer.

Jeg kan en Historie om et visnet Blad. Det er en meget almindelig Historie, kanske har du hørt den før, og lang er den ikke, men det er nu paa den Tid af Aaret, da den bedst kan forstaaes.

Det var en Asp; den stod etsteds i en af Finlands Skoge, den var ung, den var sterk, den var fuld af Livsmod. Mai kom, dens Løv slog ud, friskt, vakkert, lysegrønt Løv, som vilde have taget sig godt ud i den vakreste Krans, men som tog sig endnu bedre ud i den høistammede Asp. Vaarvinden kom om Kvelden til Aspen og sang en Vise for den: „Tusen, tusen Blade har min unge Asp, hvert Blad er vævet af Solskin og Dug, hvert Blad er en Tunge, og med tusen, tusen bævende Tunger priser min Asp Guds uendelige Godhed.“

„Den Vise kan jeg godt like!“ kvadrede Bogfinken, som netop havde bygget sig en Rede i Aspen, „den Vise maa du lære mig, Vind!“ Og saa begyndte Bogfinken at flave paa denne Vise, til den lærte den hel og holden: „Tusen, tusen Blade har min unge Asp, hvert Blad er vævet af Solskin og Dug, hvert Blad er en Tunge, og med tusen, tusen Tunger priser min Asp Guds uendelige Godhed.“

„Hvad vil det sige, at prise Gud?“ tænkte et lidet spædt, netop udsprunget Blad i Aspens Top. Bladet syntes om Visen, men forstod ikke rigtig, hvad dens Mening var. „Jeg har jo aldrig seet Gud“, tænkte Bladet, „hvorledes skal jeg prise den, som jeg aldrig har seet?“

Dagen efter kom Vinden igjen, Aspen begyndte at juse, og det unge Blad sufte sine Tanker ud. „Hvad er det, Bladet siger?“ kvadrede Bogfinken. „Er du ikke Guds skabte Verk? Og du siger, at du ikke har seet din Skaber?“

„Det er nok muligt“, sagde det unge Blad bedrøvet og dirrende; „men det er saa lærd, jeg kan ikke forstaa det.“

„Nu, saa lev lidt længere, til du forstaaar det bedre“, mente Bogfinken.

Sommeren kom, alle Blade voksede sig grønne og store under Himmelens Sol, og alle de tusen Blade priste Gud; men det unge Aspeblad i Toppen tænkte endnu ved sig selv: „Seg forstaaar ikke, hvad de mener; jeg er vel endnu ikke gammel nok til at forstaa alle Ting“; og Bladet sørgede i sin Afstyld over, at det forstod saa lidet.

Sommeren var lang, vakker og varm; den havde sin Tid, og siden kom Høsten. Efter den første Frostnat begyndte Bladene at gulne, men endnu blev Vinden ved at synge sin Vise i Trærnes Kroner: „Tusen, tusen Blade har min unge Asp, hvert Blad er vævet af Solskin og Dug, hvert Blad er en Tunge, og med tusen, tusen Tunger priser min Asp Guds uendelige Godhed.“

Nætterne blev lange og mørke, Dyttebærrene modnedes, Træfuglene reiste bort, Bladene begyndte at falde, et efter et. Alle Blade vedblev til det sidste at prise sin Skaber, som om de havde forstaaet, at det var derfor, de var til i Verden. Aspebladet i Toppen vilde nok ogsaa forstaa det, men det kunde ikke, sjønt det allerede var gult.

En Høstnat kom Nordenvinden med brusende Vinger og feiede med sig de saa gule Blade, som endnu var igjen. Aspebladet i Toppen var et af de saa, og førtes af Vinden

langt ind i Skogen. Der laa tusen døde Blade i en Høi, og Haren sprang over dem, Hundene sprang over dem, Jægeren sprang over dem med sin Bøsse paa Skulderen. Det var en frostklar Dag, Løvet raslede under Jægerens Fødder og Lusten var gjennemtrængt af en egen høstlig Lugt, der mindede om Lugten af Vin, naar det tages op af Vandet og hænges til Tørring paa Størene. Aspebladet laa der blandt de døde Blade; det var det eneste, som levede og var grønt i sin Stilt; det sørjede over, at det ikke kunde dø, før det havde opfyldt sin Bestemmelse her i Verden.

Efter den vakre Dag blev det igjen en stormfuld Nat; Regnet faldt i Strømme, og Løvet kastedes og spredtes hid og did i Skogen. Aspebladet reves langt, langt bort, lige til Havbredden, hvirvledes fra Stranden ud i de sorte Bølger og førtes af dem til en Klippe ude i Havet. Der blev det liggende ved en Splint af et Brag, Sneen faldt over det i en høi Dynge, og alligevel kunde Aspebladet ikke dø, thi det havde endnu ikke opfyldt sin Bestemmelse her i Verden.

Vinteren kom, det var koldt, og ingen Skog voksede paa Havklippen. Men paa Klippen boede en Fisker med sine Børn i en fattig Hytte. De behøvede Ved til at varme sig med om Lørdagskvelden; Børnene sendtes ud for at opsoge Træstykker og Kviste, som Havet om Høsten havde drevet mod Stranden. Som de nu søgte i Sneen, fandt de Splinten fra det forliste Fartøi; der blev Fryd; de slæbte den hen til Hytten og raabte: „Far, Far, kom, skal du se for et prægtigt Stykke Træ vi har fundet ved Stranden.

Fiskeren betragtede Splinten og fandt, at den var af Eg. „Det er godt og haardt Træ,“ sagde han; „det har tilhørt

Forstavnen paa et stort Skib og det vil give en prægtig Varme. Mor, sæt straks Grødgryden over, saa vi kan saa os noget varmt!”

Da nu Fisteren skræbde Sneen af Egestykket for at lægge det paa Skorstenen, faldt et stort gult Blad ned paa Gulvet. En liden Pige tog det op og saa forundret paa det, for hun havde aldrig før seet Stog eller Løv, og der skal ikke meget til, før Børn forundrer sig. Den lille Pige gif til sin Moder, viste, hvilket mærkeligt Fund hun havde gjort og spurgte, hvad det kunde være.

„Bed du ikke, at det er et Aspeblad?“ svarede Moderen. „Lad mig se: det er et usædvanlig stort og vakkert Blad, og det er endnu grønt i Bladstilken, skjont det har ligget saa længe i Sneen. Vi skal tørre det varsomt og lægge det som Merke i vor Bibel; der passer det godt, siden det er saa tyndt.“

Og Konen lagde Aspebladet som Merke i den store Bibel, for at hun hver Dag kunde vide, hvor hun sluttede sidst; for hun var en from Kvinde og læste hver Dag Guds Ord.

Dagen efter var det Søndag, Konen slog op den hellige Bog, som var Fisserhyttens største Skat, og begyndte at læse høit af Kong Davids hundrede og tredie Salme, som er en af de skønneste Lovsange, der nogensinde er bleve sungne til Guds Ære. Der læste hun:

„Et Menneskes Dage er som Græs; som et Blomster paa Marken skal han blomstre. Naar Veiret farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted kjender ingen. Men Herrens Misfandhed er fra Ewighed til Ewighed over dem, som frygter ham, og hans Retfærdighed varer til Børnebørn over

dem, som holde hans Bud. Lovet Herren, alle hans Gjerninger, i alle hans Herredømmes Steder; min Sjæl, lov Herren!"

Fisseren og hans Børn hørte med stille Andagt de skjønne Ord. Vinterstormen for bragende henover Havet, Nat, Mørke og Kulde udbredte sig over den øde Klippe, men i den fattige Hytte var der Fred og Glæde, Varme og Lys: man lovede og tilbad Gud, den Høieste.

Da Konen havde sluttet sin Læsning, lagde hun Bogen sammen, og mellem dens Blade lagde hun Aspebladet som et Merke. „Se," sagde hun forundret, „Bladet er blevet guldgult!"

„Det kommer af, at det har tørret i Varmen", mente Fisseren og betragtede Aspebladet. Det var som forvandlet, det glinsede som klart Guld og syntes at skinne af Glæde.

Men dette kom ikke af Varmen, det kom deraf, at Aspebladet nu havde forstaaet, hvad det aldrig før forstod, nemlig hvad det betød at prise Gud. Derfor var det jo til i Verden. Det havde seet saa meget, Vaar og Sommer, Høst og Vinter, det havde seet den klareste Sol og den mørkeste Nat, den herligste Skjønhed, den bitreste Nød og havde alligevel ikke forstaaet i alt at gjenkjende Guds hellige Vilje. Derfor havde Aspebladet altid været bedrøvet, uroligt, dirrende, og saa i sin Skjønheds yndigste Vaardage; men nu forstod det alt; nu sørgede det ikke mere, nu var det lykkeligt, nu kunde det gjerne dø. Derfor skinnede det som det klare Guld; hvorledes kunde det andet?

Endnu ligger Bladet der mellem Bibelens Blade for at ogsaa det, som er ringe, visst og for længe siden glemt, kan prise Gud. Og naar næste Gang Maivinden synger i

Aspens Krone: „Tusen, tusen Blade har min unge Asp, hvert Blad er vævet af Solskin og Dug, hvert Blad er en Tunge, og med tusen, tusen Tunger priser min Asp Guds uendelige Godhed“, da skal der ikke mere findes et eneste af de tusen, tusen dirrende Blade, som ikke forstaar, hvad det er at love sin Skaber; de ved det alle, og dette er Historien om det visne Blad.

Gr. barnlitt. 3.

Topelius

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1664

P. T. Mallings Boghandel.

Læsning for Børn.

Efter Zacharias Topelius ved Nordahl Rolfsen.
1ste Samling. Med 2 Træsnit. Pris: indb. Kr. 1.40
2den Samling. Med 6 Illustrationer og Forf. Portræt. 2 Kr.

Aftenerne paa Egelund

af Hanna Winsnes. Andet Dylag.
Med 7 Initialer og 1 Titelvilde af G. Munthe.
Pris: indb. Kr. 1,60.

Gutten med 15 Mils Stovlerne.

Eventyr-Geografi af Espen Askelad, Professor paa Malediverne.
Med 6 Træsnit. Pris: indb. Kr. 0,80.

Pille Harald Franke.

Efter det Engelske. Med 14 Træsnit. Pris: Kr. 0,80.

Eventyr og Sagn

efter Ludvig Bechstein og Edvard Bechstein
ved Nordahl Rolfsen. Med Titelvilde og tre Illustrationer
efter Originaltegning af B. St. Verche. Pris: indb. 2 Kr.

Smaa Historier af Dyrelivet

i Billeder og Vers.
Efter det Tydske ved G. R. — Pris: indb. Kr. 1,50.

Fra Hjemmet og Legepladsen.

Morsom og belærende Billedbog for artige Børn.
6 farvedrykte Billeder med Text. Pris: indb. 2 Kr.

Barnets Sjem.

Billedbog til Ansættelses-Undervisning.
Med 7 dobbeltsidige farvedrykte Billeder. Pris indb. Kr. 2,50.

Nyeste illustrerede Skoleatlas

af Johannes Holst.
Med 24 Karter og 24 Illustrationer. Norsk Udgaave. Pris 1 Kr.